

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 14

Divendres, 14 d'abril de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 11, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000 (tram. 200-00008/06) (continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000
(tram. 200-00008/06) (continuació) (09:02)

DEPARTAMENT DE TREBALL

— Esmenes núm. 183 i 186, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sr. López Bulla.

4

El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 184 i 187, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Rañé i Blasco.

6

— Esmenes núm. 185 i 188, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

9

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra conjunt: Sr. Millo i Rocher (CiU).

12

Votació de les esmenes núm. 183 a 188 (10:21): rebutjades per 60 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

15

DEPARTAMENT D'INDÚSTRIA, COMERÇ I TURISME

— Esmenes núm. 201, 204, 207, 210, 213, 216, 219, 222 i 225, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sr. López Bulla.

15

— Esmenes núm. 202, 205, 208, 211, 214, 217, 220, 223 i 226, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Barceló i Roca.

17

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Torn a favor: Sr. Clofent i Rosique.

20

— Esmenes núm. 206, 209, 212, 215, 218, 221, 224 i 227, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès.

22

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn a favor: Sr. Vigo i Sallent.

24

El Sr. Codina i Castillo (CiU) intervé per aclariments.

25

Torn en contra conjunt: Sr. Casadesús i Barceló (CiU).

26

Torn en contra conjunt: Sr. Carrera i Pedrol (CiU).

28

Votació de les esmenes núm. 201 a 227 (12:12): rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

30

DEPARTAMENT DE BENESTAR SOCIAL

— Esmenes núm. 229, 232, 235 i 238, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sra. Comas d'Argemir.

30

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 230, 233, 236 i 239, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sra. Geli i Fàbrega.

33

— Esmenes núm. 231, 234, 237 i 240, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sra. Porta i Abad.

36

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra conjunt: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

40

Votació de les esmenes núm. 229 a 240 (13:41): rebutjades per 57 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

41

DEPARTAMENT DE MEDI AMBIENT

— Esmenes núm. 244, 247, 250, 253, 256, 259 i 262, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sra. Font i Montanyà.

41

— Esmenes núm. 245, 248, 251, 254, 257, 260 i 263, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita.

44

Torn a favor: Sra. Camps i Torrens.

47

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les quatre i un minut.

— Esmenes núm. 252, 255, 258, 261 i 264, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Vendrell i Segura.

48

Torn en contra conjunt: Sr. Bartolomé i Carrascal (CiU).

51

Torn en contra conjunt: Sr. Rull i Andreu (CiU).

53

Votació de les esmenes núm. 244 a 264 (16:47): rebutjades per 56 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

55

El Sr. Boada i Masoliver (IC-V) intervé per retirar l'esmena núm. 277.

55

Votació de les esmenes núm. 228 i 241 a 243 (16:49): rebutjades per 57 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

55

La sessió s'aixeca a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 11.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta segona, la secretària primera i el secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Benestar Social i el conseller de Medi Ambient.

El president

Bon dia, senyores diputades i senyors diputats. Crec que ja es donen les condicions històriques i objectives per entrar en aquesta problemàtica del Departament –tan estimat– de Treball, i, per tant, reprenem la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000
(tram. 200-00008/06) (continuació)

Per defensar les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor... Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, li diré de manera molt franca que no ens agraden els números que estan sobre la taula. Tampoc és un secret que les organitzacions socials, tant del treball assalariat com de l'economia social, cooperativista, han fet públiques una sèrie de reivindicacions que depassen de ben lluny les quantitats del Projecte que ens ha portat aquí el Consell Executiu. És, per tant, la meua posició de rebuig global d'aquestes xifres.

Tanmateix, senyor conseller, no ens felicitem d'aquest fet. És més: en aquests assumptes no volem tenir excuses per fer el nostre paper d'oposició, perquè aquest raquític exercici influirà, si es manté, de manera molt directa i en un sentit no positiu sobre la conducta concreta de la gent que viu i treballa a Catalunya. Així és que m'estimo més no tenir motius, però el pressupost és el que és. Almenys en aquest Departament, senyor conseller, hauria preferit tenir una actitud d'antagonisme col·laborant, com a expressió d'un consens parlamentari i amb els objectes socials i econòmics; un consens inexistent, per ara, per desgràcia.

La meua intervenció en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds argumentarà les nostres motivacions d'aquesta esmena de retorn.

La primera observació que us faig, senyor conseller, és aquesta. El cicle econòmic ha canviat, i aquests números són gairebé –gairebé– idèntics, en la seva concepció i objectius, que quan la conjuntura era diferent, pitjor. El cicle econòmic és, òbviament, millor, i els pressupostos segueixen sent com una fotocòpia del continuisme d'anys enrere. Són, per tant, asimètrics amb la

marxa de l'economia i amb les necessitats noves i velles, que segueixen pendents. Perquè una cosa és que l'economia vagi millor, i un altre assumpte és la permanència de determinats forats negres en el caràcter de l'ocupació i en la intensitat d'aquesta en diversos escenaris, tant de sexe com de grups d'edat de les persones. Aquests números són com aquelles tragèdies de doble calamitat; de doble calamitat que s'expressa en dos conflictes: d'un costat, el conflicte entre aquests comptes, inútilment continuistes, i el fet nou de les manifestacions positives del cicle econòmic, i de l'altre costat –l'altra fatalitat–, en el conflicte entre aquests números i la necessitat d'abordar problemes tradicionals pendents.

Miri, senyor conseller, alguns desitjaven que el canvi personal que vós heu significat a la Conselleria hagués tingut la distinció d'un altre tipus de pressupostos i amb altres continguts. En aquest cas, no s'ha fet realitat la vella dita de dir: «Cada maestrillo tiene su librillo.» Aquí s'ha portat el mateix vell llibret i gairebé la mateixa partitura de sempre.

Aquestes xifres tenen coses que clamen al cel. El Consell Executiu va firmar al seu dia un important acord amb el sindicalisme confederal català i les organitzacions empresarials. Era un acord del qual tots, o gairebé tots, ens vàrem felicitar, i amb molta raó. M'estic referint al Pacte per a l'ocupació, signat pel Consell Executiu, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, UGT de Catalunya i el Foment del Treball Nacional. Però el Consell Executiu, ahir i avui, ha trencat la regla d'or de tota negociació. És a dir, ha trencat el *pacta sunt servanda*: allò pactat s'ha de complir. A l'anterior legislatura, vostès no van complir la part de la vostra firma, i en aquests números no es veu propòsit d'esmena. Senyores i senyors, ni atrició ni contrició, però –sorpresa, sorpresa!– una entitat forana, temps enrere –Caja Madrid–, va mostrar afortunadament un paper actiu més responsable que els poders públics catalans.

Certament, senyor conseller, vostè no té responsabilitat de l'anterior incompliment del Pacte per a l'ocupació –és obvi–, però sí que hereta les conseqüències d'allò. Més encara, vostè fa molt malament de mantenir en aquests comptes el trencament contractual unilateral del Consell Executiu anterior; un Consell Executiu que vulnera doblement el contingut del que es va signar i trenca la bona fe comercial entre les parts, indispensable per al mutu reconeixement i la credibilitat d'allò que s'ha pactat.

Sobre aquests números cau un interrogant de no menor consideració. Senyors del Govern, realment, què posen de veritat sobre la taula, quants diners de veritat posen sobre la taula per endegar polítiques actives de promoció de l'«empleabilitat», d'ocupació, de formació, que no vinguin dels fons socials europeus? Perdonin el símil bèl·lic: vostès disparen amb la pólvora del rei, i això no val de cap de les maneres. Vostès consoliden un estrany vers del Dante, aquell que parlava de l'*avara poverà* de Catalunya. Doncs bé, l'avara pobresa del Consell Executiu es concreta, almenys en aquests números, en un dramàtic manament de mesures actives, precisament quan el cicle econòmic ha canviat, com ja s'ha dit. Però més lamentable encara és que vostès tam-

poc s'orienten cap a l'escenari que vindrà quan s'esgoti la pólvora del rei, quan no vinguin els fons europeus, la qual cosa no trigarà gaire.

Si tots ho llegim bé, podem veure que les partides del capítol 4, article 47, «Transferències corrents a empreses», es corresponen amb les aportacions o gran part de les aportacions del Fons social europeu. Són programes de formació ocupacional, inserció, intermediació, persones amb especials dificultats i de reciclatge. Entre nosaltres, ho torno a repetir: què posen realment vostès? Quina és la vostra concepció del principi de subsidiarietat? Realment pensen que amb aquestes xifres i les del conjunt de l'exercici es pot parlar seriosament de caminar cap a la plena ocupació? La plena ocupació real, no la plena ocupació imaginària –l'altre dia, el conseller Mas deia que no li agradava l'expressió «barracots» i preferia dir-ne «escoles prefabricades». Bé, a la plena ocupació real. Ho torno a dir: no parlem en va, no parlin en va de plena ocupació. I si de veritat estan disposats a recórrer aquest camí, el camí de la plena ocupació, facin un altre tipus de pressupostos.

Un incís: espero que no es torni a repetir l'escàndol de la relació bruta i opaca entre els diners de la formació i el món de la política, que ha impressionat tant l'opinió pública i que hem tingut aquí ocasió de discutir fa uns dies.

Malauradament, vostès, senyors del Consell Executiu, ens recorden el tipus d'empresari paràsit –l'expressió és del gran Schumpeter–, que sempre està amb la mà oberta esperant que li arribi el manà del cel i no es rasca suficientment la butxaca. I és aquesta caracterització schumpeteriana la que els porta al deute social de l'incompliment del Pacte per a l'ocupació.

Han de complir, doncs, el Pacte. I per això aquests números s'han de modificar totalment, també perquè vostès siguin gent fiable a l'hora de complir els seus compromisos, s'han de modificar totalment, els dic, també per estar a l'altura dels problemes pendents, que es poden abordar a la llum del nou cicle econòmic. Saben vostès a què m'estic referint amb això de «problemes pendents». Encara que la intel·ligent pràctica sindical està aconseguint fatigosament reduir la precarització del mercat de treball, la contractació indefinida no arriba, de mitjana –ho sabem–, al 14%. És cert que ha pujat, la indefinida. Encara que és cert que l'atur baixa, la vida real ens indica que s'incrementa la rotació, la perillosíssima rotació dels contractes de treball. Pitjor encara: la taxa d'ocupació femenina no arriba al 36%. No és una vergonya? Quina teràpia proposen vostès? A canvi de cicle, els vells cataplasmes d'enguany.

Senyor conseller, aquesta discriminació ocupacional de la dona treballadora mereix polítiques reals, diners adequats, finalistes, capaces d'invertir una corba tan desagradable com ineficaz; una corba que ens allunya d'Europa, també de les disposicions preses a la recent cimera de Lisboa, que insta a millorar activament, deixant-nos de relíquies, la insignificant taxa d'ocupació femenina. Són xifres tan eloqüents que mereixerien una forta complicitat parlamentària per invertir també aquesta realitat. Aprovar el Dia Internacional de la Dona importants declaracions institucionals és neces-

sari, però francament insuficient quan no van acompanyades de recursos, de gestos concrets. Simetria, senyores i senyors, simetria; i no és simetria la paraula solemne de la Declaració del Dia Internacional de la Dona i l'*àvara pobresa* amb relació a aquests col·lectius.

Senyor conseller, el Servei Català d'Ocupació disposa d'una partida de 500 milions de pessetes. Francament, no crec que tan important servei públic pugui estar a l'alçada de les circumstàncies llevat que continuï essent un organisme burocràtic i passiu que recorda les pitjors èpoques del «vuelva usted mañana». Així, doncs, més diners i una discussió oberta sobre el caràcter d'aquest mecanisme. On són les partides per crear l'observatori del mercat de treball, que era una de les disposicions del Pacte per a l'ocupació? Recordo que això era –ja ho he dit– una disposició important, i, per tant, no veig o no sé veure diners *contantes y sonantes* per reparar aquest, també, incompliment.

Senyor conseller, aquesta partida de 21 milions per a normalització lingüística és una errada? No ho crec pas. I si no ho és, no creu que amb aquestes xifres no es pot fer res seriós? Perquè estem parlant del millor coneixement possible del conjunt assalariat, ja siguin castellanolparlants com catalans de soca-rel de la llengua catalana al món del treball. Sincerament, penso que estem davant d'una partida estètica. Vostès no podien no dedicar diners a això, però no els més possibles. Els treballadors han de saber una mica, però no han de sobrepassar la regla de tres composta, segons s'infereix d'aquesta partida de 21 milions per a normalització lingüística.

Servei Català d'Ocupació, observatori del mercat de treball, normalització lingüística, com una part –no tota, com una part– molt emblemàtica dels eixos del marc català de relacions sociolaborals. Com una part –dic–, una part important, és clar; un marc català que venim construint des de fa més de trenta anys i que encara costa d'entendre, per exemple, a alguns dels meus *allegados madrileños* que dies passats s'han expressat en contra d'una manera inconvenient i errònia amb relació al tema.

Recentment, hem tingut un debat sobre sinistralitat laboral. Vostè, senyor conseller, va parlar de prioritats en aquest sentit, i em consta la seva preocupació, el seu interès. La veritat és que no la veig enlloc –vull dir la contundència i la rotunditat de la partida, de les partides, en aquest sentit–, en números comptants i sonants, per afrontar aquesta terrible pandèmia. Així, doncs, ens trobem davant d'una escissió entre les paraules i els fets. Unes paraules commiseratives d'un cantó, amb relació a la sinistralitat, i uns números fantasmes que no indiquen utilitat alguna per a lluitar contra tan perversa realitat, d'un altre cantó.

No creuen vostès, senyors diputats i senyores diputades, que la proposta política social de disposar d'importants partides financeres per a la salut laboral, més que una despesa, és una inversió de present i futur? Doncs, pel que es veu, aquesta no és l'opció real del Consell Executiu. I seguirem lamentant tots –no faig excepció– la sinistralitat, però no posant els recursos necessaris –dic necessaris perquè han pujat– en una lluita de «boquilla», solament de «boquilla» en funció d'aquests

números. Més diners per a una lluita contra la sinistralitat, i també contra les malalties sociolaborals. Encara tenim asbestosi, aquí, a Catalunya, per exemple; encara sabem poques coses sobre les noves malalties sociolaborals i la interferència que sobre la salut provoca la nova tecnologia. Més diners, i, si no volen fer cas d'un servidor, acceptin la proposta del senyor Fabregat, que el dimecres passat parlava, amb molta raó, de més diners per a la lluita contra la sinistralitat laboral.

He dit abans que estem en una nova època, en una nova etapa econòmica que cal aprofitar, però les visibles novetats del cicle econòmic no poden amagar, no poden amagar en absolut els forats negres del centre de treball emblemàtics de casa nostra. Els treballadors de Iar Ibèrica no van com una moto, ni tampoc com una moto els de Don Pollo, o els de Cristaleria Española, o els d'Indo i d'altres que estan passant aquests dies. Ni tampoc van com una moto les cent setze empreses catalanes desaparegudes el mes de febrer, cent setze empreses catalanes. Que quina és la font? Abans-d'ahir ho va fer públic l'Institut Nacional de Estadística. No diguem, doncs, que aquest diputat fa catastrofisme. Consultin la font, aquesta font, i evitin i evitem tots el cofoisme estèril.

L'hi torno a dir, senyor conseller: aquests números no disposen dels instruments necessaris i suficients –necessaris i suficients– per abordar, encara que modestament –encara que modestament, dic–, aquella part de l'economia que no va bé en un cicle general diferent. És com si el senyor Pujol i Soley, exercint de metge, li digués a un pacient afectat d'un tumor de pròstata que no es preocupés, que la resta del cos li va la mar de bé. Això no ho faria mai el doctor Pujol i Soley; el codi deontològic té les seves normes de conducta, afortunadament.

Senyor conseller, per aquestes raons li demano que el pressupost del Departament torni al seu punt d'origen perquè sigui modificat íntegrament. D'una altra banda..., d'una banda, vull dir, cal que els nous números que reclamo siguin coherents amb els compromisos firmats pel Consell Executiu al Pacte per a l'ocupació, un acord omnicomprensiu, general, i, d'un altre costat, perquè la correcció dels comptes que demano siguin capaços d'abordar els reptes del món del treball, del món del treball assalariat, autònom, i de l'economia social, l'economia social que continua sent, segons diuen els seus dirigents o els seus responsables, la ventafocs de Treball i de la resta dels departaments de la Generalitat de Catalunya, per abordar –dic– els reptes del món del treball que estan en permanent mutació, en radical mutació. Aquests números, l'hi diré com a valoració i descripció, amb tot el respecte, no serveixen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes al Departament de Treball, té la paraula, en nom del Grup

Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, pujo a tribuna per defensar les dues esmenes a la totalitat o de retorn que tenim, una sobre l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa i l'altra a la totalitat del Departament de Treball. Com que tinc una certa experiència a l'hora de tractar aquest tema, avui començaré al revés, i faré primer l'esmena de retorn de l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa, perquè, si no, sempre se m'esgota el temps i no em dóna quasi temps per poder explicar el nostre posicionament.

Així doncs, miri, li hem presentat o hem presentat una esmena de retorn del pressupost perquè en aquest tràmit parlamentari no hi cap la possibilitat de fer una esmena de supressió de l'Institut, però el que voldríem, el que ens demana el cos, és fer una esmena de supressió de l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa, no perquè no creguem que no s'hagi de fer promoció i formació cooperativa, sinó perquè creiem que aquest institut no serveix per a això. A l'anterior pressupost dèiem que aquest era un organisme que ni promocionava el cooperativisme ni formava el cooperativisme, sinó que es transformava en un competidor del sector cooperativista, perquè li detreia recursos i es dedicava a fer el que havia de fer el sector, era intervencionista..., és a dir, tot allò que avui dia està tan «denostat».

El problema bàsic és que, amb aquest pressupost, permeti'm que li digui que això, més que a un institut, s'assembla a un refugi, a un refugi amb una gàbia d'or per a algú. Per primera vegada després de molts anys, aquest institut incorpora alts càrrecs. Quan gestionava 151 milions, el Departament de Treball n'hi aportava 39, i no hi havien alts càrrecs. Ara que en gestiona menys, 85, n'aportem 49, 10 milions més per gestionar vora de 80 milions menys. Però és que, a més a més, aquests 10 milions serveixen per fer front a una partida, que és l'única que varia positivament, que és la d'alts càrrecs, amb la qual ens gastem 12 milions, 11 i escaig. Nosaltres que pensàvem que, fruit de la pèrdua de la Direcció General de Seguretat Social i el seu pas –des del Departament de Treball– al Departament d'Economia i Finances, es produïa un estalvi amb els alts càrrecs, perquè desapareixia una direcció general que nosaltres havíem demanat reiteradament –no les competències, sinó la direcció general: les competències volíem que passessin a una altra direcció general, i ho havíem fet per passiva i per activa, de manera reiterada en tots els pressupostos–, veiem que aquest estalvi que es podia produir d'alts càrrecs, doncs, es podia produir al Departament, però resulta que automàticament apareix un alt càrrec a l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa.

Però és que, a més a més, tampoc es produeix aquest estalvi en termes nets i absoluts al Departament de Treball, perquè la partida d'alts càrrecs té una pujada equivalent a l'IPC de Catalunya, el 3,4%, malgrat que hi ha un director general menys, amb la qual cosa algun al-

tre alt càrrec haurà aparegut, perquè jo dubto que la política pressupostària –encara que no sigui director general–, la política pressupostària no permet, crec que no permet fer pujada als alts càrrecs actuals de sous més enllà del que es planteja a la línia pressupostària. Per tant, algun altre alt càrrec haurà aparegut i l'estalvi que teníem l'hem esmerçat en alguna cosa. I, a més a més, ens apareix un altre alt càrrec a un institut que..., ho repeteixo, per gestionar 85 milions ens apareix una nova despesa d'un alt càrrec de 12. Crec que això és bastant antieconòmic i, per tant, justificaria per si sol que es fes un replantejament total d'aquest organisme, i que el millor que podríem fer és destinar els 39 milions de la transferència a posar-los en contacte amb les entitats representatives del món cooperatiu i ens estalviaríem això; els funcionaris no patirien perquè els recollocaríem dintre del Departament. Per tant, l'opció és perfectament, socialment positiva, i seria, sobretot, molt interessant per al món de l'economia social, que bona falta fa que es potenciï.

Així, doncs, aquesta raó de ser, que baixa d'una manera molt important, que, a més a més, ens pugen les despeses corrents i no despeses corrents, la d'alts càrrecs, per si sola ja justificaria aquesta esmena de retorn, perquè –ho repeteixo– amb aquest tràmit no podem fer l'esmena de supressió, que és el que ens agradaria poder fer, i destinar aquests recursos per a l'economia social, no per mantenir un institut, un organisme que –ho repeteixo– la seva funció no és la promoció i la formació de cooperatives, sinó la formació, cosa que ja fa el sector, la formació entesa en curssets. El que li tocava a l'Administració és ajudar a promocionar, a formar cooperatives, a generar cooperatives, a generar entitats, i això és el que no fa, perquè el que fa és captar recursos d'Europa per fer curssets. Crec que d'això n'hi ha suficients, i, en tot cas, es poden organitzar de forma diferent.

Entrant en el pressupost del Departament de Treball, mirin, la nostra percepció és que aquest és un pressupost que està fet d'esquenes a la realitat; d'esquenes a la realitat social, d'esquenes a la realitat europea, d'esquenes a la realitat local i d'esquenes a la realitat comptable i administrativa del Parlament. És a dir, està fet d'esquenes a tot això; no sé on mira, no he trobat encara cap on és la direcció cap on mira, però sé, precisament, cap on no mira, i no mira cap a aquestes realitats. S'ha de tenir present que la realitat social de Catalunya està caracteritzada en el tema de treball per alguns factors que tenen colors blancs i colors negres, colors positius. Hi ha un increment de l'ocupació, malgrat que aquest increment de l'ocupació és inferior a altres regions d'Espanya, però, en tot cas, hi ha un increment de l'ocupació, malgrat que aquest increment de l'ocupació és inferior al nostre creixement del PIB; però bé, en tot cas, hi ha un increment de l'ocupació, i aquest és un factor positiu.

Però, tot i així, tenim encara un factor que hem de tenir present, tenim un creixement de la taxa d'activitat que és molt reduït, tenim un creixement de l'ocupació, però la nostra taxa d'activitat, el percentatge de persones que estan arribant al món del treball és encara molt baix, ha crescut un punt en els últims cinc anys, si no,

més o menys aproximadament. I això, bàsicament, per què és? Per dos factors: estan sortint del mercat de treball, està decreixent la seva taxa d'activitat, els majors de cinquanta-cinc anys i els menors de vint-i-cinc, i s'estan incorporant al mercat de treball les dones d'entre vint-i-cinc i trenta-cinc anys, aquest és el col·lectiu que puja més la taxa d'activitat. Per tant, blancs i negres. Constatem els problemes, constatem, també, les realitats, però hi han aquestes dues situacions, l'una i l'altra, i actuar vol dir veure què fem amb els menors de vint-i-cinc i amb els majors de cinquanta-cinc, o de cinquanta, perquè és el col·lectiu que es planteja.

Tenim un mercat de treball en què la temporalitat segueix sent excessivament alta, excessivament alta; tenim una sinistralitat i una precarietat que segueix sent –encara és, encara– massa gran, i tenim un problema d'atur, independentment de la font de registre que agafem, ja sigui l'EPA, ja sigui l'atur registrat, que oscil·la entre 280 o 200, o 260 i 180; no és que no m'importi ni una sola persona que estigui a l'atur, sinó que les fonts són diferents, no han casat mai i no ho farem ara, però que, en tot cas, tant en un registre com en un altre, es produeixen dues característiques que són les que hauria d'abordar el pressupost. L'una, una mancança molt greu de formació professional de la gent que està a l'atur; els aturats i les aturades que estan en aquesta situació són persones que, en un percentatge –segons sigui la font– entre el 60 o el 70%, tenen una formació que és inferior a l'FP1, és a dir, hi tenim la gent dels estudis primaris, de l'EGB, etcètera, i, a més a més, tenim una situació que, dintre l'atur, tenim dos col·lectius clarament diferenciats: els que estan aturats, clavats a l'atur, que no es mouen, aturats de llarga aturada, més del 60% porten més d'un any a l'atur, i els que estan marejats, marejats d'entrar i sortir, marejats de tenir contracte de sis dies, de vuit dies, contínuament rodant, allò que en diem tots, tècnicament, rodant, que és el mareig aquest que cada dia entres i surts, i, naturalment, després els demanarem que es comprometin amb els objectius de l'empresa, que se sentin participatius... La veritat és que el que diuen que «para lo que les queda en el convento»..., acabin la frase vostès. Vull dir que quan hi entren ja estan pensant a sortir.

Aleshores, jo crec que això és el que hauria d'abordar el pressupost i tenir present, aquest pressupost, aquesta realitat, i el que no trobem en el pressupost són les accions per a això. Perquè em diran «excés de temporalitat»; doncs, excés de temporalitat, ens trobem que ni un dels objectius i de les ràtios planteja una acció de la inspecció de treball que, la veritat, és minsa, l'actuació del Govern per veure com reduïm la temporalitat excessiva i il·legal, l'ús fraudulent d'una temporalitat que, quan està justificada té raó de ser, no apareix aquí, no hi ha una actuació, i això és el que el pressupost hauria de contemplar i posar-hi recursos.

Deia que està d'esquena a aquesta realitat, perquè no veiem les mesures; està d'esquena a una realitat europea. Si el nostre problema a resoldre és el problema de l'ocupació, convindran amb mi que hauria d'actuar, hauria de ser un element que tingués present o que incorporés amb les seves polítiques allò que ha plantejat Europa. Jo els llegiré –intentant traduir, al mateix

temps, del castellà i, per tant, permetin que si faig alguna castellanada sigui fruit d'aquest element—unes frases. Una diu: «L'àmbit local és el nivell que permet detectar les necessitats locals insatisfetes i organitzar l'oferta de llocs de treball. Lluny de ser l'únic àmbit en què es posen en pràctica decisions adoptades en altres nivells, en aquest, en l'àmbit local, es poden combinar diferents instruments del mercat de treball i desenvolupar formes que donen valor afegit a les decisions preses a nivells superiors. Totes les polítiques desenvolupades a nivell local han d'integrar-se en una estratègia única a fi de maximitzar la seva eficàcia. Després del profund canvi cultural que ha experimentat l'enfocament de les qüestions relacionades amb el desenvolupament, la política d'ocupació ja no es considera una preocupació exclusiva dels responsables polítics i els agents econòmics, sinó quelcom que afecta, ara, el conjunt de la societat, cosa que fa necessari millorar la coordinació existent entre els agents locals i els distints nivells institucionals. Les estratègies de les accions locals han d'estar basades en una anàlisi de necessitats i de qualificacions locals a fi de generar les solucions apropiades. El desenvolupament d'estratègies locals integrades depèn freqüentment de la mesura en què la legislació regional o nacional fomenta la iniciativa local.»

Això no ho diu un socialista, no ho diu un diputat del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ho diu la Comissió de les Comunitats Europees, en el seu document del 7 d'abril d'enguany. Sap el que fan vostès amb aquest desenvolupament de la línia de potenciació de les iniciatives locals? Tenien una partida de 317 milions per col·laborar amb els ajuntaments; la partida pròpia, la seva, la que sortia de recursos de la Generalitat, com deia ahir el diputat Boada, ha anat a la tenda del «Todo a mil», aquesta i totes les que tenen relació amb els ajuntaments, totes les que tenen relacions amb la política local. Europa diu: «Anem pel món local, hem de generar uns acords a nivell territorial, entesa, no sé què...», i vostès supprimeixen totes les seves aportacions, només deixen el que pugui venir del Plan de empleo del reino de España.

Aquesta no és la col·laboració positiva que han de fer vostès, estan en un plantejament en contra d'Europa, per això dic que estan d'esquena a la realitat, però d'esquena, també, perquè la cimera de Lisboa de fa pocs dies fixa objectius: 70% d'activitat; 60% d'activitat de les dones, de taxa d'ocupació de les dones. No veiem els objectius, no en som capaços. És per això que amb els pactes locals, pactes locals fets des de baix cap a dalt, és on es pot trobar una realitat evident en aquest sentit.

És un pressupost d'esquena al diàleg social. Ja ho han explicat aquí, però amb un pressupost en què vostès van pactar amb els sindicats i les patronals, el maig de l'any 98, un conjunt de partides amb continguts, noms, cognoms i quantitats, que pujaven 41.000 milions, el seu pressupost puja 13.000 milions. Després diran que són partides ampliables, que no sé què i que no sé què més. Perdonin, els compromisos, els acords es compleixen i es quantifiquen. Quan algú fa l'esforç de quantificar l'esforç, al pressupost, ho ha de reflectir, ho ha de

posar, i no pot ser que signi 41 i després quedi «a lo que nos venga», no pot ser, això no és complir, això ho compliran uns altres, però no el Govern. I això és el que nosaltres diem que estan fent d'esquena, a més a més, de coses que costen menys però que no hi apareixen: no hi apareix l'observatori; no hi apareix..., millor dit, apareix en el «Tot a mil» la política de reducció i reordenació del temps de treball; no hi apareix el Consell Català de la Formació Professional, ni aquí ni a Ensenyament ni enlloc, i hi apareix un altre «Todo a mil», que és el Consell de Treball, Econòmic i Social.

Miri, en el tema del Consell de Treball, Econòmic i Social, no tan sols hi ha un problema d'incompliment, sinó que, no ho sé, a mi em dona la impressió que hi ha un problema, fins i tot, d'estar mal fet, el pressupost. Hi ha una llei que planteja que tenim un organisme autònom creat per llei, un organisme de la Generalitat creat per llei, des de fa tres anys, i no apareix la partida pressupostària, el desglossament del Consell de Treball, al pressupost. Això possiblement ja no li toca a vostè, li toca al Departament d'Economia i Finances, que ha fet malament el pressupost. Però no pot ser que hi hagi un organisme creat per llei que no tingui el seu reflex pressupostari, el seu apartat pressupostari; és com si em digués que l'Institut Català de la Salut no té pressupost. Perdoni, si hi ha un organisme creat per llei, ha de tenir, encara que sigui —passin la vergonya— 1.000 pessetes; passin la vergonya, però facin-ho, però facin-ho, a més a més, que portem quatre anys.

Per tant, ho repeteixo, d'esquena al diàleg social, perquè això és fruit del diàleg social, és l'organisme on es pot potenciar el diàleg social, i vostès el quantifiquen amb aquestes 1.000 pessetes; després diuen que és partida ampliable, però l'any passat també era ampliable, i es va ampliar a 1.000 pessetes, vull dir, no es va constituir, i l'altre any també era ampliable i es va quedar amb 1.000 pessetes; per tant, allò, amb la prova del 9 —ho repeteixo— no crec que pugui plantejar-se.

Un pressupost —li deia— d'esquena als problemes socials, perquè no hem vist com intenten implementar la conciliació de la vida familiar i laboral i tota la política d'acció per a les dones, més enllà d'un desglossament, d'una partida que apareix de cursos de formació per a les dones; no és aquest el problema per conciliar la vida familiar i la vida laboral, cosa que afecta no tan sols les dones, però majoritàriament ho hem de resoldre perquè les dones puguin fer-ho. Jo no li faré el plantejament que han d'apujar en excés les guarderies laborals, perquè possiblement tenen elements conceptuals de les guarderies —les escoles bressol, encara que en el text apareix «guarderies laborals»—, elements que tenen relació de condicionament del treball de la dona en una determinada empresa, però, en tot cas, si més no, alguna política haurien de plantejar en aquest sentit.

No hem vist, més que enunciat, què és el que es pensa fer amb els programes per als majors de quaranta-quatre anys, a part de l'enunciat, i plantejat. I tampoc considerem —malgrat que hi ha un increment— que sigui massa positiu que el 83% dels recursos destinats a sinistralitat laboral es dediquin a difusió. Que el programa pugi a 40 milions quan la difusió del programa apareix amb més de 200 milions..., sembla que la inversió

de les prioritats seria necessària. Si ho tinguéssim al revés, aniríem millor; si destinéssim 40 milions a difondre el programa i 200 a fer-lo, jo penso que aniria millor. Però, en tot cas, vostès han optat: al capítol 2, 200 milions –o 230 i escaig, si no ho recordo malament–, i 40 milions al capítol 4 per fer el programa, el Pla de prevenció.

La renda mínima, perdoni però: aplicarà o no, l'IPC de Catalunya? Perquè el van aplicar abans de les eleccions, però ara ja se n'han oblidat. Només li apliquen l'IPC previst. Aplicaran o no a la renda mínima, no la revisió de les 1.500 pessetes, sinó l'IPC de Catalunya? Perquè no està previst, no està previst, aquest any, apujar-la i regularitzar-la segons l'augment de l'IPC. Si quan hi ha eleccions s'apuja, ara també, que aquesta gent la necessita, la pesseta, les dues pessetes o el duro, el que sigui; facin-ho, perquè, si no, estaran fent un pressupost d'esquena a la realitat social.

I, per últim, la Direcció General de Cooperatives. Miri, jo, possiblement, si en fos capaç, intentaria repetir l'embranchida que ahir a la nit, a altes hores, se'ns va fer des d'aquesta tribuna sobre la importància del cooperativisme. Ja reconec que soc incapaç de fer-la, però si tinguessin només la meitat d'aquesta embranzida i d'aquest sentiment a favor del cooperativisme, no haurien fet aquesta orientació de la Direcció General d'Economia Social. Han fet de la Direcció d'Economia Social –permetin que ho digui– la pitjor concepció que es pot fer de l'economia social. És una equivocació política posar un programa de 945 milions a la Direcció General d'Economia Social destinats a la inserció sociolaboral de les persones amb dificultat, quan a la Direcció General d'Ocupació tenim un programa de 1.313 milions per a la integració laboral de les persones amb dificultat.

Fem un apartat per a la integració sociolaboral i un altre per a la integració laboral? Un el posem a economia social i l'altre el posem a l'ocupació? No! Posem-ho tot a ocupació, perquè el que hem de fer és generar una integració social i laboral a Ocupació. Jo crec que és una equivocació absoluta, que és la pitjor concepció que es pot donar a una Direcció General d'Economia Social: és potenciant l'associacionisme de les cooperatives, potenciant el seu funcionament, potenciant les noves formes de treball en què la gent es compromet i la participació de la gent en el destí de les seves empreses. Com potenciarem l'economia amb contingut social, no fent –perdonin que els ho digui– una «guixeta» per a una economia per als pobres, una economia per als que més ho necessiten, al marge de l'economia plantejada per al conjunt de la gent?

Europa –una altra vegada, i els ho dic per acabar– ha fet un element molt clar: vol que les polítiques dels governs, en origen, no generin discriminació, que ja en origen no generin discriminació, i no té sentit que fem, per una banda, la política d'inserció laboral de les persones amb dificultat i, per una altra banda, fem una «guixeta» per a la inserció sociolaboral dels que ho tenen més complicat. Els estem fent una petita gàbia d'or per rentar i justificar males consciències. És una equivocació i, a més a més, aixafem la guitarra d'una eco-

nomia social que no la podem equiparar només amb aquesta activitat.

Res més, i moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, habitualment els pressupostos de Treball es distingeixen per una sèrie de qüestions. La primera és que solen ser els que lliguen menys entre el que es pressuposta i el que s'acaba aplicant, és l'Òscar a la liquidació més extemporània, amb partides ampliables d'aquestes que després no se sap mai si s'acaben inflant o queden com estan, a 1.000 pessetes; doncs, això és de les conselleries amb més abundor d'aquesta forma d'actuar.

En segon lloc, és una conselleria que, malgrat tot, té uns dèficits econòmics per bastir tota una sèrie d'acords que s'han fet, com el Pacte per a l'ocupació, i en general, per tant, doncs, no compleix ni tan sols el contingut econòmic dels pactes que ha fet.

I, en tercer lloc, és una de les conselleries –i hem tingut ocasió, desgraciadament, de parlar-ne fa poc– on és més dubtosa la gestió mateixa dels diners; encara que són pocs, mal gestionats. Això seria una mica la síntesi, d'entrada, de la nostra anàlisi, que, desgraciadament, es va repetint un any rere l'altre.

Si entrem en aspectes concrets, és evident que mentre el capítol 2, si no he fet malament els números, aquest any puja de 2.412 milions a 3.000, és a dir, una pujada del 24%, és a dir, un capítol de despesa de «Compra de béns i serveis», altres capítols, evidentment, estan estancats, els capítols que van destinats molts cops a l'usuari, és a dir, a l'aturat, o als diversos programes que hi ha vinculats al món del treball, queden aturats. El pla FIP, estancat; el Programa d'intercanvis per a formació, estancat; els nous filons d'ocupació, estancat, i el Pla integrat de treball, també estancat, mentre –com deia– van pujant aspectes diversos del capítol 2, com les comunicacions, com el subministrament de béns i serveis, com les despeses diverses, que passen de 96 milions a 130 milions, i altres qüestions com el Tribunal Laboral –pràcticament només puja un 2%, de 122 a 125 milions–, o el Programa de salut i seguretat laboral –com ha dit el senyor Rañé–, que es dedica més a la propaganda o la divulgació, que el programa puja tot just de 20 a 44 milions, però és insuficient, això és insuficient. I el més preocupant –com també ja s'ha assenyalat abans– és la baixada, almenys en números concrets –i no s'hi val el tema de la partida ampliable–, de la transferència a corporacions locals, que en molts dels àmbits passa a ser partida ampliable i, per tant, ara ja sabem què passa quan hi ha partides ampliables: que no s'acaben mai concretant, després, les partides, el traspass o les transferències a aquestes corporacions.

Mirant la llista de partides ampliables es veu on no hi ha voluntat, de fet, de complir en bona part els programes de la Conselleria o els acords. Partida ampliable al Consell de Treball, Econòmic i Social, un clàssic; «Ajuts a la reordenació i reducció del temps de treball», «Corporacions locals» –ho dèiem abans–, «Contractació de disminuïts», «Altres programes d'ocupació», «Famílies i institucions sense ànim de lucre». Tot el paquet és ampliable, sense concretar els subconceptes, i ja no parlem de tots els subapartats de cooperatives, on també són ampliables l'ocupació..., creix «Ocupació a cooperatives», el tema de l'R+D i de l'ocupació d'autònoms.

Per tant, doncs, una autèntica filigrana, diguem-ne, de disseny pressupostari, en el qual, com que no es concreta re, es pot fer el que es vulgui després; és una autèntica filigrana, habitual en la Conselleria.

Les liquidacions, evidentment –ja ho deia abans–, són de les pitjors de totes, és a dir, no té res a veure el que s'ha pressupostat amb el que s'acaba executant, i, en canvi, els agents socials, amb molta raó, ens posen sobre la taula una sèrie de deficiències i d'acords no complerts. A la lluita contra la sinistralitat laboral és insuficient el que s'hi dedica. Es reclama, des del sector, un pla de xoc contra la sinistralitat, la constitució de la Fundació Catalana per a la Salut i la Vida en el Treball, un pla d'inspecció contra la precarietat, de la qual han abusat les empreses de treball temporal. Un altre bloc que es reclama és la millora del mercat de treball, desenvolupant el Pla d'ocupació que no s'ha desenvolupat, amb la reordenació del temps de treball, posant-hi mitjans, posant-hi partida concreta –alguns sindicats reclamen 3.000 milions–; inversions a través de l'ICF, és a dir, de l'Institut Català de Finances, que, de fet, hi ha una partida per a crèdits, de creació d'ocupació, però alguna cosa falla, perquè no són utilitzats; per tant, alguna cosa s'haurien de fer mirar perquè aquesta pime, la pime que hauria de crear llocs d'ocupació no utilitza aquests crèdits, alguna cosa deu fallar perquè no s'utilitzin.

El capital risc és un dels temes que en aquest país no està ben solucionat. Sense capital risc aquí no hi haurà nova empresa, no hi haurà nous emprenedors. Ja sé que això, en part, no depèn de la seva Conselleria, però, en definitiva, estem parlant de creació d'ocupació. No hi ha una bona política de capital risc a Catalunya. I això dels dos filons ha quedat, de moment, bastant en fantasia; és a dir, no es concreta, i segurament caldrien noves partides, o superiors partides.

No es dedueix d'aquest pressupost una voluntat clara de coordinar els serveis públics d'ocupació. Continua havent-hi, doncs, unes dobles o triples xarxes per a les privades, heretada de l'Inem, xarxes que també té la Diputació. És a dir, estem en un autèntic galimaties de serveis a l'aturat que, en realitat, l'únic que fan és treure de l'atur els funcionaris; això sí, és a dir, creem funcionaris i, almenys, garantim places de funcionaris; dóna la sensació, una mica, que bona part del que estem fent és això.

La constitució del Consell de Treball, Econòmic i Social –ho dèiem abans– està pendent, l'observatori del

mercat de treball pactat, també, i les partides destinades a garantia social són absolutament insuficients; ho dèiem l'any passat i, lamentablement, ho hem de continuar dient. És a dir, no pot ser, i això va lligat a alguns esdeveniments que han passat, vinculats amb el jovent, no?, és a dir, no pot ser que la gent que fracassa a l'ESO no se l'aculli, ja, directament, i se li faci un programa de transició al món del treball, no esperant que se'n vagin al carrer i que ells piquin a la porta.

Això no va així, senyor conseller, perquè si van al carrer ja no tornen, ja no piquen a la porta, molts cops va vinculat amb famílies desestructurades, i, per tant, si no hi ha aquesta mínima garantia per part de l'Administració que, per als nois que ja es veu a venir, nois i noies, quan tenen quinze i setze anys i que estan a la recta final de l'ESO, que van cap al fracàs, ja se sap, en aquella etapa ja se sap si fracassaran o no, doncs el que seria lògic seria fer un pla de transició que avancés cap a aquests cursos de garantia social, i no deixar aquests cursos simplement a la demanda que puguin fer els mateixos nois i noies un cop estan al carrer i ens els hem tret de sobre de la formació reglada. I això ho hem reclamat una vegada rere l'altra, i no s'hi han posat prou mitjans, quan, en realitat, hi ha experiències perfectament vàlides, com els plans de transició –els PTT– o les escoles treball o les escoles d'ofici. I vostès no utilitzen la part positiva de les experiències que hi ha, i ho juguen tot, una bona part, per complir amb els números estadístics, a vehicular-ho a través de formació ocupacional. Però tots sabem que, per a la formació ocupacional, s'ha d'anar a picar a la porta de les acadèmies o de les empreses que la donen, i això no és garantia, en absolut, que aquests nois i noies tinguin..., sobre tot en uns moments en què resulta que en alguns àmbits estan faltant peonatsges, eh?, i no estem agafant la pròpia pedrera de peonatge autòcton, i, precisament, facilitant-los el reciclatge perquè puguin accedir al lloc de treball digne. I, en canvi, els tenim pullulant pels carrers en situacions, de vegades, de conflicte i d'alarma social. Tema, per mi, important, i en què solc insistir perquè vinc d'aquest sector.

Tampoc està ben cobert el tema de l'incentiu a la incorporació de la dona al treball. Hi hauria d'haver un pla d'actuació específic. Malgrat la millora del nivell d'ocupació, és evident que encara estem en les taxes d'ocupació més baixes d'Europa i, per tant, tot el que sigui avançar en una línia de millor taxa d'ocupació és positiu, i això va vinculat amb decisions pressupostàries que afecten altres departaments. En som conscients. És el tema de les llars d'infants, no resolt, o el tema de la millora de serveis a persones dependents. Sense això difícilment la dona s'incorporarà al món del treball d'una forma seriosa.

Per tant, doncs, en resum, aquest pressupost no compleix el Pacte per a l'ocupació que vostès van signar, que van signar els sindicats; no té com a referent la convergència real amb Europa, convergència en temàtiques socials amb Europa, i no supera alguns dels problemes endèmics de l'ocupació a Catalunya, com són la temporalitat, la precarietat i la incorporació de la dona. Són raons més que suficients perquè nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat.

I deixi'm entretenir en alguns aspectes puntuals. El tema de l'autoempresa, per exemple. Dèiem l'any passat –i no ha canviat– que, desgraciadament, en alguns àmbits tenim mitjans mal gestionats, i si agafem amb detall territoris, comarques, i analitzem les funcions dels funcionaris que es dediquen a l'autoempresa, veiem que no hi ha línia, no hi ha criteri, tenim persones, a vegades, fent unes tasques que no justifiquen la plaça, on al llarg d'un any potser han circulat set o vuit autònoms, i això no justifica una plaça dedicada a l'autoempresa en un ajuntament –això no ho justifica–; i, en canvi, no som capaços de, en combinació amb els ajuntaments o amb els consells comarcals, que em sembla que hauria de ser l'àmbit adequat, no som capaços d'ordenar les tasques de la gent destinada a l'autoempresa i especialitzar-los, perquè aquesta separació, aquesta dispersió d'esforços disseminada per municipis, no dona la qualitat de servei suficient perquè, realment, la gent que vol muntar una empresa de veritat se'n pugui servir. I em sembla que seria més lògic coordinar i donar serveis que hi hagués gent d'aquesta, especialitzada, uns en el Pla de viabilitat, els altres en el seguiment de l'empresa un cop engegada, d'altres en recerca de crèdits; donaria, globalment, un servei superior al d'aquests moments amb aquesta disseminació, que és l'estil de la repartidora tan habitual en la *seva* Conselleria –i agafi-se'l com vulgui, el doble sentit–, doncs, d'una repartidora que no serveix, precisament, per a les funcions per a les quals han estat creades aquestes places. Autoempresa com a model, precisament, de mitjans mal gestionats, per la funció per a la qual han estat creats.

I això ho anem repetint i no hi ha manera que vostès abordin d'una vegada una racionalització d'aquesta oferta. Com, tot i que està vinculat a una altra conselleria, no hi ha manera que coordinem, per un cantó –el que deia abans–, garantia social, formació professional reglada; formació professional reglada i formació ocupacional? Aquí es va aprovar una proposta d'Esquerra Republicana, en una moció, després d'una llarga discussió, fa tres anys, amb el conseller Farreres, on es reclamava la coordinació dels tres grans blocs de formació. Ni un pas! La formació professional reglada continua pel seu cantó donant una oferta que a vegades no lliga amb la demanda de sectors, sobretot del metall o d'altres sectors que en aquests moments estan plantejant si han d'anar a buscar treballadors a l'est o on els van a buscar. És a dir, tenim una formació professional reglada que no té relació amb la demanda que hi ha, però això no lliga, no està coordinat amb els blocs de la garantia social, o molts cops el que es fa a vegades és guarderia d'aturats juvenils, però sense una visió vinculada a les necessitats del món empresarial.

Ja no parlem de la formació ocupacional, ja hem tingut ocasió diverses vegades de parlar-ne: no funciona el model. Es va aprovar –i vostès van aprovar– una avaluació del model exterior al sistema. Això què vol dir? Una avaluació acadèmica del sistema, no es pot avaluar el sistema des de dintre el sistema. Vostès no són qui per avaluar el sistema que han engegat vostès, i els agents socioeconòmics jo crec que tampoc, perquè, en part, participen del sistema. Vostès no han complert la resolució que es va aprovar en aquest Parlament; en tot

el bloc de formació ocupacional, en pla constructiu, Esquerra els va plantejar set o vuit propostes, i no les han complert, i després passa el que passa, senyor conseller. És a dir, el tema de formació ocupacional continua sent un desastre –un desastre–, i, per tant, aquí ja no estem parlant de diners, perquè de diners n'hi han, sinó de com es gestionen, i es gestionen malament.

I després, l'altre tema, també clàssic, és el de l'economia social. Augmentar les transferències de les cooperatives de 308 milions a 315, francament, poca cosa. I si no ho he llegit malament –pot ser que m'hagi despitat– m'ha semblat veure que la partida destinada al Consell de Cooperació no només no puja, sinó que baixa. És a dir, ens ho creiem o no ens ho creiem, això del món de l'economia social? Perquè, és clar, mantenir, per un cantó, com ha denunciat el diputat Rafé abans, un institut –un «xiringuito» més– on es sobrepujen els alts càrrecs i cada cop baixa més el pressupost, escolti... No, jo ja li he dit que sí, que li presentaré una esmena d'eliminació de l'Institut, ja li ho avanço. Ja tenim una certa tradició de presentar esmenes de dissolució d'instituts; doncs, aquest any hi afegirem el de Cooperatives, perquè ho trobo escandalós, és a dir, el tenen en l'anorèxia i la inanició. Ara, això sí: alts càrrecs. L'hi demanarem la supressió..., mentre el sector està maltractat –continua maltractat–, perquè no se li fa cas ni des de la Conselleria d'Indústria, consideren que és de Treball; com que és de Treball, a Indústria no tenen interlocució. Són empreses, cooperatives, que Indústria no els dona el dret a la interlocució. I dintre de Treball els tenen aparcats com una mena com de..., en fi, no anava a dir una paraula gruixuda, però en fi, aparcats, marginats, diguem-ne, amb un nivell de dedicació pressupostària absolutament insuficient.

És evident que les cooperatives de treball associat i les societats anònimes laborals tindrien almenys el dret de participar en els fons socials europeus que reben, que és la principal font de finançament dels seus programes, senyor conseller, almenys en el percentatge que representen en relació amb l'economia productiva, que el sector valora en un 2%. I estem molt lluny del 2% del Fons social europeu, o el FIP destinat a les cooperatives, hi estem molt lluny. O se'ls hauria de compensar per les dificultats legals que tenen –que espero que algun dia es resolguin– de participar en la formació contínua a les cooperatives. És allò de *ni chicha ni limoná*, diguem-ne, no són treballadors ni són empresaris. Escolti, queden penjats, quan en realitat és el sector que ha salvat en molts casos la cara a l'Administració, mantenint empreses en crisi, agafant-les els treballadors i tirant-les endavant. Un sector que hauria d'estar «mimat», «mimat» especialment a Catalunya, que és una zona que, com es deia ahir, és precursora en el cooperativisme. I aquí mirin vostès què han fet a Euskadi, i mirin que lluny que estem aquí del que s'ha fet a Euskadi en el món cooperatiu: cooperativisme competitiu, a més a més, que crea estructures empresarials dinàmiques i que a sobre són capaces de sortir a fora i ocupar espai, fins i tot de venir aquí a Catalunya, ja, i entrar en competència amb el cooperativisme propi de Catalunya. Que lluny que estem, que lluny que estem, senyor conseller, d'aquesta política favorable a la cooperativa!

Per tant, doncs, tot l'apartat d'economia social és evident que continua sent la parenta pobre d'aquests pressupostos de la Conselleria. I és per això que nosaltres també hem presentat esmena, concretament, a l'Institut de Promoció i Formació de Cooperatives, que en demanem la supressió i que presentarem una sèrie d'esmenes de millora de les partides dedicades a aquest sector de l'economia social.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Resumint, doncs, senyor conseller, els pressupostos de Treball, lamentablement un any més, són d'una manca de rigor total. No té res a veure el que vostès escriuen amb el que fan; són uns pressupostos que queden curts a la majoria de partides, com reclamen els agents socials més importants, que els han fet arribar a vostès –suposo que també– les seves reivindicacions en tota una sèrie d'aspectes vinculats al Pacte d'ocupació que vostès no han complert. I, finalment, són uns pressupostos que donen suport a una gestió, senyor conseller, que deixa molt a desitjar; molt a desitjar perquè amb diner públic..., s'està malbaratant aquest diner i no està destinat a un tema fonamental, com hauria d'estar destinat, que és a l'autèntica creació d'ocupació i en benefici dels aturats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per fer aquest torn en contra a les esmenes presentades al Departament de Treball. Aprofitaré també per fer el torn en contra a les esmenes presentades a l'Institut per a la Formació i Promoció de Cooperatives.

Bé, suposo que no els descobreixo cap secret si els dic que el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquestes esmenes. No entraré a comentar alguns dels temes que han tractat els il·lustres diputats que han presentat les esmenes, en referència a partides concretes; penso que aquesta és la feina que hauríem de fer més endavant a la Comissió. I entenc que les esmenes de totalitat haurien de plantejar discrepàncies en matèria d'orientació política. Els haig de dir que votarem que no a aquestes esmenes per tres motius, fonamentalment.

El primer, perquè no compartim els arguments de les seves esmenes, malgrat que sí que compartim alguns dels aspectes o arguments de fons que vostès han utilitzat. De fet, no he sabut trobar massa discrepàncies quant a l'orientació política, que hauria de ser el fons d'una esmena a la totalitat. Crec que compartim, sincerament, molts dels objectius, dels grans objectius que vostès han explicat i, en canvi, discrepem, segurament, en la dimensió d'algunes de les partides o, en tot cas, també, en el total del pressupost, que nosaltres també voldríem, òbviament, que fos més alt. Però aspectes

que vostès han tocat, com el Pacte per a l'ocupació, que som els primers a voler que es compleixi, tot i que hem de ser conscients que el Pacte per a l'ocupació no és una fotografia clixé del pressupost de les seves partides i que, per tant, no té una relació directa –i això no vol dir que no s'hagi de complir–, o per exemple que la taxa d'ocupació femenina és alarmant i que hem de treballar fermament, etcètera, o el tema de la sinistralitat laboral, com vostès observaran, formen part també de les preocupacions i objectius del pressupost de Treball que presenta el Govern.

No votarem tampoc perquè entenem que és un pressupost que neix de la realitat sociolaboral –al contrari del que alguns de vostès han explicat– del nostre entorn, i en fixa clarament les actuacions prioritàries. Concretament, amb algunes mesures noves, vull especialment esmentar el Pla de prevenció de riscos laborals, al qual es dedicaran 460 milions de pessetes, i la millora del Servei Públic d'Ocupació, amb una millora de 500 milions de pessetes. I especialment els deu programes pressupostaris, que estic segur que vostès han pogut llegir amb atenció, amb descripció de cada un d'ells quant al seu programa, finalitats, activitats i projectes de cada un, per assolir els objectius establerts, òrgans encarregats de l'execució, definició dels indicadors necessaris per poder-ne fer un control i un seguiment.

En definitiva, perquè es tracta d'un pressupost concebut per donar una resposta eficaç a les necessitats reals en l'àmbit del mercat de treball a Catalunya. No és el pressupost que voldríem. Si tinguéssim el finançament que necessitem com a país, en tindríem un altre, però és el millor que podem tenir amb les actuals restriccions. No ho dubtin pas.

El pressupost del Departament de Treball per a l'any 2000 es dissenya d'acord amb un escenari de manteniment del cicle econòmic expansiu, de conformitat amb les previsions del PIB esperat per a Catalunya. Paral·lelament, en els propers anys, la població en edat de treballar tendirà a estabilitzar-se al voltant dels quatre milions de persones; per tant, sembla raonable suposar que hi ha un potencial per al creixement de la taxa d'ocupació.

En aquest entorn, l'actuació del Departament de Treball per a l'any 2000 contribueix a incrementar el potencial de creació de llocs de treball, i l'activitat del Departament també incideix en la qualitat d'aquests nous llocs de treball a través de la millora de les condicions de treball, com a instrument per continuar fomentant la cohesió social, que, a la vegada, és un factor indispensable per garantir el creixement econòmic i enfortir l'estat de benestar. En definitiva, es tracta de contribuir a situar en aquesta legislatura les taxes d'activitat, ocupació i atur, en un nivell similar a la majoria de la Unió Europea, a la qual ja estem tendint.

El Departament de Treball continua l'any 2000 el procés d'adequació de la seva estructura, fonamentada en la reestructuració dels serveis del Departament i, especialment, del Servei Públic d'Ocupació. També reorienta els seus instruments d'intervenció en matèria de foment de l'ocupació i relacions laborals, per adreçar-los específicament a dones, a joves, a persones amb

disminució, a persones amb trastorns de salut mental, a immigrants, a aturats majors de quaranta-cinc anys, a aturats de llarga durada i a persones amb especials dificultats d'inserció sociolaboral. Totes aquestes actuacions s'emmarquen dintre del compliment estricte –ho repeteixo: compliment estricte– dels objectius del Pacte per a l'ocupació 1998-2000.

Aquest procés de reforma també implica en l'any 2000 canvis metodològics, com ara itineraris personalitzats, interacció de serveis, anàlisi i estadística de l'impacte de l'actuació del Departament en la ciutadania i en el territori, aplicació d'un sistema analític de pressupostació com a eina d'ajut a la presa de decisions, etcètera.

Els eixos bàsics de la programació del Departament de Treball per a l'any 2000 són els següents: la millora dels serveis del Departament, per tal d'apropar-los al ciutadà, mitjançant l'optimització dels sistemes d'informació i d'altres actuacions complementàries; fomentar un marc estable en matèria de relacions laborals –em refereixo a la negociació col·lectiva, a la regulació de l'ocupació i les empreses de treball temporal, etcètera–; augmentar la participació de la població en edat de treballar en el mercat de treball, sobretot de les dones compreses en el segment dels vint-i-cinc i dels cinquanta anys i dels joves –entenc que coincidim en els plantejaments que feien vostès a l'hora de presentar les esmenes a la totalitat, per tant–; afavorir la reinserció laboral dels majors de quaranta-cinc anys que han perdut el seu lloc de treball, així com dels aturats de llarga durada –i coincidim novament amb els seus plantejaments–; augmentar la taxa d'ocupació; millorar l'ocupabilitat dels treballadors; afavorir la millora de les condicions de treball; enfortir i prioritzar la prevenció de riscos laborals mitjançant accions de divulgació, sensibilització, implementació i desenvolupament del Pla de prevenció.

El projecte de pressupost de despeses per a l'any 2000 del Departament de Treball assoleix la xifra de 33.177 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment del 7,6% en relació amb el pressupost inicial del 99, que era de 30.836 milions. Seguint la classificació econòmica de les despeses, els crèdits es distribueixen en 31.535 milions destinats a operacions corrents, és a dir, el 95,1% del total, i tan sols 1.642 milions per a operacions de capital i financeres, el 4,9% del total.

Si analitzem molt breument el pressupost per capítols, podem observar les següents variacions destacables. El capítol primer es manté pràcticament igual perquè, malgrat l'increment del 2% de retribucions de personal segons l'IPC, es produeix alhora el decrement del cost corresponent a la desaparició del Servei de Mutualitats, de la Direcció General de Seguretat Social, que ha canviat de departament en la reestructuració de què abans ja s'ha fet esment.

El capítol segon creix en 585 milions de pessetes a causa de l'increment de la dotació pressupostària per a la prevenció de riscos laborals i despesa corrent associada a les importants inversions previstes per a aquest any en les oficines de Treball de la Generalitat, als centres públics de formació i, concretament, al Servei Públic

d'Ocupació –un acord important pres en aquest Parlament.

El capítol quart s'incrementa en 698 milions de pessetes, com a conseqüència de l'augment de 666 milions sobre la previsió de la renda mínima d'inserció, tema destacable; els 10 milions d'increment en l'Institut de la Formació i Promoció de Cooperatives, i els 22 milions de dotació addicional en la prevenció de riscos laborals.

El capítol sisè experimenta un augment de 1.031 milions de pessetes, que corresponen, concretament, 500 milions a la important inversió prevista en el Servei Públic d'Ocupació; 50, a la previsió de riscos laborals, i la resta són inversions als centres públics de formació, adequació de les delegacions territorials, així com la integració definitiva –un tema que també n'hem parlat molt en debats anteriors en aquest Parlament– i millora de les xarxes i instal·lacions informàtiques.

El capítol setè contempla un augment de 25 milions, que correspon a la previsió per als avals i que ha vist contemplats dins del Pla de prevenció de riscos laborals.

En resum, cal destacar com a mesures absolutament prioritàries, com ja he avançat al començament: primer, la dotació al Pla de prevenció de riscos laborals, de 460 milions de pessetes, que situarà el total dedicat a aquesta matèria en 1.587 milions de pessetes, i en segon lloc, la important millora, com he dit, del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, de 500 milions de pessetes en xarxes informàtiques i millores en les oficines de Treball de la Generalitat, que se situarà en un total de 776 milions de pessetes.

Efectivament, tal com ja han destacat tots vostès anteriorment, els increments interanuals, comentats a partir de la comparació de pressupostos inicials, s'haurà d'ajustar, és veritat, al tancament de l'exercici, en funció dels recursos finals a gestionar pel Departament. D'una banda, la generació de crèdits que s'autoritzen derivades de les transferències de l'Estat, que es veuran incrementades, precisament, en un 13,2% sobre l'any anterior, degut a la valoració molt positiva que es fa des del Govern central de les polítiques actives d'ocupació que es desenvolupen a Catalunya. Però, per altra banda, hi ha també la previsió de recursos finals provinents del Fons social europeu, que és que es produeixi un lleuger decrement respecte a l'exercici anterior per tres motius principalment: un, que l'any 99 s'hi acumulaven programes d'exercicis anteriors pendents d'execució; dos, el fet que Catalunya millora la seva posició relativa a la resta de països de la Unió Europea, la qual cosa afecta els criteris de distribució de recursos –especialment l'objectiu 2–, i, per tant, hi haurà una lleugera pèrdua de recursos, i tres, perquè en el nou període 2000-2006 s'estan aplicant nous percentatges de cofinançament del Fons social europeu, més baixos que en el període anterior.

Amb relació als eixos bàsics pressupostaris, que he esmentat a l'inici de la meua intervenció, i als col·lectius prioritàris, en base a la realitat social del nostre país, que s'han fixat com a destinació de les actuacions previstes per a l'any 2000, amb la finalitat de continuar

fomentant la cohesió social, que és el nostre objectiu, com a factor indispensable per garantir el creixement econòmic i enfortir l'estat del benestar, exposo a continuació de manera telegràfica els deu programes pressupostaris definits i elaborats rigorosament, tal com he descrit.

El primer, el de la Direcció i serveis generals de treball, protecció social i benestar social, és a dir, recursos destinats a l'estructura organitzativa del Departament, tals com personal, gestió patrimonial, logística, serveis econòmics, informàtics, serveis jurídics, etcètera. Es tracta de la renovació de les Oficines de Treball de la Generalitat i de l'adquisició i la instal·lació d'un servidor de comunicacions per a la integració definitiva, com deia, de sistemes d'informació de l'Inem i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya.

El segon programa, el de la seguretat i salut en el treball, són els recursos destinats a la prestació de serveis en matèria de salut laboral i a la prevenció de riscos laborals. Els recursos destinats a aquests programes es concreten, en primer lloc, en les dotacions de crèdit a despeses de funcionament i en inversions per als centres de seguretat i condicions de salut laboral; concretament, per a l'any 2000 parlo de 1.019 milions de pessetes. Així mateix, les actuacions destinades a invertir la tendència de la taxa de sinistralitat laboral, que s'emmarquen dins d'un pla de prevenció de riscos laborals –bàsicament, estic parlant d'una campanya general de sensibilització pública–, tenen una dotació de 460 milions de pessetes en partides específiques o genèriques del pressupost. Addicionalment, el text articulat del Projecte de Llei del pressupost atribueix el caràcter d'ampliables als crèdits destinats a atendre el cost de desenvolupament del Pla de promoció de riscos laborals.

El tercer programa, el de relacions laborals, són els recursos destinats a la prestació de serveis de mediació laboral i al compliment de la normativa laboral. També inclou això l'exercici de la potestat sancionadora. I vull especificar que, en aquest camp, les actuacions concretes incidiran especialment en les empreses de treball temporal i en aquelles que tenen una ràtio superior al vint per cent de la seva plantilla en contractació temporal.

I a continuació vull remarcar, especialment, aquells programes que fan especial referència a les polítiques actives d'ocupació, que són els següents. En total, em refereixo a polítiques actives d'ocupació, que s'hi destinen al voltant, ni més ni menys, del vuitanta per cent dels recursos previstos per a gestionar l'any 2000. (*Remor de veus.*) Són concretament, el Programa pel foment de l'ocupació, és a dir, recursos destinats a noves contraccions...

El president

Esperi's, esperi's, un moment, senyor diputat.

El Sr. Millo i Rocher

...i a la sostenibilitat o millora d'aquesta contractació...

El president

Senyor diputat, esperi's un moment. Jo crec que ahir no van tenir temps de dir-s'ho tot, i que s'ho hagin de dir ara..., però esperin després que hagi acabat el senyor diputat.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. La veritat és que, a vegades, un té dificultats per escoltar-se a si mateix. (*Remor de veus.*)

Dintre del compliment...

El president

Hi ha gent que hi té una gran facilitat. (*Rialles.*)

El Sr. Millo i Rocher

Dintre del compliment dels objectius del Pacte per a l'ocupació 1998-2000, al qual tots vostès han fet referència, i que –ho repeteixo– som els primers que volem que se'n faci un compliment estricte –ja arribarà el moment de fer-ne la valoració–, hi ha el manteniment de les dotacions per a l'explotació dels jaciments d'ocupació, com a mesura d'inserció laboral. La seva execució està prevista que s'efectuï dins de les actuacions dels diferents subprogrames pressupostaris.

El Programa d'actuacions en el mercat de treball, és a dir, recursos destinats a la intermediació laboral, a l'apropament d'oferta i demanda i a l'orientació dels demandants d'ocupació. Cal assenyalar, en aquest camp, que una de les prioritats del pressupost de l'any 2000 és la millora del model organitzatiu incidint en l'adequació del Servei Públic d'Ocupació, en la situació actual, alhora que es potencien les funcions de les Oficines de Treball de la Generalitat en el territori. Tal com he assenyalat, la millora dels serveis públics d'intermediació, orientació i mediació de Catalunya representarà un importantíssim esforç de recursos per a l'any 2000, especialment pel que fa a referència a les inversions.

I el Programa de formació professional ocupacional; com saben, recursos destinats a l'adequació dels recursos humans a les necessitats del mercat de treball, a accions de formació a tots els col·lectius de persones en atur, i també al reciclatge de treballadors ocupats i a l'intercanvi amb els estats membres de la Unió Europea.

I l'últim bloc, dins d'aquestes polítiques actives d'ocupació, el configuren dos programes molt importants també. Concretament, em refereixo als programes integrats de foment de l'ocupació, escoles taller, cases d'oficis i servei d'autoempresa, i als programes integrats d'inserció sociolaboral de persones amb especials dificultats. És la integració de recursos per adequar-los a necessitats de persones amb especials dificultats d'inserció com, per exemple, persones que estan sotmeses a mesures penitenciàries, drogodependències, joves amb perill d'exclusió permanent en el mercat de treball, i també inclou la prestació econòmica de la renda mínima d'inserció. Igual que en exercicis anteriors –també vostès en han fet esment–, les partides corresponents

a la prestació econòmica de la renda mínima d'inserció són ampliables.

I, finalment, citar els recursos dedicats també a la normalització lingüística, és a dir, al desenvolupament del Pla de normalització lingüística, foment de l'ús del català en l'àmbit socioeconòmic, i als serveis centrals del temps lliure, és a dir, els serveis de les residències vacacionals per a treballadors i altres col·lectius com, per exemple, jubilats, estudiants, etcètera.

I per acabar, senyores i senyors diputats, en relació amb l'Institut per a la Promoció i Formació de Cooperatives, al qual també han presentat esmenes a la totalitat, deixin-me dir tan sols una qüestió. Nosaltres volem continuar apostant pel món de l'economia social. Algú ho ha qüestionat, en la seva intervenció. Però vull dir-ho de manera categòrica: volem continuar apostant pel món de l'economia social. Ahir al vespre, quan ja era molt tard, el nostre company de Grup, l'il·lustre diputat senyor Coll, ens va «frapar» a tots parlant-nos de les cooperatives des del cor. Jo diria que ho va fer amb emotivitat, amb sentiment. Doncs bé, ho va fer perquè així és com ho sentim tots els que formem part d'aquest Grup, i per això volem continuar treballant en aquesta línia. (*Remor de veus.*) Per què, doncs, haurien de suprimir l'existència d'aquest Institut? No hi ha cap motiu per fer-ho. Un institut que es dedica, precisament, a la promoció i formació de les empreses de l'economia social a Catalunya, a millorar la gestió i els recursos humans de les cooperatives i de les societats anònimes laborals, a assegurar el manteniment dels llocs de treball augmentant la competitivitat d'aquestes empreses, a fomentar la creació de noves empreses d'economia social entre els joves; per tant, creació de noves empreses, promoció i formació de les empreses d'economia social a Catalunya, la millora de la gestió i els recursos humans de les cooperatives a casa nostra, assegurar el manteniment dels llocs de treball augmentant la competitivitat, fomentar la creació, etcètera, etcètera. Per tant, és evident que nosaltres, malgrat la seva insistència, continuarem, també, sent insistents, apostant per l'economia social i pel foment del cooperativisme a casa nostra.

En resum, no compartim, com he dit al començament, els arguments de les seves esmenes, malgrat –ho repeteixo– que compartim molta part dels objectius que perseguim. És un pressupost que neix de la realitat sociolaboral del nostre entorn, que en fixa clarament les actuacions prioritàries –com he explicat abans–, i, per tant, en definitiva, perquè es tracta d'un pressupost concebut per donar una resposta eficaç a les necessitats reals en l'àmbit del mercat de treball a Catalunya.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació de les esmenes, que, si no m'adverteixen del contrari, les votarem conjuntament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 60 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació, debatrem les esmenes corresponents al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. I, per fer-ho, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

(*Remor de veus.*)

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta esmena de retorn és global, i donaré sobrades raons per argumentar la profunda discrepància que tenim amb l'exercici de la Conselleria, dels seus instituts i ens diversos, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

D'entrada, vull dir que la nostra total impugnació no és només pels números que s'han posat damunt la taula. Es tracta, fonamentalment, del caràcter d'aquests comptes. Ho diré amb tota claredat. El caràcter de l'exercici d'aquest Departament xoca de manera estrident amb la indústria, el comerç i el turisme que realment existeixen. Anem a veure... Si l'economia és interdependent i cada vegada més global, no tenen cap sentit, al nostre entendre, aquestes xifres, concebudes també autàrquicament i «ensimismadament». A més a més, estan desfasats amb la realitat catalana, de manera que és convenient que es retorni al seu punt d'origen. També per un altre motiu. Al meu Grup –i a un servidor– no li agrada –ni ho pensa, ni ho practica– allò del tant pitjor tant millor, perquè els reals destinataris, millor dit, els que nosaltres pensem com a reals destinataris patirien les conseqüències d'uns números realment dolents.

El problema que tenim, senyores diputades i senyors diputats, és el següent. El Consell Executiu no ha tingut mai un model industrial i de serveis digne d'aquest nom. Parlo d'un model, no pas de dirigisme; parlo d'un model i no pas de burocratisme. Però és el cas que no existeix cap model. Màxim quan –i això és cosa sabuda– el centre de treball de qualsevol tipologia està coexistint profundes, àmplies transformacions a tot arreu i, per definició, també a casa nostra. Així, doncs, la indústria ha estat en permanents convulsions i canvis –canvis que no han fet més que començar–, i aquests números s'orienten en la mateixa direcció d'abans d'aquestes mutacions, totes elles incardinades en l'economia més global i cada vegada més interdependent. En un món de la interdependència, de la nova economia i de la globalització, es plantegen un pressuposts fordistes.

No hi ha model. I, sobretot, no em parlin d'experiències caigudes, de planificació irreal –i ben caigudes–, perquè no és el nostre model, no l'ha estat mai. Però la manca d'un model industrial per part del Consell Executiu agreuja més encara aquesta situació. I no em felicito d'això. L'únic model que sembla existir és aquest del camp qui pugui. Un camp qui pugui que finalment es concreta en casos tan tronats, cadascun amb les seves característiques singulars, com els de l'ar Ibèrica,

Indo, Cristalería Española, Don Pollo, d'aquests dies, o el de la Thomson, l'any passat, no menys dramàtic.

Abans-d'ahir –ho deia fa un moment– l'Institut Nacional de Estadística donava la següent notícia: cent setze empreses catalanes han tancat el passat més de febrer. No m'acusin, doncs, de catastrofisme, vull dir, no matin el missatge. I poca broma amb aquestes coses. Una dada, que diré en clau d'humor negre: a Madrid, segons les mateixes fonts –Institut Nacional de Estadística– s'han tancat més empreses. Ho dic per salvar el nostre cofoisme en aquest cas tan negre.

Vostès, Consell Executiu, han renunciat a governar la part que ens pertoca a tots de la globalització. He dit «la part que ens pertoca» i no més –«la part que ens pertoca», i no més. Una pregunta: què han après vostès dels seus col·legues del govern de Llombardia, Roine-Alps i Baden-Württemberg? Dir que ben poca cosa fóra una exageració. I no m'entusiasma constatar-ho, en aquests casos de model industrial –en altres, no hi entraré; no toca.

Però vostès tampoc han après de ser senyals de modernització de la indústria i dels serveis que vénen d'aquests sectors. Permeteu-me una metàfora –una metàfora. Aquí ens falta un sastre, ens falta un sastre que enfilí l'agulla i cusi –*hilvane*– els diversos retalls de modernització que vénen de la societat civil, un sastre que sigui capaç d'enquadrar autèntiques partides pressupostàries en un model industrial català no autàrquic, obert al món; un sastre que no pot ser el senyor Subirà, perquè segurament, amb tota la feina que té per resoldre moltes qüestions –no hi és aquí ara–, però... Un model que posi en marxa una idònia conducta d'R+D, que faci de l'Institut Català de Finances un real instrument a l'alçada de les necessitats de la indústria, del comerç i del turisme de Catalunya.

Senyors del Consell Executiu, vostès han de sortir del provincianisme, de la nova autarquia. Aquest és el prerrequisit, la precondition per fer uns pressupostos útils i impulsadors de les necessitats de la gent d'aquests sectors, del treball concret i no solament del necessari treball abstracte, que en diuen els sociòlegs. I perquè vostès no ho saben fer –o almenys no ho han sabut fer o no ho han volgut fer fins ara–, cal obrir un nou marc. Posin en marxa un pacte de promoció de la indústria catalana. Per exemple, si el conseller Subirà ha proposat consens en matèria de comerç –cosa, en principi, positiva, i que ja li hem agafat la paraula i que anirem verificant el seu recorregut; la proposta, el conseller Subirà la va fer a l'última compareixença, a petició pròpia, a la Comissió d'Indústria–, que posi en marxa un marc de negociació polític i social per construir gradualment les bases d'una política industrial catalana digna d'aquest nom, imbricada en el món de la globalització. Un acord que, dintre de les competències institucionals que tenim, modernitzi de debò la indústria i els serveis i els faci eficients i competitius. D'aquests pressupostos no es desprèn això. Un acord que sàpiga vincular flexibilitat i seguretat, que combini l'heteronomia de disposicions parlamentàries i necessàries mesures de govern amb l'autonomia de la negociació col·lectiva entre les forces empresarials, les forces del sindicalisme confederal i de les organitzacions del treball

associat. Un acord que pugui crear un espai industrial català extrovertit, que generi un *made in Catalunya*, prestigiós i prestigiat arreu del món. Un pacte, en suma, capaç d'abordar un problema que és central i inajornable –almenys per a un servidor i per al nostre Grup–, com és la reforma de l'empresa catalana –la reforma de l'empresa catalana–, perquè sigui un instrument més humà, eficient, competitiu i simètric en el món de la interdependència. No parlo d'una reforma legislativa, parlo d'una reforma pactada entre els subjectes de la societat civil –empresaris, sindicalisme confederal, economia social, amb els poders públics, òbviament–, que provoqui mesures legislatives, les que siguin, amb, com deia abans, la construcció gradual entre la negociació entre les parts. Però atenció!, quan parlo d'un *made in Catalunya*, similar al de les..., no parlo, vull dir, que sigui similar o igual al de certes experiències xocants, com les de la Maison de Catalogne, a París, autèntic sac foradat que rep i rep diners –també en aquests pressupostos–, sense remuntar el vol del negoci. Que no hi ha verificació de la marxa de la Maison de la Catalogne? Que no hi ha cura per controlar aquesta despesa desenfrenada? Un *made in Catalunya* que no sigui tampoc la *corte de los milagros*, de tants viatges familiaritzats i excursions personals, falsament institucionals, que han abundat i que abunden últimament. No impugno viatges institucionals, buscant acords, buscant nous mercats; no impugno això. Impugno el *boato*, més propi dels Habsburg tradicionals que no de la cultura sobria del nostre país.

Per cert, debatre sobre aquest exercici pressupostari és parlar d'una forma de gestió molt particular, que està desmantant l'administració del Departament per crear una constel·lació de consorcis, gairebé sense control polític ni financer. Consorcis que tenen una relació clientelar i nepotista, que avui estan sobre quelcom més que fortes sospites. L'itinerari de Turisme de Catalunya és desgraciadament il·lustratiu a aquest respecte. Per cert, Turisme, on no sé veure partides de foment de pràctiques, ecològicament sostenibles, ni programes d'ajut a oficines d'informació turística dels ajuntaments –també ara oblidats, com sempre.

I, per dir una paràfrasi de Milan Kundera: «Sortim del zoo i entrem a la selva» –que no té cap referència amb la situació geogràfica que tenim aquí–, parlaré de la selva de les empreses públiques. D'empreses públiques que tenen dèficit, almenys, des del 97, i que cada any reben transferències extraordinàries. Que si el Cidem, que si l'Icaen, que si el Cecapri, que si la Copca, que si el Centre de Telecomunicacions... És que potser es busca la privatització? Empreses que tenen una dotació financera asimètrica. Expliqueu-me: té sentit la diferència d'aportacions a l'Idiada –951 milions– i al Laboratori General d'Assaigs, en 350 milions? Jo ho pregunto per saber-ho i perquè se sàpiga, evidentment. Empreses que van assumir funcions pròpies de les direccions generals.

A tall d'exemple, el Servei d'Estudis de la Direcció General de Turisme es pretén traslladar a l'ens Turisme de Catalunya. No és anecdòtic això; és, en el fons, una pèrdua de poder polític de les direccions generals, i un increment del *business*. Potser perquè la política és una

tortuga que camina lentament i l'economia va de manera molt veloç, molt ràpida.

Empreses on no ha existit, des de fa molt de temps, cap oferta pública d'ocupació, ajustada als principis d'igualtat, de mèrit i de capacitat. I sí, en canvi, salvant les distàncies, amb la pràctica mexicana del PRI, del *dedazo*. Vejam, una neboda d'una grandíssima personalitat de Catalunya és la representant de Turisme de Catalunya a Hèlsinki. Home, si fos encara a Estocolm, doncs, millor, perquè hi ha una densitat turística de... (*veus de fons*), sí, d'Escandinàvia, aquí, al nostre país..., de Suècia, al nostre país. Però, a Finlàndia? Però aquesta nebotíssima està a Hèlsinki. Una cunyada del que aspira –diuen– a ser una grandíssima personalitat institucional ha entrat a Turisme per cobrir la vacant de la seva germana. Aquest és un cas de cunyadisme. I un fill d'una cap de gabinet treballa en una empresa pública –aquest és un fill, simplement fill.

Prou casos, evidents, però significatius –significatius–, que s'enfronten a la transparència, a l'aplicació dels sistemes d'ocupació que designa la Funció Pública, la mateixa Constitució i l'Estatut de Catalunya. Això, senyores diputades i senyors diputats, no és safareig polític, això és nepotisme: *El Padrino*, de Francis Ford Coppola, desbordat. (*Rialles.*) Sí, ho rectifico, pot ser un programa d'ajut a la família, i en aquest cas seria diferent. Retiro això d'*El Padrino*, i dic que és un cas d'ajuda a la família, perquè la família que treballa unida resta unida, evidentment.

Cal, doncs, una discussió monogràfica del caràcter d'aquests instituts i empreses. També sobre la seva capacitat de finançament, d'autofinançament i de les seves regles del joc; també del seu encaix administratiu. A tall d'exemple, l'Icaen. Si estigués aquí el senyor conseller li diria: «Senyor conseller, no li sembla més rigorós debatre el tema de l'energia a Medi Ambient?» A nosaltres, sí, a causa del fort component ambiental que té, i perquè traslladant l'Icaen a Medi Ambient es podrien establir els vincles i compatibilitats més convenients, entre unes variables que no són autònomes les unes de les altres, sinó interdependents.

En canvi, amb aquesta lògica, amb l'Icaen aquí, en aquesta casa departamental, l'orientació sembla ser clara: un model energètic basat en les nuclears i en els combustibles fòssils; un model que genera contaminació a través dels gasos de l'efecte hivernacle i residus radioactius, i afecta el medi ambient i la salut de la gent. Ara bé, una vegada hem afirmat que no ens agrada el lloc on està situat l'Icaen –a Indústria–, és un sarcasme que aquest Institut destini 10 milions de pessetes al Programa d'energies renovables. És un avís que ens orienta a tenir centrals nuclears anys i panys? No és anar contracorrent d'Europa? I què dir de la resta dels programes que haurien de servir per incentivar l'estalvi la millora de l'eficiència energètica a la indústria, el transport, l'agricultura i el serveis? Aquestes xifres, repartides pel territori, són engrunes, engrunes insignificants.

I en aquest sentit, la qüestió no és que aquí no s'aposta per energies renovables ni en estalvi energètic. En això ens supera Navarra i –*sorpresa, sorpresa!*–

Galícia. Que consti, si faig aquestes comparacions amb altres nacionalitats no és per provocar cap calbot parlamentari a ningú, és per provocar l'emulació; l'emulació més noblement competitiva en instruments reals, en objectius i en partides pressupostàries.

De l'arquitectura d'aquests números es desprèn que les partides s'orienten a empreses, empreses i empreses, però només a una tipologia d'empreses, no a aquelles de l'economia social, que segueixen essent també ara, també en aquesta Conselleria, la ventafocs. I aquesta també és la idea –aquesta idea d'enemistat financera, d'enemistat de partides pressupostàries– que tenen els responsables d'importants associacions de treball associat, per no parlar del treball autònom. Sempre la mateixa tipologia d'empreses.

És que la Conselleria no pensa que en tals escenaris no treballen persones concretes? O és que, com sempre, aquestes persones i les seves problemàtiques s'han d'externalitzar a la Conselleria de Treball? Perquè és un fet incontrovertible que una part de la no-resolució dels problemes d'aquesta Conselleria l'acaba torejant la Conselleria de Treball. Uns problemes industrials que s'endossen al terreny de la judicialització pròpia i necessària de la Conselleria de Treball.

En fi, que tornin aquests números al passeig de Gràcia en bona hora, i aquí pau i després glòria. Posin en marxa el pacte polític i social de promoció de la indústria catalana adequat al món real que viu l'economia, un acord perquè la societat deixi de ser pacient de les clamoroses mancances del Consell Executiu, un acord que estableixi els vincles i compatibilitats entre la producció de béns i serveis, de consum i medi ambient, però un acord que no sigui, amb la seva tècnica, similar al Pacte per a l'ocupació; vull dir que em refereixo al sistemàtic incompliment del Pacte per a l'ocupació. Un acord, en definitiva, que ens faci tenir, per primera vegada en molts anys, un model industrial català no autàrquic, no del camp qui pugui, que sigui extrovertit i necessari per a Catalunya i per a la gent concreta que viu i treballa aquí, a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, amb relació a la Direcció General d'Indústria, la Direcció General d'Energia, la de Seguretat i Consum i la de Comerç, pel que fa al comerç exterior i als seus organismes autònoms. El diputat senyor Clofent es referirà al comerç interior i al turisme.

Però abans d'entrar en les diferents direccions generals, voldria fer alguna referència al conjunt del pressupost del Departament. El conseller senyor Mas, en la prime-

ra sessió d'aquest debat de pressupostos, ens va dir que la segona prioritat del Govern era l'economia productiva, i ens va posar diversos exemples relacionats amb l'economia productiva, exemples, per altra banda, vàlids i als quals nosaltres donem suport. Però no va fer ni la més mínima referència a la indústria. És a dir que hem d'entendre que la indústria no seria una prioritat d'aquest Govern; és a dir, un país industrial que el seu govern no té la indústria com una prioritat. Però si comparem el pressupost del Departament d'Indústria –21.097 milions de pessetes– amb el d'una comunitat autònoma amb la qual sí que és comparable, per un sistema de finançament similar, perquè l'estructura de departaments permet aquesta comparació, com és el cas del País Valencià, ens adonem que, en termes relatius, el Govern valencià dóna, aproximadament, el doble d'importància, el doble de prioritat, amb una estructura productiva bastant semblant a l'estructura productiva catalana. És a dir que, amb sistemes de finançament semblants –possiblement pitjors–, aquest Govern li dóna un pes relatiu doble, aproximadament –en termes relatius, evidentment–, que el Govern català. És a dir que aquest Govern, malgrat governar un país de tradició industrial, no dóna prioritat a la indústria; això és un fet, això no és una valoració personal.

Passant a l'anàlisi de les diferents direccions generals, il·lustraré cada una d'aquestes direccions generals amb una referència a la política i amb una il·lustració mínima –perquè el temps no me'n permet més– d'algun aspecte pressupostari. En definitiva, el pressupost és un instrument d'execució d'una política; si darrere o davant no hi ha una política, el pressupost no té cap sentit.

Entrem, doncs, a la Direcció General d'Indústria. La Direcció General d'Indústria, la direcció clau del Departament, redueix el seu pressupost d'un 3% en termes monetaris, és a dir, d'un 9-10% –reducció important en termes reals. Malgrat això –no m'agradaria pensar que potser per això–, malgrat això, la productivitat industrial de Catalunya, l'any 99 –i aquesta és una dada desconeguda que jo m'he molestat a calcular–, s'ha incrementat un 3%. La productivitat industrial de la indústria catalana, durant els quatre trimestres de l'any 99 –perquè es mesura en trimestres–, s'ha incrementat una mitjana aproximada d'un 3%. I això ens confirma que, malgrat la no-existència de polítiques, la indústria segueix el model tradicional de la indústria catalana des de fa molts anys, és a dir, innova en procés, fa que el procés de producció industrial sigui cada vegada més eficient –i ho fa la indústria catalana.

Però, què passa? Que aquelles deficiències, també tradicionals, de la indústria catalana –per altra banda, prou conegudes–: falta de producte propi, falta de política de disseny, falta d'infraestructures tecnològiques i falta del sector emergent de totes les economies importants del món occidental, aquestes tres deficiències fonamentals no només no es corregeixen, sinó que és que s'ignoren per part del pressupost, senyores i senyors diputats. I això és una constatació, també, no és una valoració: no hi ha una política de disseny que connecti amb la necessitat de connectar la cultura del disseny –viva encara a Catalunya, malgrat el mal tracte que el Departament

dóna al BCD, per exemple– amb la tradició de la innovació de producte o de l'enginyeria de producte que encara hi ha i encara tenim la sort de tenir, perquè estem en un país que té una cultura industrial a la seu de les indústries de Catalunya.

Necessitat d'integrar la política de disseny amb la política d'enginyeria de producte, potenciar les infraestructures tecnològiques. És ben cert: el darrer any, s'ha iniciat una política de creació d'una xarxa incipient de centres tecnològics de la Universitat, encara claríssimament insuficient; encara tenim un dèficit relatiu, amb relació al País Basc, d'1 a 10 –d'1 a 10; no d'1 a 2, com en el cas del Valencià: d'1 a 10– en infraestructures tecnològiques. I, finalment, el tema que jo considero més flagrant, que és la falta d'una política activa de promoció del sector industrial de les tecnologies de la informació. Aquest és un fet insòlit a l'Europa occidental: no tenim un programa en tot el Govern per potenciar el sector industrial relacionat amb les tecnologies de la informació. Jo els asseguro que aquest és un fet insòlit en tota l'Europa occidental, siguin nacions amb estat, siguin nacions sense estat.

Els governs de les àrees econòmiques d'Europa tenen, en la seva prioritat màxima, potenciar el nou sector emergent. S'imaginem una Catalunya del segle XIX sense el sector tèxtil? Doncs, a una Catalunya de principis del segle XXI, sense el sector industrial de les tecnologies de la informació, li passarà el mateix. Avui, les economies dinàmiques creixen, sobretot, a partir del sector de les tecnologies de la informació, i em sap greu que el senyor Subirà no tingui l'oportunitat d'escoltar-ho, perquè segurament deu estar molt ocupat.

Quines són les inversions dels operadors de telecomunicacions a Catalunya? Aquesta és una política habitual de tots els governs europeus. Els governs europeus posen en valor els seus mercats perquè els grans operadors de telecomunicacions inverteixin en els seus territoris. Què fem a Catalunya? Quin sector auxiliar ha generat la instal·lació a Catalunya de Retevisión? Quan tots vam saludar que, per fi, es trenqués una constant històrica d'absència dels sectors de telecomunicacions a Catalunya, s'instal·la Retevisión; fa un temps que Retevisión està a Barcelona. Quin és el sector auxiliar que s'ha generat? Quin percentatge de les seves compres es destina a Catalunya? Quin percentatge de les compres de Menta es destina a Catalunya? Quins són els acords amb els grans operadors? Catalunya representa, en el sector de les telecomunicacions i de la informàtica, d'entre el 20 i el 30% del mercat espanyol. Quin és el percentatge? Tots els ministres i els consellers d'indústria de l'Europa occidental es fan i traslladen aquesta pregunta i demanen una resposta; anava a dir que exigeixen una resposta.

Al nostre país no en fem ús, no posem en valor el mercat català, que és el nostre actiu més important, i això vol dir que no serem presents en el nou sector econòmic de les tecnologies de la informació. Estem perdent oportunitats, difícils de recuperar, no seguim l'exemple de casos com Finlàndia, Holanda, Irlanda, Baden-Württemberg, País Basc, etcètera, i aquest, per mi, és el dèficit més important, que, si no el corregim, pagarem molt car.

Des del punt de vista dels centres públics, com l'Idiada o el LGAI, home, l'any 99 es va privatitzar l'Idiada, que en principi no hi estem en desacord, encara que el fet que es centri en un grup empresarial, que per altra banda concentra ja les ITV, que originàriament vostès saben que no estaven concentrades... És a dir, originàriament, els catalans teníem la possibilitat de triar l'empresa en la qual fèiem la inspecció tècnica de vehicles; per un canvi en la propietat d'aquestes empreses, això va desaparèixer, però, casualment, el mateix grup empresarial ha adquirit els drets d'ús de l'Idiada. I l'any 2000 destinem 950 milions a inversions a l'Idiada i l'autoritzen a endeutar-se en 300 més: 1.250 milions de pessetes d'inversió. Quina és la inversió que destinem al Laboratori General d'Assaigs, peça absolutament fonamental al servei de la indústria catalana?: 300, 300 milions i escaig. Home, és a dir, arreglem la casa que lloguem i no arreglem la casa pròpia.

M'agradaria, donant el benefici del dubte que les inversions a l'Idiada són convenientes, pensar que, com a mínim, invertim en el LGAI una xifra equivalent a les amortitzacions, per altra banda necessàries, i que m'agradaria pensar que es realitzen. Si no, estem descapitalitzant una peça fonamental de la nostra política de promoció empresarial, amb independència que, probablement, tots aquests organismes, seria convenient dotar-los d'una major eficàcia en la gestió, i ahir el diputat Vilalta –i aprofitant que sí que hi és el conseller d'Agricultura– posava, com a exemple, com a bon exemple, l'IRTA. Ens agrada l'IRTA, ens agrada com es gestiona l'IRTA; per tant, ens agradaria, també, que altres organismes públics el prenguessin com a exemple i utilitzessin els mecanismes de gestió i d'eficiència empresarial del mateix IRTA, cosa que, per exemple, no passa amb el Cidem. Si observem el pressupost del Cidem –1.678 milions de pessetes–, el que es destina al capítol 1 i al capítol 2, la part de despeses corrents del capítol 2 és, aproximadament, el 60% del pressupost; és a dir que, de cada 100 pessetes que traslladem al Cidem, n'arriben, a l'empresa, podríem dir-ne, 40. Home, això no és un exemple d'eficiència empresarial. Com que estem a la zona de rendiments creixents, això seria fàcilment corregible, i m'agradaria observar en els propers pressupostos que, com a mínim, això s'inverteix, és a dir que amb el 40% de despesa corrent –això seria relativament fàcil, seria molt fàcil–, amb el 40% que destinem a serveis, a programes que arriben a les empreses..., la ràtio 60-40 és força espectacular.

Em referiré breument a la Direcció General de Seguretat Industrial. La Direcció General de Seguretat s'ha quedat anquilosada en el temps, des d'un punt de vista de les polítiques. Les empreses i les administracions a Europa han avançat molt amb les polítiques de reglamentació. Aquella història de la policia industrial i dels reglaments, dels reglaments que, fets fa vint anys, deien tot el que havien de fer, ha passat, sortosament, a la història. Això s'exemplifica en el camp de la indústria, en què, fa vint anys, les indústries feien control de qualitat, i ara el que fan és gestió de la millora de la qualitat. Doncs bé, l'Administració no ha fet aquest canvi històric, segueix aplicant el reglament. I, quan li fem una pregunta sobre seguretat, ens diu: «Escolti'm, no, nosaltres, el que fem és aplicar les inspeccions que em

diu aquell reglament que es va aprovar l'any 60 a Madrid.»

Això –els ho asseguro–, senyores i senyors diputats, és exactament així. Home, hi ha mecanismes, hi ha tècniques, hi ha fórmules d'indexació dels objectius d'una política de seguretat que seria bo que la Direcció General de Seguretat fes l'esforç d'incorporar. I, per il·lustrar, una mica, l'activitat de la Direcció General de Seguretat, em referiré a la sorpresa que tenim en no observar, quant al cànon de seguretat, contemplat en l'ordre que estableixen les EIC de 18 de març de l'any 86, o la pròpia de les ITV de 21 de juny del 82, que establia la creació d'un cànon –cànon, per altra banda, que es dedicava a l'aplicació, que s'havia de dedicar a realitzar programes d'investigació i promoció de la seguretat i qualitat i a facilitar la tasca inspectora de control i que, per altra banda, després, en contractes, establia que havia de ser del 10%–, la partida –que, de ben segur, es produirà com a ingrés–, la partida de despesa corresponent. És a dir, aquest era un cànon finalista que s'havia de destinar a la promoció de la qualitat i de la seguretat i no observem la partida; concretament, això rondarà al voltant dels 6.000 milions d'ingressos, que vol dir que aplicariem a aquest cànon uns 600 milions de pessetes, i la Direcció General de Seguretat té un pressupost total de 400, 400 i escaig. Per tant, ens agradaria pensar que el Govern compleix les seves pròpies normes i destina, efectivament, aquest cànon a una funció tan important com la millora de la seguretat i de la qualitat industrial.

Pel que fa a la Direcció General de l'Energia, té un increment important, que saludem positivament, d'un 17'5%, però trobem a faltar una major incidència en les partides d'estalvi energètic i en les partides de promoció de les energies renovables. Però aquí, també, el problema –i en vam parlar extensament a la darrera Comissió d'Indústria i Energia– és que trobem a faltar una política sòlida del sector elèctric. És ben cert que estem emplaçats, encara que no se'ns hi va deixar participar directament –posició del Govern o de la Conselleria que espero que sigui corregida properament–, a discutir el Pla estratègic de l'energia, però, en tot cas, avui el sector elèctric català té una sèrie de problemes estructurals, que no em dóna temps d'explicar, que tenen una base financera sòlida, que tenen una base estructural a partir que la propietat o les decisions ja no es prenen a l'avinguda del Paral·lel, sinó que es prenen a Madrid, i segurament la companyia corresponent està disposada a sacrificar el peó català per servir la reina espanyola, eh?, i aquest joc, diguem-ne, és conseqüència que s'ha produït un canvi en la propietat dels actius determinada.

Però tenim un problema en el sistema elèctric català que ve, a grans trets, del fet que la demanda, el consum, s'ha disparat; no promovem, no realitzem una gestió de la demanda ni una promoció de l'estalvi, i cap sistema elèctric del món pot suportar els increments de consum que avui s'estan produint a Catalunya, en part per l'increment de l'economia, en part perquè no s'està gestionant la demanda correctament ni per part de les empreses, ni el Departament d'Indústria ho exigeix a les empreses. No podem suportar, el sistema elèctric no pot suportar els increments de demanda que actualment hi

ha, perquè obligaria les empreses a fer un nivell d'inversions que, per altra banda, segurament no està en condicions de fer. El cas de les Gavarres seria un exemple, un exemple que il·lustra això, a part d'il·lustrar determinades incapacitats de diàleg en el món de l'Administració local.

I, per acabar, em referiré a la Direcció General de Comerç, o, més estrictament, al Copca. Pensem que el Copca ha fet una política positiva, ha fet una política positiva de promoció de l'exportació, i els resultats són positius. Ara bé, trobem a faltar dues coses: una, l'escenari dels mercats exteriors canviarà en els propers anys –i això ho accepta tothom–; es presenten amenaces importants, tant des del costat de l'oferta –hi haurà una major competència– com del costat de la demanda –és previsible que, en els propers anys, la demanda, tant interna com externa, es redueixi. Això requereix una nova estratègia exportadora, que trobem a faltar i que no observem en aquests pressupostos.

I, per altra banda, tot i acceptar i salutar positivament que el Copca ha treballat bé, trobem a faltar una major implicació de la societat civil catalana en el Copca. Pensem que el Copca ha de ser l'àmbit on es reuneixin totes aquelles forces econòmiques i socials capaces de promoure el comerç exterior. I això, senyor Mas –em dirigeixo a vostè perquè no tinc l'oportunitat de dirigir-me al senyor Subirà–, no passa. Hem de ser capaços d'integrar la societat civil; la societat civil catalana és dinàmica i hi ha instruments de promoció del comerç exterior que jo li asseguro que no se senten ben representats en l'actual reglamentació del Copca i que seria bo, per tant, reproduir.

I, finalment, per acabar, el conseller, en una de les seves compareixences, ens va anunciar la creació d'un fons de capital risc per promoure el comerç exterior, per 4.000 milions de pessetes, dels quals es dotarien 1.000 milions, que, sincerament, no els sé trobar –repassant els pressupostos, no els trobo–, i m'agradaria que ens diguessin si és que han abandonat el projecte –per altra banda, molt necessari, molt positiu–, o és que l'ajornaran en millor ocasió.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per acabar i en forma de conclusions, no disposem d'una política industrial orientada als dèficits tradicionals de la indústria catalana; no disposem d'una política d'acció decidida en favor del sector industrial i de serveis de les tecnologies de la informació; no aprofitem la importància del mercat català per generar teixit productiu, ni complim el Pla estratègic per a la societat de la informació; hem de millorar l'eficiència d'organismes públics, com el Cidem i el Laboratori General d'Assaigs; falta una política de seguretat industrial moderna, falta una política energètica que connecti directament amb els problemes que avui té el sistema elèctric català, i, finalment, cal definir una nova estratègia de promoció de l'exportació de l'empresa catalana.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Barceló. Per completar la intervenció del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, se'm fa difícil la intervenció: no hi és el senyor conseller. El nostre Grup i altres grups hem consentit, senyor president, tants canvis com han calgut perquè els consellers fossin presents durant el debat. Senyores i senyors diputats, jo sé que la meua intervenció està condemnada a perdre matemàticament, numèricament, però, si no em quedés la mínima esperança que puc convèncer, seria estúpid per part meua i per part de tots perdre el temps amb un simulacre de debat. Jo esperava, avui, poder convèncer el conseller, i, per respecte a vostès, faré la intervenció, perquè, el cor, el que em demana –el cor de vostè, d'ahir; el meu, avui– és dir: «Ho dono per defensat, i bon dia tinguin tots plegats!» Això és inadmissible.

Senyor Mas, quan vostè presentava el seu pressupost, el del Govern, l'únic conseller que tampoc hi era era el mateix. No és avui, no; és cada dia –és cada dia. Als diputats que ens toca intervenir, que hem treballat molt aquest tema, que l'hem treballat des de la perspectiva d'alternativa, de donar propostes, se'ns fa difícil fer-ho en aquestes circumstàncies.

De tota manera –i entro ja en el que toca–, el pressupost ja ens anticipava bastant això. El pressupost ja es defineix –pel que respecta a consum, comerç i turisme– molt bé per una concepció del conseller de dir: «És un tràmit que ja em resoldran.» La mateixa estructura del pressupost, com es gestiona, la falta d'informació de com es gestionen les partides, de quins són els programes que es faran, quins imports aniran destinats a cada un dels programes –que no existeix en el pressupost–, ja predeterminen que, per part de la Conselleria, el que hi ha és dir: «Escolti'm, proveu-me'l, i jo després faré el que realment em doni la gana.»

Miri, partim d'una situació complexa. L'any 95, quan s'acorda per part del Govern refondre les dues conselleries, teníem un pressupost sumat que avui, amb les correccions d'inflació, tocaria 38.000 milions per al total de la Conselleria. N'aprovaram, n'aprovaran 21.000 i escaig, 21.097. Escolti'm, alguna cosa no lliga –alguna cosa no lliga. Han intentat vostès, i el Grup de la majoria, han estat insistint durant tots aquests anys, dient: «És possible una altra manera de governar amb menys recursos.» Però, és clar, això que, cada any, fins l'any passat, han intentat dir-nos i que ens havíem, més o menys, de creure, aquest any, vostès mateixos trenquen la lògica, perquè una de les direccions generals –concretament, la de Comerç– supera en el rànquing el moment que havia sigut més alt. Per tant, allò que fins ara era la norma, en una de les direccions, en una de les polítiques, això ja es trenca i canvia del tot.

Més enllà de les xifres, cosa que sembla que no interessa massa –especialment, al senyor conseller–, entrarem en el tema de les polítiques que s'havien de desenvolupar. En aquest debat hi ha un gran absent, que és el

consum. El senyor Subirà es caracteritza, entre moltes altres coses, per tenir una presència pública mediàtica seriosa, important. El gran absent del debat polític a Catalunya és el consum, i el fet que hi sigui absent vol dir que els consumidors –per tant, la totalitat de catalans i catalanes, de ciutadans de Catalunya– no hi són presents.

Quan parlem de la globalització, quan parlem de la concentració, quan parlem de les macroeconomies i l'adaptació a mil coses, el destinatari darrer, que és el consumidor, no hi és present. I no és que no sigui present només als mitjans: no és present en les polítiques del Govern. Vostès –els ho dic cada any i els ho tornaré a repetir– baten rècords Guinness: a qui se li acut, a qui se li pot ocórrer assimilar la Direcció General de Seguretat Industrial amb la de Consum? Que m'ho expliquin! Perquè a mi se'm fa molt difícil d'entendre quins nexes d'unió poden tenir.

Ara bé, quan mires el pressupost, t'emportes una sorpresa total –i parlo de memòria–: 504 milions. Si descomptem el capítol 2 –despeses corrents–, si descomptem els 330 o 340 milions de pessetes de traspàs a l'Institut Català de Consum, els 44 a consells comarcals i els 50 a les organitzacions de consumidors, sap amb què ens quedem? Que la Direcció General de Consum i de Seguretat Industrial gestiona 4,8 milions. Escolti'm, que plegui! Com a mínim, ens estalviarem el sou; que gestioni el consum des de l'Institut Català del Consum i, algun subdirector, que porti Seguretat Industrial, i faríem una política d'estalvis. Darrere d'això, hi ha polítiques que no són convenients per al conjunt del país. Al darrere del consum i de les polítiques de consum, saben què hi ha, senyores i senyors diputats: actuacions directes a favor de la llibertat de les persones. És molt més seriós del que ens imaginem, les polítiques de consum, pel que representa de quotes, de guanys de llibertat dels ciutadans. En la mesura que ets coneixedor dels teus drets –i Consum ho ha de fer perquè té la feina de la pedagogia, d'ensenyar els nostres drets, d'ensenyar-nos-els a conèixer–, contribuïm, amb la falta de polítiques, que els ciutadans no tinguin el nivell de llibertat que seria desitjable que tinguessin.

Com que, de temps, me'n quedarà molt poc, anirem ràpidament a temes que caldrien... Turisme: continua sent la ventafores –sorpresa per al nostre Grup. No fa gaire assistíem..., grans titulars de diari, el conseller absent, que ens deia: «Aquest any serà l'any del turisme.» Estem al 40% per sota de l'any 95 en inversions en turisme. Que és que no és important el turisme a Catalunya? Com ens poden dir que són importants unes polítiques que, després, el pressupost no acompanya? Que és que no necessita la intervenció de la Generalitat el sector turístic? Quins temes tenim pendants en el tema del turisme? Doncs, escolti'm, alguns de molt seriosos.

La incorporació d'Espanya i de Catalunya, lògicament, a l'euro fa que la nostra competitivitat en el sector entri en una nova fase. Aquest recurs històric d'actuar sobre la moneda per guanyar competitivitat se'ns ha acabat; només podem tenir una bona posició en el sector a base de polítiques molt serioses de qualitat. Per fer polítiques serioses de qualitat en un sector que ha estat

depredador amb ell mateix, fruit de la falta de rendibilitat en molts casos –saben vostès que, al sector, moltes instal·lacions estan en pèssimes condicions... Per tant, és un element contrari de com haurien de ser les polítiques de turisme; saben vostès perfectament que guanyar mercats és difícilíssim, i molt fàcil perdre'ls; saben que guanyar presència de consumidors turístics és molt difícil i molt costós i un mal servei –això ho malbarata molt ràpidament... Les polítiques en aquest terreny no hi són; cal guanyar la batalla per la qualitat i no hi ha, pràcticament, recursos, i, els pocs que vostès esmercen, els esmercen a través del Consorci de Turisme.

Avui és molt difícil parlar del Consorci de Turisme, perquè ens en parlaran els jutges –el senyor López Bulla ens parlava de moltes coses i els ho estalvio. Sap què és el dramàtic i complicat? Que té raó i que vostès no ho poden contestar. L'ombra del dubte és alguna cosa més que una ombra d'un dubte; les ramificacions que van sortint són molt serioses; per tant, podem afirmar que el descontrol ha estat la norma i, per tant, en aquest tema concret, que continuïn gestionant els recursos de turisme a través d'un Consorci que està pendent de resolució judicial és una decisió molt complicada. El sector turístic necessita la intervenció del Govern de la Generalitat. Hi ha un deute amb Catalunya que fa vint anys que dura, que és donar consideració a nivell de programes des del Govern de la Generalitat als municipis turístics. Estem consentint que un conjunt de ciutadans que viuen en zones turístiques i en poblacions turístiques es vegi agreujat, en els seus serveis diaris, per haver de donar serveis de major entitat, de major cost, a un conjunt de població. Aquells que són operadors del sector acaben fent calaix; els ciutadans que no es dediquen a l'exercici turístic en municipis turístics estan gravats. La Llei de règim local, en un article, diu que es legislarà a fi i efecte que els municipis turístics tinguin la consideració fiscal i d'ajuts determinada. Vostès no ho han fet; fa vint anys, no ho han fet, ho podien haver fet. És necessari i urgent fer-ho; no ho han fet.

Una altra cosa preocupant i que li volia dir al conseller. Tot el que parlem –i ens en fem un tip de parlar– de les noves tecnologies, en els pressupostos, ni en comerç, ni en consum, ni en turisme, no existeix. Escolti'm, el comerç electrònic és important per als consumidors, sí o no? Com defensarem els consumidors que comprin per la xarxa? Quina legislació aplicarem? La del país des d'on es fa la comanda? La del fabricant? La de l'operador de la xarxa? Com, com actuarem en aquest terreny? No hi ha manera de saber-ho. No existeix. Quin és el futur de les agències de viatges a partir de la xarxa? Tampoc ho hem fet. Quin és el futur del comerç? Saben que, en les polítiques de comerç interior, les noves tecnologies no apareixen. Ens omplim la boca d'impostos, que poden ser necessaris, de regulació horària, que pot ser necessària, però, escolti'm, en el moment que un, des de casa, pot començar a fer les compres, quin sentit tenen els horaris? Quin sentit tenen els impostos? Com és que això en el pressupost no hi és? Res, ni una paraula.

Estem d'acord amb moltes coses. Estem d'acord que caldrà legislar per obtenir un impost, però un impost que ha d'anar destinat al comerç urbà. I estem d'acord que es mantinguin regulats els horaris, però amb un objectiu, no de beneficiar els petits respecte als grans, no, no: perquè el sector es mantingui equilibrat, únicament i exclusivament perquè el sector es mantingui equilibrat. Ja els ho anuncio, senyors del Govern, si de l'ús de la reglamentació dels horaris que vostès fan, se'n derivés que aquells comerciants que tenen feina no poden treballar, nosaltres trencarem les cartes. En cap cas la regulació d'horaris ha de ser res més que permeti mantenir el conjunt del sistema comercial de distribució en equilibri, no donar una sensació i portar el sector a una situació de bloqueig, perquè els reptes que avui té plantejats són uns altres.

Senyores i senyors diputats, lamento –i ho saben els que em coneixen– profundament haver hagut de fer aquest inici d'intervenció, però no voldria sortir de la tribuna sense cridar-los a la reflexió. Probablement, seria interessant que ens poséssim d'acord perquè en el futur debat de pressupostos, que el tindrem molt aviat, la presència dels consellers fos obligada i que contesessin, també.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Clofent. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, per presentar l'esmena a la totalitat al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president. Un servidor parlarà sobre el tema d'indústria i l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo parlarà del comerç i del turisme.

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies. Bé, efectivament, si nosaltres analitzem aquests dies que hem estat aquí aplegats i junts, amistosament, realment hem fet un debat? Aquesta és la primera pregunta, jo diria que em sembla que no. El senyor Salvatella, ahir al matí, recordo que va dir que eren molts de monòlegs i que aquests monòlegs junts no feien diàleg. Jo trobo que sí, que és veritat. Per què? Perquè, efectivament, estem discutint coses, ningú ens contesta o ens contesta un senyor que li han redactat un discurs en una conselleria i, quan tu li demanes dades en el passadís, et diu: «Ah!, és això, el que m'han donat.» Aleshores, no sabem amb exactitud, els que parlem, contra qui parlem o per què parlem. De debat, això, senyor president, a mi em sembla que no n'arriba a ser, perquè ningú convenç ningú. És clar que sempre ho fèiem per Nadal, i ara ho fem per Pasqua Florida, però, bé, em sembla que el temps no hauria de ser la causa del perquè no hi ha debat; és clar que ho fem

per un 75% del pressupost, perquè hi ha un 25% ja transcorregut, i tampoc ja no té necessitat de parlar del futur, quan és de passat.

Jo diria, doncs, que hi ha veritables problemes per fiscalitzar el Govern, sobretot amb coses... Jo estic content que sí que hi hagi el conseller d'Economia i hisenda, perquè jo vaig estudiar, ja fa més de vint anys, el fet de la política pressupostària per programes –això es va començar a Estats Units–, i, efectivament, jo crec que els polítics d'aquell moment varen considerar que un simple pressupost per si és molt poca cosa, perquè només hi han xifres i, en canvi, quan això s'adjunta per programes, efectivament, és un complement important.

Això passa ara amb les societats anònimes. Des que hi ha la Llei de societats anònimes, ja no es fa simplement un pressupost o un balanç, encara que hi hagi el compte de pèrdues i guanys. Sempre, ara, els comptes anyals es considera que són la memòria, els balanços i el compte de pèrdues i guanys. Per què? Perquè la interpretació d'un balanç no es pot fer simplement amb un balanç, si no hi ha una memòria que especifica partida per partida. Per tant, nosaltres hauríem d'entendre que el programa és això, és l'explicació, les fites. I nosaltres aquí, en el debat, hauríem de discutir més els programes que no pas les xifres. Per tant, jo diria que..., és molt difícil; jo he estat mirant els programes: són lacònics, i, sobretot, el que em molesta és que els objectius no són clars i, quan són clars, no hi ha com s'ha de verificar el compliment d'aquell objectiu.

En el d'indústria..., que indústria, possiblement, és el sector que té més dades i que, tradicionalment, n'ha tingudes més, i més estadístiques. En un sector com l'industrial o com el comercial, jo crec que hi hauria d'haver indexació o uns índexs que ens mesuressin el compliment dels objectius. Bé, suposo que s'irà millorant. Jo tinc fe en el meu Govern, i no ho dic perquè sí, però jo voldria estar orgullós del meu Govern, del Govern català, jo voldria estar orgullós del Govern català, perquè és el meu Govern, i en voldria estar, doncs, perquè fa els pressupostos més ben fets, que no fa, simplement, un compliment de la llei, que la llei és espanyola –la llei pressupostària és espanyola–, però jo crec que amb la llei espanyola ja es podrien fer uns pressupostos i uns programes millors dels que diu en la llei.

Per això estem en el sector industrial, i el sector industrial també és un sector molt important. Penseu que un ciutadà de Banyoles, que era ciutadà honorat de Barcelona, que es deia Josep Antoni de Perpinyà i de Vilosa..., aquest senyor era propietari d'un molí paperer, i a Banyoles va decaure molt la població, i va fer un memorial al rei Carles III, un memorial de trenta folis, manuscrit, i allà explica uns principis que encara avui són vàlids. Es queixa, en Perpinyà i de Vilosa, que des de Cadis s'embarquen gèneres que s'han comprat a Flandes, que s'han comprat a Anglaterra o que s'han comprat a França, i que a Cadis, simplement, hi posen un segell d'un mercader de Cadis i ho exporta. I diu, en de Perpinyà i de Vilosa: «En la vida mercantil el més important no és la comissió que puguis tenir, és el valor afegit de la manufactura, d'allà on se fabrica.» I nosaltres entenem que Banyoles havia perdut la fabricació de camises per a l'exèrcit espanyol, per a l'exèr-

cit d'ocupació espanyol que hi havia al segle XVIII, i per això es queixa que comprin a Anglaterra el gènere, i no el comprin a Banyoles. Per tant, la indústria i la tradició cultural del catalanisme polític en la indústria hi tenia sempre un fet diferencial, en la política, per exemple, del lliurecanvisme o de proteccionisme —és això— o en la política agrarista d'en Campomanes o d'en Feijoo, contra la que tenia Catalunya d'industrialització i d'afavorir les manufactures. Avui el catalanisme polític, diguem-ne, hegemònic pot dir que, en la indústria, hi té el fet diferencial català?

Abans, l'intervinent que hi ha hagut abans ha dit: «Imaginem-nos que la indústria tèxtil, avui, seria equivalent a la indústria de les telecomunicacions.» Per tant, jo em pregunto: el catalanisme polític hegemònic, avui, és conscient que la indústria, per a Catalunya, és un fet diferencial i que, políticament, nosaltres hi hem d'ajudar? Jo diria que..., no ho acabo de veure —no ho acabo de veure—, i no acabo de veure-hi il·lusió, gairebé diria, aquella empena, aquella guspira que s'observa en dir: anem a ajudar el sector secundari, sobretot el sector manufacturer; l'ajudarem amb això i amb allò. Ja sé que hi ha hagut pèrdua de mà d'obra; ja ho sé que hi han indrets a la indústria en què s'ha perdut la mà d'obra, i és evident, perquè hi ha hagut productivitat; ja sé que també hi ha subcontractació en el sector manufacturer. Per què? Perquè, per exemple, hi ha transports que moltes empreses que abans eren industrials, que tenien transports, han dit: «El dono a una empresa especialitzada»; per tant, aquests ja no comptabilitzen en el sector secundari, sinó que estan en el sector serveis.

Efectivament, però, des que hi va haver la crisi energètica, el 73, l'octubre del 73, i que a nosaltres ens va durar, pràcticament, deu anys, hi van haver moltes transformacions, moltes fusions d'empreses, molts sectors i molts treballadors afectats. Jo diria que a Catalunya, encara, podríem dir que tenim la política industrial amb una sensació de mig ple i mig buit, però no d'una manera que l'hem superada, aquella crisi de l'energia. Jo diria que, si abans el teixit industrial era determinant, i les infraestructures, l'empresa privada o, sobretot, la petita i mitjana empresa, i la diversificació sectorial que hi havia a Catalunya, i la cultura industrial que demana en Schumpeter que hi ha d'haver en qualsevol desenvolupament econòmic —la base ha de ser aquesta cultura industrial—, ara, hi ha nous paràmetres —hi ha nous paràmetres.

Com estem de temps, senyor president?

El vicepresident primer

Senyor Ferrer, li queden a vostè vint-i-un minuts; a vostè..., al Grup que vostè representa, vint-i-un minuts.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Hi ha nous paràmetres, que un podria ser la internacionalització o la qualitat —sí, s'ha dit—, el disseny, les telecomunicacions, la recerca, sobretot la recerca. En totes aquestes coses, jo voldria veure-hi il·lusió, perquè hem de saber que això és el que ho aguanta tot. Què ens aguanta, aquí? Ens aguanta el sector productiu, i això és l'element... Jo

crec que entre l'agricultura, la indústria, els serveis, tant el comerç com el turisme, hauria de ser el debat autèntic, perquè d'aquí sortirà la qüestió fiscal, i després vindrà la repartidora, i la repartidora sempre és més senzilla.

Per tant, jo diria que hem d'ajudar, i jo crec que hi ha elements rellevants que avui... Jo tinc una obsessió, i que, possiblement, deu ser una obsessió i no sé si m'equivoco, però així com, en els programes, el Govern ens parla de les infraestructures al servei de la indústria i que, bàsicament, ara s'ha concentrat en l'Idiada i en el Cidem i en el Laboratori General d'Assaigs, jo crec que caldria, i sobretot en aquests sectors que a Igualada poden ser els «curtits», però que a Osona i a Girona, en general, és la indústria alimentària de la carn, o en altres llocs és el gènere de punt, això que en Foster en diu els clústers..., aquests clústers, jo crec que la Generalitat no ha d'ajudar, individualment o interiorment, cada una de les empreses, que ja s'espavilaran; ha d'ajudar aquell tipus d'empreses que formen un conjunt i que té una importància relativa dins de la indústria catalana. I els hem d'ajudar col·lectivament, aquests senyors; i què necessiten? Una anàlisi. Per exemple, la indústria càrnia què necessita? Una anàlisi per investigar la qüestió microbiològica? Molt bé, doncs, estudiar això, vinga, ajudar-los a fer això i amb allò. Jo crec que el Laboratori d'Assaigs sembla que és un èxit rutilant, doncs, descentralitzar-lo allà on hi ha aquests clústers, que això també ajudaria a la difusió de la indústria.

Hi ha un altre tema que és l'Idiada —s'ha dit abans. Jo tinc aquí un paper de l'Idiada que diu, exactament diu que s'ha produït un decrement, perquè ve motivat per la privatització de l'Idiada amb una empresa que es diu Automotive Technology, societat anònima, i hi dediquen 1.151 milions; caram, per privatitzar-lo hi dediquen mil... És un dubte que no l'entenc, que, si algú després em vol correspondre, ho agrairem.

Hi ha un altre tema, del Cidem. El Cidem també ha disminuït, ha disminuït d'un 32% en el concepte de difusió industrial. Penseu que, a Catalunya, una difusió en el territori ja en té molta, perquè la indústria es va posar allà on hi havia energia, sobretot energia hidràulica; per això ens trobem indústries en el Pirineu, però no hi van pas per la població, ni perquè hi ha consum allà: és perquè hi havia la font energètica. Ja el tenim molt difós, però aquí hem de saber que encara a totes les comarques de ponent —Pallars Sobirà, Pallars Jussà, l'Alt Urgell, Terra Alta, el Montsià, el Baix Ebre— tota aquesta gent no han tingut ni un 1% d'increment en la qüestió industrial. Bé, jo els tinc senyalats: hi ha la Noguera, hi ha el Pallars Jussà, hi ha la Segarra, hi ha el Segrià, hi ha la Terra Alta, hi ha l'Alt Urgell, hi ha la Vall d'Aran..., no arriben a un 1%. Sabeu quants anys fa que aquestes partides estan aquí? O ho arreglem, o no ho arreglem.

Si la indústria és un fet diferencial i la nostra catalanitat es basa en la manufactura o en la indústria, l'hem de portar a tots els pobles, i sobretot en aquests pobles de ponent, aquests pobles de ponent que estan demanant la indústria, i hem de compaginar la indústria i l'agri-

cultura, i l'hem de compaginar i hem de fer un esforç i els hem de plantar arbres.

Lleida, capital de la terra ferma, aquesta terra ferma, n'és de debò –n'és de debò? (*Remor de veus.*) Aquí hem de treballar fort i deixar-nos ja la concentració i corregir el capital. El capitalisme per ell sol ja ho fa allà on ho ha de fer, però nosaltres aquí estem per corregir el capital, l'egoisme del capital, l'excessiu lucre del capital.

Hi ha un altre tema, que és el tema de l'electrificació..., bé, també és un problema que fa molts anys que dura, això. I sobretot l'electrificació rural, la descentralització de la indústria també hi va acompanyat. Jo us explicaré un cas.

Jo me'n vaig anar a la vall d'en Bas i a la vall del Bac. A la vall del Bac no tenen l'electrificació encara. Fa molts anys que aquí parlen d'electrificació rural; doncs, aquesta gent no tenen electrificació. Jo he mirat el programa, i diu que volen electrificar..., i jo em pensava que dirien «la vall d'en Bac...» Perquè, és clar, amb els anys que fa que electrifiquen, n'haurien de quedar molt poques, de coses per electrificar, vaja. No, no diu res, no diu res; no sé on volen electrificar. Aleshores, el problema és que aquest programa..., ja em diran!, fer això sembla ben bé allò de complir per complir la llei, però sense cap neguit de voler informar els pobres diputats que estem a l'oposició, i que quan fem una pregunta ens tarden quatre mesos i després ens diuen tres línies. És... No compleixen amb els vint dies que tenen d'obligació...

Per tant, jo diria que el problema és que a la vall del Bac els demanen 900.000 pessetes per cada casa de pagès. Això no pot ser. Això no pot ser, no pot ser. Simplement, no pot ser que un senyor, perquè viu al pla, pagui de deu a quinze mil pessetes, i un senyor, perquè està a la vall del Bac, que ens està conservant aquella vall, que li hauríem de pagar el Pirmi perquè viu allà sol i ens està vigilant totes les coses..., aquell home, no: li fem pagar 900.000 pessetes. Això s'ha d'acabar, i s'ha d'acabar amb racionalitat i amb solidaritat. Estem emplenant-nos la boca de solidaritat; tenim solidaritat nosaltres, els del pla, respecte als que viuen a dalt, a la muntanya? No n'hi ha. I les companyies també.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I així trobem, doncs, que podríem dir moltes coses, però el senyor Sabanza, senyor president, em diu que tinc el temps..., quant em falta, si us plau? (*Rialles.*)

El president

Exactament, per acabar la intervenció que té destinada Esquerra Republicana de Catalunya a l'esmena del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, li falten en aquests moments catorze minuts, dotze segons.

El Sr. Ferrer i Gironès

Podríem continuar, eh? (*Remor de veus i rialles.*) Bé, senyor president, doncs, cedirem la paraula –val més que siguem lacònics– (*veus de fons*) al nostre company...

El president

Malgrat les opinions en contra, jo el recolzo a vostè (*rialles*), i si el senyor...

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Senyor president, senyores i senyors diputats... Moltes gràcies, senyor Ferrer, per cedir-me l'ús de la paraula tan aviat. Estic aquí per defensar aquesta esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, sobretot de comerç i turisme, que, com molt bé he sentit abans, es basen bàsicament en l'absentisme, el continuisme, la falta de contingut i en una falta de filosofia emprenedora que es denota molt clarament en la filosofia pressupostària. I, com molt bé ha dit un altre aquí també, és veritat que el que importa és la filosofia d'aquests pressupostos, perquè les xifres, desgraciadament, mai es compleixen.

Tothom sap que el ple més important d'un ajuntament no és precisament el Ple de pressupostos. El Ple de pressupostos..., de pressupostos, qualsevol ens en fa. El que és important, el que denota la bona o mala gestió d'uns pressupostos és la fiscalització, el que denota la bona gestió és el ple on hi ha amb exactitud com s'han gastat aquests pressupostos. I, per tant, el que estem fent aquí és una filosofia d'intencions del que vol aquest Departament.

Primer, hem de dir una cosa important: en el que afecta el comerç, si algun avenç hem tingut és gràcies al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que va fer aprovar, amb un acord d'investidura, l'impost sobre grans superfícies. Unes grans superfícies que, amb aquesta falta d'intervencionisme que té aquesta Conselleria i amb aquest absentisme, fins i tot físic, en els debats, doncs..., fa que, amb aquesta falta d'intervencionisme, ara que han empastifat el país de grans superfícies, en perjudici del petit i mitjà comerç, ara hi hagi un mínim d'intervencionisme en alguns ajuntaments. Però, és clar, això és allò de: «Quan fou mort, el combregaren.» Ara que tenim oligopolis instal·lats a tot el país; que tenim el petit i mitjà comerç desesperat, moltes vegades, que no té incentius, que no se li apliquen polítiques emprenedores, avantatges; que no hi ha, per exemple, una igualtat d'oportunitats..., perquè aquí estem parlant i s'ha parlat ara que hi ha una Catalunya a diferents velocitats, i això és cert: hi ha una Catalunya electrificada i hi ha una Catalunya no electrificada. Com volem parlar de noves tecnologies, si no tenim ni el corrent elèctric? Com podem parlar de fer un país modern, si a molts llocs del país encara no arriba l'electricitat? I dic «a molts» perquè jo conec molts casos de cases de pagès que no tenen electricitat i que pateixen una discriminació i un greuge comparatiu a l'hora que aquest subministrament arribi a casa seva.

Aquesta inversió en noves tecnologies, que també afecta el turisme..., perquè ningú parla de les noves tecnologies del turisme, de la societat de la informació, de com es ven avui dia el turisme, que és de les coses que ha canviat més últimament i que per vendre un paquet turístic necessites aquest suport, aquest recolzament d'aquestes noves tecnologies..., és impossible, primer, sense una bona electrificació i, després, sense que hi hagi una voluntat decidida d'intervencionisme per part de l'Administració, a l'hora de fer el «xarxerat» de banda ampla de fibra òptica, o per via d'altres sistemes –via ones, etcètera–, perquè tothom tingui la mateixa oportunitat, perquè tothom pugui vendre el producte en les mateixes condicions d'igualtat.

A mi em sembla que aquesta situació de privilegi de les grans superfícies continua, malgrat que s'ha aprovat, com he dit abans, aquest impost que grava les grans superfícies, en benefici del petit i mitjà comerç; més ben dit, sobre els déficits estructurals del petit i el mitjà comerç. Però bé, aquesta ja és una situació de *facto* que difícilment s'arreglarà amb uns pressupostos.

I estem parlant també d'una Catalunya a diferents velocitats d'igualtat d'oportunitats, no sols en qüestió de comerç, sinó també de turisme. I, com he dit abans, tots aquests serveis bàsics que no arriben en igualtat de condicions a tot arreu afecten totes les estructures empresarials del país, i l'empresa turística és molt important en aquest país. Encara ens estem refiant, per solucionar l'estacionalitat, del turisme que fa l'Imerso, i això, evidentment, no pot continuar així, perquè això és una inversió amb diner públic a les empreses turístiques i que, a més a més, no té futur.

Jo em sembla que el que és més definidor de tot això és la Fira de Barcelona. La Fira de Barcelona, que avui dia està en boca de tothom, és el fet exponencial de tot aquest retrocés que hi ha hagut en aquest sector. Una Fira de Barcelona que entre tots l'estan deixant morir, gràcies, sobretot, que tothom es vol penjar les medalles. No perquè creguin en el país, no perquè creguin que s'ha d'anar bé; no, no, per veure qui és el que va al capdavant i a veure qui es pot penjar la medalla. Doncs bé, això, senyors, no és fer país.

Al consum, que està afavorit, evidentment, per la bonança econòmica –cosa que em sembla que no és mèrit de ningú concretament–, li fa falta, com s'ha dit abans, també, una... (*veus de fons*) –sí, potser el de dalt, també–, pot ser també que no hi hagi una defensa adequada dels usuaris i els consumidors. Jo recordo molt bé, com he sentit moltes vegades dir al senyor Ferrer, que si ara el Marx tornés a aixecar el cap segurament no diria allò de: «Obrers del món, uniu-vos», sinó: «Consumidors del món, uniu-vos», perquè segurament aquest és un dels sectors més maltractats, més injustament tractats i, sobretot, més enganyats. I, per tant, no es veu, dintre de les previsions pressupostàries de la Generalitat, que hi hagi una voluntat de defensa del consumidor.

I, quant a turisme, el no-intervencionisme arriba ja a la badoqueria, perquè qui sosté el turisme en aquest país? El turisme en aquest país, bàsicament, el sostenen els ajuntaments, els patronats, la societat civil, la iniciati-

va privada, que fa una xarxa i intervé en un sector en què l'Administració, donada la importància del sector, mai ha volgut intervenir. I hi cal una intervenció. Perquè tenim marca pròpia, nosaltres, per exemple? Tothom sap que el turisme funciona com un xip: quan a vostès els diuen un nom, automàticament se'ls representa una imatge al cap. Si jo dic «Camprodon», segurament se'ls representaran el pont romànic, les galetes, el verd, la neu, etcètera. Si dic «Palafrugell», doncs, se'ls representaran les havaneres... Doncs, això és la marca turística. Quan vostès diuen per aquests mons de Déu «Catalunya», què se'ls representa a la gent al cap? Segurament encara se'ls representen, doncs, els toros, la pandereta... i la samarreta imperi, que és molt important –surt als diaris.

Vejam, si no som capaços d'intervenir en un sector bàsic, primordial per al nostre país, de què serveix aquest Departament? Un departament que ha anat donant voltes amunt i avall, sense que ningú sàpiga ben bé què fer-ne. I els pressupostos, evidentment, reflecteixen això: reflecteixen que no hi ha voluntat d'intervenció, que no es creu en la transversalitat d'aquest Departament –perquè el turisme també ve afectat per les comunicacions, siguin les de nova tecnologia o siguin les de quitrà–, que es dona tot a una empresa, com el consorci Turisme de Catalunya, sota sospita actualment, i que, per tant, no hi ha, com s'ha dit abans, també una voluntat política d'intervenir sobre el turisme. I, sobretot, això: no tenim marca, no hi ha un operador nacional... Què es ven a fora de nosaltres?, què estant venent els «touroperadors» quan venen Catalunya? No ho sabem. Tenim una oferta tan esmicolada, tenim una oferta tan diferenciada –perquè cadascú té la seva marca, fa el seu esforç, perquè, evidentment, l'Administració no hi ajuda– que, evidentment, es fa molt difícil vendre turísticament Catalunya.

Simplement dir-los que aquesta defensa és una defensa molt fàcil, perquè aquesta defensa del no..., aquesta defensa del sí, perdó, a l'esmena a la totalitat, ve donada pels mateixos pressupostos, que són «inànims», són no intervencionistes, abstencionistes, són uns pressupostos d'anar passant, de «qui dia passa, any empeny», són uns pressupostos que, evidentment, el sector els hauria de conèixer, perquè s'adonarien de quin paper juga avui dia el Govern de la Generalitat de Catalunya en uns sectors fonamentals, en uns sectors bàsics per al creixement econòmic d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula, primer, l'il·lustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Per anunciar que partirem aquest temps que ens toca al nostre Grup en tres intervencions, i la meua la faig exclusivament per no violentar el Reglament de la cambra, i és per demanar excuses als diferents intervinents que hi han hagut defensant

les esmenes a la totalitat del Departament d'Indústria i confessar que ha estat un error meu, no del conseller, en tant que coordinador del meu Grup, per tot el procés d'aquest debat pressupostari, i donat el moment que es va produir ahir a la tarda, de canvi d'ordre, jo vaig passar una informació equivocada al conseller Subirà. Els demano, en nom seu, excuses, i en el meu d'una forma molt particular, per aquest error, que intentaré que no torni a passar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció es referirà a l'àmbit de la indústria i l'energia, i es deixarà per al senyor Carrera la resta del Departament.

El pressupost global del Departament s'incrementa un 10,12% en conjunt, i els àmbits d'indústria i energia un 9,5; per tant, per sobre de la mitjana del pressupost. El to realista i positiu del senyor Barceló en la seva intervenció ens confirma –crec jo– que, malgrat algunes mancances que ell ha volgut destacar, algunes de les quals, naturalment, després intentaré fer veure que no hi són, ens confirma –deia– que aquests són uns pressupostos adequats, adequats al model industrial que s'intenta tirar endavant des del Govern de Catalunya, un model, per descomptat, totalment diferent, jo diria que del tot oposat, del que pugui tenir –i em refereixo a la intervenció que ha tingut abans– el representat d'Iniciativa per Catalunya –Verds, senyor López Bulla. Un pressupost adequat, des del nostre punt de vista, al marc macroeconòmic actual, caracteritzat per una certa estabilització dels tipus d'interès –malgrat la tendència alcista dels últims mesos–, per un dèficit públic petit i per una inflació que en aquests moments està superant les previsions a l'alça. Un pressupost adequat a satisfer una de les sis prioritats que esmentava el conseller Mas en la presentació del Projecte de llei, que és el del foment de l'economia productiva. Aquí, doncs, també voldria discrepar de la intervenció que al respecte ha fet el senyor Barceló; nosaltres creiem que sí, que, efectivament, aquests pressupostos tenen com a prioritat –els del Departament– contribuir al foment de l'economia productiva.

Com vostès saben, el sector industrial, que, parlant en termes sanitaris, podríem dir, en general, que gaudeix de bona salut, és importantíssim per a l'economia catalana, representa més del 30% del producte interior brut i ha contribuït notablement a crear ocupació. L'objectiu principal del Departament en l'àrea d'indústria continua sent el foment de la competitivitat de les empreses catalanes sense oblidar en cap moment, en cap cas, el foment del reequilibrament del territori. Per assolir el primer d'aquests objectius, com vostès saben, es duen a terme diversos programes. Un d'ells, el foment de la innovació, la recerca i el desenvolupament tecnològic –també hi feia referència el senyor Barceló, i jo

em permeto discrepar-hi–, és un programa gràcies al qual nosaltres creiem que, en part, aquella productivitat industrial que vostè deia que havia crescut d'un 3% ha estat possible. Aquest programa és un programa que pretén augmentar el nivell tecnològic del teixit industrial català, majoritàriament format, com vostès saben, per pimes, i posar a llur abast diversos serveis d'R+D, innovació tecnològica, desenvolupament de productes, certificació i homologació, etcètera.

Les accions que es duen a terme –aquí també n'ha fet esment el senyor Barceló d'una forma positiva, la qual cosa compartim– són accions de suport a centres integrats a la xarxa de centres concertats amb el Departament i centres de la xarxa IT –és a dir, xarxes de centres d'innovació tecnològica–, o bé la creació de nous centres quan les demandes de les indústries ho fan necessari; per exemple, un futur institut dedicat a les aplicacions dels metalls lleugers, l'alumini i el magnesi, al sector de l'automoció. Prenen la forma d'ajuts en inversió, ja sigui en els de recent creació o bé en els que porten temps funcionant, per tal d'adequar els seus serveis a les necessitats de les indústries en matèria de recerca aplicada de promoció tecnològica i desenvolupament industrial. Aquestes necessitats queden ben paleses en dades referents, per exemple, a l'expansió dels centres tecnològics; el Laboratori General d'Assaigs en aquests moments té més de dotze mil clients, i la facturació dels centres concertats en el seu conjunt supera l'any 99 la xifra de 3.600 milions de pessetes. És important, crec, també destacar –també se n'ha fet esment aquí– el creixent pes de l'autofinançament, tant pel que fa al Laboratori General d'Assaigs com a l'Idiada, àmbit, diguem-ho així, que –com deia molt bé el senyor Barceló– s'ha privatitzat, però creiem que és una bona fórmula que consolidi les seves expectatives.

Aquest programa del qual feia esment abans permetrà, entre altres coses, que enguany s'inauguri un nou laboratori del Centre d'Investigació del Cuir, amb una inversió total de prop de 600 milions de pessetes. Aquest programa també –deia– tindrà especial relleu –m'agradaria remarcar-ho– en donar suport al desplegament de la xarxa de centres d'innovació tecnològica –xarxa de la qual feia esment abans, IT–, fruit del conveni establert –també se n'ha fet esment abans en sentit positiu– entre el Departament i les vuit universitats catalanes. L'objectiu és crear un ampli mercat d'oferta de subcontractació de serveis, innovació i R+D. La xarxa, l'any 99, estava formada per 24 centres integrats a la xarxa.

Permetin-me només dos apunts, perquè també se n'ha fet esment per un il·lustre diputat que m'ha precedit en la paraula. Pel que respecta al Laboratori General d'Assaigs, la previsió enguany es de fer inversions per valor 350 milions de pessetes, bàsicament per adequar i millorar diversos equips dels laboratoris d'electricitat, de compatibilitat electromagnètica, química, química fina, metallúrgia i construcció, així com millorar i actualitzar els equips de mesura en el camp de l'assaig d'acústica, ampliació de l'actual laboratori de vibració, etcètera. Pel que fa a l'Idiada, s'ha fet esment dels 1.300 milions de pessetes. De fet, l'Idiada, hem de reconèixer que és un institut que s'ha consolidat en els

mercats nacionals i internacionals i ofereix una gran capacitat tecnològica de serveis, i, per tant, nosaltres creiem que és necessari fer-hi aquesta inversió per adequar el seu complex de pistes de prova i laboratoris d'assaig amb noves infraestructures i equipaments que donin la solució que un mercat tan, tan canviant com el de l'automoció demana.

El segon eix d'actuació, el segon eix d'actuació prioritari per al Departament d'Indústria és la promoció industrial. Dins d'aquesta àrea s'engloben diverses activitats adreçades no tant a oferir serveis de manera directa, sinó a recolzar diversos aspectes clau de competitivitat mitjançant ajuts, assessorament, etcètera. Les activitats més importants de la Direcció General d'Indústria i el Cidem –com vostès saben– són les següents, però crec que és bo remarcar-ne algunes per donar resposta, també, a una intervenció en aquest sentit que ha fet i que preocupava l'il·lustre diputat senyor Ferrer. Aquests objectius són: el desplegament de la xarxa de punts d'informació Cidem a tot el territori; foment de l'empresa artesana amb activitats per millorar l'empresa artesana i difondre i donar a conèixer els seus productes a través del Centre Català d'Artesania; millora del finançament empresarial mitjançant el programa ARC i l'Àrea d'Iniciativa Financera del Cidem; foment de la cooperació empresarial –senyor Ferrer– amb programes de millora de la competitivitat dels microclústers catalans, etcètera. El Cidem té un pressupost per a l'any 2000 de més de 2.200 milions de pessetes per dur a terme totes aquestes activitats.

El tercer eix d'actuació prioritari del Departament d'Indústria és la reconversió industrial i la difusió de la indústria al territori, tema que també preocupava el senyor Ferrer en la intervenció que ha tingut. Jo, aquí, el que podem dir és que, pel que fa a la reconversió industrial, les activitats del Departament jo diria que es poden resumir a la intervenció pública en sectors rellevants, estratègics o de gran impacte social, a través d'EPLICSA; la seva acció ha contribuït i contribueix a salvar llocs de treball i ha evitat els greus perjudicis que freqüentment duu associada la pèrdua d'una indústria important a nivell local. Aquesta sí que és una preocupació que tenia el senyor Bulla en la seva intervenció; jo puc dir-li que sóc un testimoni directe del bon fer d'EPLICSA en una comarca, com ara el Ripollès, que en determinats moments, va passar, en algunes empreses, per situacions difícils. Per tant, EPLICSA és una entitat que té i està fent i esperem que continuï fent en el futur un bon servei.

Pel que fa a la difusió de la indústria al territori, aquest és un objectiu que pretén, a més d'incrementar l'ocupació i la implantació d'inversions productives en determinades comarques, la descongestió d'altres zones. Aquest objectiu és especialment important, ja que la distribució desigual de l'activitat econòmica, en particular la industrial, duu associada la pèrdua de població, l'envelliment i l'abandonament d'algunes zones del territori. Les activitats del Departament, que, per altra banda, s'interrelacionen molt amb altres actuacions, com ara les infraestructures de comunicació i transport, se centren en línies d'ajut en inversió i en accions puntuals, en projectes singulars que tinguin efectes d'arros-

segament i multiplicadors de l'activitat en el territori. Aquí també, una vegada més, li podria posar com exemple de bon fer la comarca del Ripollès en aquest camp, perquè crec que és bo, a vegades, que els programes vagin acompanyats de fets concrets que demostrin que aquests programes són eficaços.

Dit això, passo ja a parlar una mica del tema energètic, de l'energia. Pel que fa al camp energètic, l'Institut Català de l'Energia jo diria que assumeix la major part de les actuacions en l'àmbit de l'eficiència energètica i foment dels recursos renovables, i per això disposa enguany d'unes assignacions pressupostàries de 587 milions de pessetes, corresponents íntegrament a despeses d'explotació. Es preveu realitzar ampliacions de capital de les seves empreses filials, Efiensa i Saensa. Com vostès saben, Efiensa és la societat Eficiència Energètica; participa en projectes de tecnologies energètiques eficients i d'ús de les energies renovables, una mica en la línia de la preocupació que expressava el senyor Bulla. Efiensa ha participat en més de 35 projectes en les àrees de l'ús eficient de l'energia, cogeneració, biomassa, energia eòlica i fotovoltàica, amb una inversió total de 34.000 milions de pessetes i una potència instal·lada de 290 megawatts. EISSA –Energètica d'Instal·lacions Sanitàries–, té com a objectiu la realització de projectes energètics en l'àmbit sanitari, i Saensa –Sanjament Energia, SA– vol dur a terme set plantes d'assecatge tèrmic de fangs amb una inversió associada als projectes de més de 10.000 milions de pessetes.

Pel que fa a les actuacions de l'Institut Català d'Energia previstes per a enguany, n'hi ha, per descomptat, que són de continuïtat, perquè creiem –com després intentaré fer veure amb unes dades– que estan donant, aquestes polítiques, bons resultats, però n'hi ha d'altres que són nous programes, als quals també em referiré en un moment. Respecte als programes que ja es vénen portant, podria citar programes de gestió de l'energia a la indústria, programa d'estalvi d'aigua a la indústria, de foment de la cogeneració, d'acció municipal, d'eficiència energètica en els edificis, de promoció de les energies renovables... Però permeti'm que digui per què és necessari continuar amb aquests programes. Doncs, perquè els bons resultats obtinguts des de fa força temps –la millora de l'eficiència energètica experimentada els darrers quinze anys representa un estalvi anual de 700.000 tones equivalents de petroli– fan que –com deia abans– aquests programes s'hagin de mantenir. Una altra dada important: els resultats dels programes de foment de la cogeneració queden reflectits, també, en els més de mil megawatts de potència instal·lada en cogeneració a Catalunya. Això equival pràcticament a un grup tèrmic nuclear i porta com a conseqüència avantatges de tota mena per als usuaris.

Permetin-me, ja per acabar, que només faci un esbós de les partides pressupostàries de nova creació, i especialment en voldria destacar una: el desenvolupament del Pla de l'energia a Catalunya a l'horitzó de l'any 2010; és a dir, la confecció del Llibre blanc de l'energia. El Pla contempla –aquest del qual he fet esment– entre els seus objectius la definició del que ha de ser el futur energètic de Catalunya en els propers anys i l'adequa-

ció de l'Administració per tal que pugui donar resposta a nous reptes plantejats. El Pla de l'energia serà el fòrum de debat, anàlisi i reflexió per cercar les solucions més idònies i el marc de presentació de les propostes concretes de futur. La consecució d'aquests objectius comportarà, entre altres coses, la definició de les infraestructures energètiques necessàries per a Catalunya, el posicionament del Departament envers la problemàtica de la qualitat del subministrament energètic, els recursos econòmics necessaris per a l'assoliment de diferents objectius en matèria d'infraestructures i de qualitat, etcètera.

Un altre pla nou és el Pla global comarcal d'eficiència energètica, que té per objectiu potenciar els consells comarcals com a organismes d'identificació i suport de projectes, actuacions de formació i informació en l'àmbit de l'estalvi, eficiència energètica i energies renovables, i, finalment, el servei d'introducció de les empreses catalanes al lliure mercat elèctric. Els objectius bàsics d'aquest servei, que, de fet, ja va iniciar les seves actuacions l'any 99, són assessorar directament el cent per cent dels consumidors qualificats de Catalunya, introduir al lliure mercat elèctric les 2.230 empreses qualificades des del 1999 que consumeixen el 52% del consum de Catalunya –29.206 gigawatts/hora/any–, mitjançant accions d'assessorament de difusió, activar les sis mil noves empreses que hi podran accedir el juliol del 2000, el consum de les quals és de 2.500 gigawatts/hora anuals.

Bé, per acabar, simplement, i també perquè era un element que preocupava en la intervenció del senyor Barceló, simplement dir que la voluntat expressada pel conseller en més d'una compareixença de dotar partides capital risc és una voluntat actualment intacta.

Per tots aquests motius, el nostre Grup, pel que fa als àmbits que jo he esmentat, no donarà suport a les esmenes presentades pels altres grups.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo defensaré en nom del Grup de Convergència i Unió el torn en contra del retorn del pressupost corresponent al Departament..., bé, als àmbits del Departament de Comerç, Consum i Turisme i Indústria, en aquest cas, comerç, consum i turisme. En primer lloc, he de dir que el conjunt de recursos destinats a aquestes polítiques ha augmentat substantivament des de la fusió dels dos departaments, el d'Indústria i Energia i el de Comerç, Consum i Turisme, l'any 95, i que el conjunt d'aquests àmbits ha augmentat en aquests pressupostos el 23,6%: un 20,67 l'àrea de comerç, un 34% l'àrea de turisme i quasi un 4% la unitat orgànica encarregada de desenvolupar les polítiques de consum.

Acollir turistes amb estil i personalitat propis és una de les grans oportunitats per mantenir la prosperitat turís-

tica futura de Catalunya, que compta amb importants avantatges competitius per aconseguir-ho. Un d'ells és un sistema turístic que representa una inversió directa, tant pública com privada, amb un valor de reposició de més de 16 bilions de pessetes, que rep més de 20 milions de turistes l'any, dóna treball a més de 400.000 persones i aporta quasi el 13% del producte interior brut català. Aquesta activitat és un important motor de prosperitat gràcies al valor afegit que incorpora, a l'elevat efecte multiplicador de la demanda i a l'efecte accelerador de la inversió en infraestructures i equiptaments.

Per contribuir eficaçment a la prosperitat, els negocis turístics han de ser competitius i produir els mínims costos socials i ambientals, així com també han de ser capaços de mantenir en el temps avantatges competitius rellevants i continuar els processos permanents d'innovació i millora de la qualitat. En conseqüència, les línies d'actuació en matèria de política turística del Govern de la Generalitat són, a la vista dels pressupostos i en coherència amb el que hem dit: la consolidació i l'increment selectiu de les accions de promoció i comercialització, el reforçament i la innovació de la formació turística a Catalunya, la capacitació dels professionals del sector, la qualitat i la competitivitat de les destinacions turístiques, el desenvolupament turístic de les comarques d'interior, la creació d'un nou marc jurídic per a les activitats turístiques i la millora dels estudis i fonts documentals. I tot això –com tots vostès saben– es realitza a través de programes i de l'execució d'aquests programes.

La promoció de Catalunya com a marca i la promoció de la seva extensa i diversificada oferta de productes turístics en els mercats emissors es desenvolupa a través de Turisme de Catalunya, que és l'encarregada de l'ampliació del ventall de productes turístics actualment gestionats, com són el de golf, el de turisme actiu, turisme rural, turisme cultural, etcètera, per tal d'ajustar la realitat de l'oferta turística de Catalunya a les possibilitats de promoció i comercialització d'aquesta. En aquest sentit, durant l'any 2000 es preveu l'obertura de noves línies de productes turístics que aglutinin l'oferta de neu, de turisme nàutic i fluvial, així com també l'ampliació de la xarxa de centres de promoció turística de Catalunya als mercats emissors d'Alemanya, que és el principal mercat emissor català en nombre de pernотacions, i això en una primera fase; després, en una segona fase, Itàlia, i la resta de l'Estat espanyol en una tercera fase. L'increment selectiu de la presència als principals salons i fires turístiques d'Europa haurà de ser amb un augment de la notorietat d'aquests esmentats esdeveniments.

El creixent nivell d'exigència de la demanda i la necessitat de consolidar-se i créixer en un mercat cada cop més competitiu fan indispensable donar un pas significatiu en la capacitació de tots els que treballen en el sector turístic. En aquesta línia, s'ha previst en el pressupost el desenvolupament d'un seminari adreçat als empresaris per tal d'analitzar el dèficit de mà d'obra especialitzada a l'hostaleria i a la restauració i cercar solucions adequades, i un seminari adreçat a regidors i altres càrrecs municipals directament relacionats amb

el turisme per tal de posicionar-los i orientar-los en el desenvolupament de la seva tasca. Tot aquest conjunt d'accions estan incloses en el Programa de promoció i foment i corren a càrrec del pressupost de Turisme de Catalunya, que és el responsable de la seva execució, i que puja 1.565 milions i escaig de pessetes, que correspon a un important increment respecte del pressupostat l'any 1999.

Quant al Programa per a la qualitat i la competitivitat de les destinacions turístiques, crec que s'ha de fer esment que el sector empresarial ha realitzat en els darrers anys un meritori esforç inversor per tal de modernitzar l'oferta d'allotjament i serveis turístics; també ha anat generant iniciatives empresarials a l'entorn d'allò que històricament s'ha anomenat «turisme complementari». Tanmateix, la imatge d'una destinació turística no depèn només de l'activitat privada, sinó també i en gran part de la tasca de les administracions públiques, que han de ser capaces de generar un entorn adequat perquè les activitats turístiques hi resultin atractives i puguin desenvolupar-se en les millors condicions. Un entorn atractiu i uns serveis adequats pel que fa als municipis i comarques turístiques serà, doncs, la primera i principal condició per a una percepció positiva de la destinació turística. Per això s'ha incrementat significativament la partida destinada a plans d'excel·lència i dinamització turística, que enguany arriba a 245 milions de pessetes, tenint en compte que el 1999 se n'hi van dedicar 160 i que les necessitats actuals arriben als 175 milions de pessetes; per tant, un escriu per atendre totes aquelles peticions que puguin anar apareixent durant aquest any.

Quant a la preocupació del senyor Clofent en el sentit de l'ordenació del sector turístic a nivell legislatiu, li haig de comentar que el Govern sotmetrà a aprovació per aquest Parlament una llei de turisme que contempli els aspectes bàsics sobre aspectes tan fonamentals com l'àmbit d'actuació de les diferents administracions públiques en matèria turística, els drets i deures dels usuaris dels serveis turístics, l'ordenació tant general com particular, la definició i el tractament específic dels municipis turístics en un programa de mesures de suport i de ser o procurar ser el detonant que desencadeni un nou procés de posada al dia per tal que les empreses turístiques catalanes mantinguin la seva posició de lideratge en instal·lacions i serveis.

Altres programes que podríem citar però per mor del temps obviaré o simplement els mencionaré: el Programa de desenvolupament turístic a les comarques d'interior, amb una dotació de 100 milions de pessetes, que té com a finalitat ajudar les petites i mitjanes empreses turístiques per a la modernització d'instal·lacions i la creació de nous productes en les comarques necessitades de reequilibrament territorial; Programa de recerca universitària en l'àmbit del turisme, amb la intenció de potenciar la qualitat dels nostres empresaris turístics; Programa per a la inserció laboral en el sector turístic, etcètera. També haig de fer esment de la participació de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme en el Congrés Internacional de Tecnologies i Turisme, Enter 2000, que es realitzarà els dies 26, 27 i 28 d'abril i que convoca cada any la comunitat científica i professional

vinculada al turisme i a les tecnologies de la informació; integra un complet programa de sessions científiques i d'aplicació, juntament amb una sèrie de presentacions de treballs acadèmics i sessions de treball.

Pel que correspon a l'àmbit del comerç, és obvi que per a Convergència i Unió el comerç interior és un aspecte prioritari, donada la seva importància com a sector estratègic per a l'economia catalana, per la seva contribució a la vida urbana, perquè dóna capacitat d'elecció als consumidors i dóna la possibilitat d'accés al mercat d'empreses mitjanes i petites. Representa més del 13% del producte interior brut català i ocupa més de 300.000 persones; més ocupació que el sector de la construcció i quasi la mateixa que el sector industrial.

L'eix principal de la política o de l'actuació del Departament en el tema de comerç és la promoció del comerç urbà. Mentre no s'amplia en el nou Pla de dinamització del comerç urbà 2001-2004 el Programa de comerç, al qual es destinen prop de 1.200 milions, creix més del 45% respecte a la dotació de 1999 i un 56% respecte a la previsió del Pla de dinamització del comerç urbà 1998-2000. Aquest Pla dedica una especial atenció a les mesures que puguin afavorir la millora de la competitivitat de la petita i mitjana empresa comercial, així com reformes d'estructures comercials col·lectives, mercats municipals, eixos comercials, foment de comerç associat, formació professional reglada, ocupacional, contínua, pla de qualitat, etcètera, amb una finalitat, que és la de poder equilibrar el que podríem determinar comerç urbà i el comerç extraurbà. El nou Pla de dinamització del comerç urbà del 2001 al 2004, amb una dotació prevista de més de 13.000 milions de pessetes per als quatre anys i que es nodrirà en part dels recursos generats de l'impost que gravarà les grans superfícies comercials i que aquest Parlament estudiarà properament, fa palesa la decidida voluntat del Govern de donar resposta a les necessitats del sector. A més, la Direcció General de Comerç té pressupostats 32 milions de pessetes per a la realització de treballs de revisió del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials, revisió imposada per l'anunci de l'agrupament de les grans empreses comercials, concretament Carrefour-Promodes, i poder garantir així la competència i el dret d'elecció dels consumidors.

Per guanyar major agilitat i dinamisme en la gestió dels programes de comerç, la Direcció General, el 1999, va instrumentalitzar, per gestionar aquests recursos d'una manera més senzilla, el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, que actualment gestiona els ajuts per a la renovació de l'activitat comercial i el foment de la cooperació empresarial en l'àmbit de la comercialització. Així, doncs, la Direcció General de Comerç agilita amb aquest sistema la gestió dels recursos en benefici dels destinataris dels ajuts.

Per acabar, jo crec que pensem que aquests són uns bons pressupostos, que són adequats a les necessitats del sector tant turístic com comercial, que han de permetre en l'àmbit del turisme tirar endavant les línies polítiques que dèiem al principi, les quals han de garantir la continuïtat de la nostra posició dins el turisme internacional, que fidelitzaran la demanda turística, que actualment és del 65% —això vol dir que, de cada cent

visitants, seixanta-cinc tornen a visitar-nos-, i que millorarà el grau de satisfacció de l'experiència turística dels nostres visitants, que és ara d'un 8,1 sobre 10. Aquests són els nostres millors indicadors per determinar que la política turística que s'està fent des del Govern de la Generalitat és una política correcta.

Per tot això, i com crec que és obvi de la defensa del no-retorn d'aquest pressupost, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta esmena.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació, que, si no hi ha cap referència en sentit contrari, les votarem totes conjuntament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han sigut rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem ara al Departament de Benestar Social. Té la paraula la senyora diputada Dolors Comas d'Argemir, que avui és el seu sant. (*Remor de veus.*) Per molts anys. Senyores i senyors diputats, té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies per la felicitació inclosa, i que jo mateixa faig extensiva a altres Dolors que hi ha en aquest hemicicle.

Bé, senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera de Benestar Social, li he de dir, francament, que, en el moment del seu nomenament, vaig entendre que era important, perquè trencava, doncs, un cicle de continuïtat en les polítiques de Benestar Social amb les quals nosaltres, Iniciativa per Catalunya - Verds, diferíem –diferim, encara ara–, d'una manera molt substantiva respecte del que havia impulsat l'anterior conseller, el senyor Comas. Deia que pensava que, amb el seu nomenament, hi hauria un altre aire, un altre alè en el seu Departament, un canvi en orientació, que no prejudicés que no es pugui produir –no perjudicés que no es pugui produir–, però que, de moment, no es pot percebre en aquests pressupostos, que fan afirmar que Benestar Social no és una prioritat del Govern de la Generalitat; no ho és. Ja ho deia ahir amb relació a Cultura, que té..., que anomenàvem com la ventafocs dels pressupostos, però també s'ha de dir respecte de Benestar Social, perquè una de les coses que cal destacar és que, justament, s'ha anat produint un progressiu descens del pes pressupostari de les polítiques de Benestar.

L'any 90 resulta que el pressupost de Benestar Social representava el 4% del pressupost, i ara en representa un 2,73%, lleugerament inferior, per cert, aquest percentatge, del de l'any passat, cosa que no es contradiu amb el fet que hi hagi hagut increments. Efectivament, hi ha hagut increments d'algunes partides, i algunes de forma substantiva –després en parlarem–, però, des del punt de vista del que representa en el conjunt del pressupost de la Generalitat, és un departament que ha anat

perdent pes pressupostari, i això vol dir que perd, també, pes específic, perd prioritat.

I vull començar al·ludint molt directament a una de les insuficiències molt fortes d'aquest pressupost, com és el capítol d'inversions. Al capítol d'inversions, al qual es destinen 346.855.000 pessetes, que és una quantitat misèriosa, ínfima, diria jo, i que ja ens pot parèixer que representa un increment substantiu respecte a l'any anterior, hi ha un 68% d'increment respecte al que es va pressupostar l'any anterior, però, és clar, es partia d'uns nivells tan baixos que em pregunto com podrà el Departament de Benestar Social complir els compromisos i necessitats; compromisos, en primer lloc, i necessitats derivades de Benestar Social. Em refereixo, i no hi entraré en detall, però, a com podran fer-se més serveis i residències per a la gent gran, per exemple, com es podran fer centres de formació de persones adultes que estan pendants –i després m'hi referiré. Evidentment, 346 milions de pessetes no donen per gaire, no donen pràcticament per res.

També li vull dir que caldria donar una altra orientació –una altra orientació– a les polítiques de benestar social. Cal anar més enllà –cal anar més enllà– de l'orientació assistencial que en aquests moments tenen, i que s'orienten, bàsicament, a accions palliatives, no perquè no s'hagin de fer, evidentment, cal atendre les necessitats dels col·lectius més desfavorits, però cal anar més enllà d'això i cal anar cap a un sistema en què, en la nostra societat, a Catalunya, es garanteixin els drets socials. Perquè aquesta és una de les consecucions més importants dels estats del benestar, que, a més a més, del reconeixement dels drets cívics, dels drets civils i dels drets polítics, hi hagi també un reconeixement dels drets socials, i que, per tant, aquelles actuacions que realitzi l'Administració no siguin considerades com a concessions gracioses o graciabls o premis, sinó drets de les persones, i això vol dir –i això vol dir que les actuacions de Benestar Social han de partir del principi que cal intervenir en situacions de necessitat, no en col·lectius de necessitat, sinó en situacions que poden presentar-se al llarg de la vida de qualsevol persona. I per això és molt important –per això és molt important– delimitar els drets exigibles individualment i col·lectivament. I també, des d'aquesta perspectiva, el que caldria és assegurar la universalitat de l'accés a les prestacions; mentre algunes siguin per a determinats grups de persones, per a determinats col·lectius i no per a altres, no estem considerant-los com a drets de les persones, sinó, simplement, des d'aquell punt de vista d'orientació assistencial que li estava parlant.

De fet, fixem-nos que, a Catalunya, els serveis socials no estan formulats com un dret. Torno a insistir que són una prestació gracieble que atorga el Govern de la Generalitat en funció dels seus criteris i de les seves prioritats polítiques. Així com podem dir que tenim dret a la sanitat, així com podem dir que tenim dret a l'ensenyament de forma universal en determinades edats, no tenim dret, en canvi, als drets socials. Tenim una llei, la Llei de serveis socials, que en el seu article primer diu, precisament, que tenim dret als serveis socials. Sembla contradictori el que estic dient amb el que la llei diu, perquè diu, literalment: «Aquesta Llei té per objecte

garantir, promoure el dret a un sistema de serveis socials», ens parla del dret a un sistema de serveis socials, però després ens diu també que la gent té dret als serveis socials, ens diu –i això és l'important–, «amb les condicions i en l'extensió que al reglament s'estableixi». I què vol dir això? Vol dir «segons les disponibilitats pressupostàries», i per això la importància del pressupost i que aquest pressupost sigui o no d'abast important. És com si el conseller de Sanitat pogués decidir si es faran més o menys intervencions quirúrgiques en funció dels diners que es tenen i no en funció de les necessitats de les persones. Doncs bé, la Conselleria de Benestar Social, a partir de les limitacions pressupostàries, ha de limitar les actuacions no de manera universal segons les necessitats, sinó en funció de les disponibilitats pressupostàries.

Per tant, lògicament, això ens provoca un desencís respecte al fet que no s'avanci en aquest sentit, perquè –aquí també cal fer matisacions–, si bé tothom té dret a l'atenció primària en matèria de serveis socials –i això ho presten els ajuntaments–, tothom té dret a anar a una residència quan és una persona gran? Depèn de si hi ha places, depèn de si es tenen o no diners per pagar-se la residència, depèn de, justament, tot el que s'ha establert en aquestes condicions; per tant, això ens indica que si..., l'accés o no a determinats recursos depèn de si es pot pagar o no, i depèn de si el recurs existeix. És clar, si no tenim prou residències per a la gent gran, resulta que s'està negant el dret a les persones. No hi ha drets garantits, i per això insisteixo en aquest aspecte. I en aquest sentit, amb la Llei del 94, que es va aprovar només amb els vots de la majoria, es va determinar cobrar determinats serveis socials. Nosaltres ja ens hi vam pronunciar en contra, en aquest sentit, perquè és un dels indicadors, justament, d'aquesta manca de dret que tenen les persones a recursos socials.

La nostra proposta –i nosaltres ho hem dit en diferents ocasions; ho va dir Imma Mayol en el debat que va haver-hi sobre Benestar Social l'any 99– és que caldria crear un debat, una taula per al debat polític i social, que decideixi quins són els drets que han d'estar garantits a Catalunya en serveis socials, per a quina població, amb quines condicions i amb quin finançament, i això, lògicament, ha de ser objecte d'un acord social i polític, i que, a partir d'aquest acord, la tasca del Govern hauria de ser decidir en base a les necessitats socials que tenim i moltes vegades desconegudes, i en base als criteris acordats o l'acord acordat entre sindicats, entre diferents segments de població i, evidentment, en presència dels ens locals, quina planificació fem dels recursos, quina inversió, etcètera. I aquesta mancança fa que sigui insuficient, per nosaltres, la política de benestar social.

Miri, l'hi diré amb dues expressions: Convergència i Unió ha professionalitzat la caritat, en primer lloc; en segon lloc, Convergència i Unió ha sigut molt hàbil a construir, això sí, un sistema clientelar, que hem denunciat moltes vegades, a través de les campanyes d'Acció Cívica. I, lògicament, les dues coses s'han de canviar si volem fer una veritable política de benestar social adreçada al conjunt de necessitats de la població.

Per altra banda, també s'ha produït, i també es produeix i es manté en aquest pressupost, una estranya combinació entre el menysteniment –ara no em surt la paraula..., menysteniment– que es té dels ajuntaments i, per una altra banda, combinat amb això, un abandonament de responsabilitats per part del Govern de la Generalitat, que delega aquestes responsabilitats a entitats privades. I això ja ho dèiem ahir amb relació a les qüestions d'atenció a la infantesa, avui assignades al Departament de Justícia. Deia que hi ha menysteniment dels ajuntaments, però també deslleialtat, perquè resulta que als ajuntaments se'ls exigeix que un 4% dels seus pressupostos els destinin a serveis socials per poder accedir als convenis del Departament de Benestar Social i, per altra banda, no es dona als ajuntaments un finançament suficient per poder complir els seus objectius. I junt amb això –deia– una delegació a entitats privades, no perquè no hi puguin intervenir –no perquè no hi puguin intervenir; moltes d'elles són entitats d'iniciativa social, per altra banda–, sinó perquè aquesta delegació no pot anar mai en detriment de les responsabilitats del Govern.

Miri, en aquest pressupost, per part de l'ICASS, la quantitat que es transfereix a les corporacions locals és de 4.289 milions de pessetes –4.289 milions de pessetes–, mentre que la quantitat que es transfereix a entitats privades és de 18.647 milions de pessetes. La desproporció és tremenda, i ens sembla greu; ens sembla greu perquè justament són els ajuntaments aquells que poden detectar d'una manera molt clara les necessitats amb relació als serveis socials i ser els veritables agents de poder resoldre aquestes necessitats. Per això nosaltres volem insistir que trobem a faltar, en aquest pressupost, aquells números, aquelles dotacions econòmiques que permetin reforçar la xarxa bàsica d'atenció primària. I aquest reforçament passaria per dues coses.

Per una banda, és indefugible i urgent, ja, una actualització del mapa de serveis socials. Es segueix actuant a cegues, sense tenir actualitzat el diagnòstic sobre les necessitats dels serveis socials. I es necessiten més dotacions econòmiques, que podríem xifrar en 1.500 milions de pessetes, per poder desenvolupar correctament els objectius del Pirmi; que, per cert, he vist que es transferien a Treball, quant a la dotació econòmica, però, en tot cas, és des dels centres d'atenció primària on es desenvolupen les actuacions integrals de lluita contra la pobresa i exclusió social, on cal garantir la tramitació adequada de prestacions i serveis a gent gran, persones disminuïdes, etcètera, i on caldria millorar les condicions dels treballadors i treballadores socials. I no em refereixo només a qüestions laborals, que podríem també parlar-ne, sinó a condicions en què han de realitzar la seva tasca i, sobretot, al model alternatiu que es necessitaria impulsar en matèria de serveis socials perquè, més enllà de gestionar prestacions, que és pràcticament l'única cosa que poden fer avui en dia els treballadors socials, s'afavoreixi realment l'acció social des d'una visió transversal, integral, multidisciplinària i que actuï d'arrel sobre les situacions.

M'he referit a la necessitat de seguir lluitant contra la pobresa. Hi continua havent a Catalunya situacions de necessitat que fan absolutament necessària l'actualitza-

ció del Pla integral de lluita contra l'exclusió social de l'any 1995. Vull recordar que un 22% de famílies catalanes viu en situació de precarietat; que hi ha 170.000 persones a Catalunya que viuen amb menys de 20.000 pessetes al mes; que hi ha 600.000 persones que només cobren 43.000 pessetes al mes; que a Barcelona es concentra un 25% de les situacions de pobresa; que quatre persones de cada deu són persones menors de vint-i-cinc anys, i que, encara avui, podem..., s'ha de dir, malauradament, que l'esperança de vida de les persones que viuen a Pedralbes és deu anys superior dels que viuen al barri del Raval, i això ens està indicant una situació de desigualtat social tremenda, sobre la qual cal d'actuar. Hi ha situacions de necessitat, i cal, evidentment, impulsar encara molt més una actuació coordinada de les diferents administracions i propiciar la integració de les persones des de la solidaritat, des de la dignitat i des de la millora de la qualitat de vida.

No voldria deixar de referir-me a les previsions que s'han fet per part de l'ICASS amb relació a les persones disminuïdes, que en aquest cas representa l'assignació un increment important respecte a l'any anterior, d'un 13,35%, cosa que ens n'alegrem i cosa que –cal dir-ho també– s'aconsegueix gràcies que les persones amb disminucions són molt lluitadores i estan reclamant constantment el seu dret a poder viure les diferències que tenen respecte a altres persones, de viure-ho amb dignitat i viure-ho a partir d'un sistema de protecció que hauria de ser universal, solidari i equitatiu. Cal veure si amb aquest increment es resoldrà la demanda de bonotaxi que es fa constantment des dels col·lectius de persones amb disminucions, perquè el tema del transport és un dels que no està resolt. Cal veure si amb aquests diners es pot donar resposta a l'accés a pisos o habitatges adaptats, que també és una altra de les grans demandes encara no resoltes.

L'atenció a la vellesa. Jo aquí sí que he de dir que hi ha pocs recursos. Em diran segurament: «S'han incrementat respecte a l'any anterior.» S'han incrementat; continuen sent insuficients amb relació a les necessitats. Clar, ja ho sabem, i és un tòpic pràcticament, que la societat catalana ha envellit d'una manera espectacular en els darrers vint anys, gràcies a l'increment de l'esperança de vida, i que el procés continuarà en idèntiques o superiors proporcions. Actualment hi ha 991.000 persones majors de seixanta-set anys; 95.792 són més grans de vuitanta-cinc anys i, per tant, entren en aquella etapa que se l'anomena com a «quarta edat», en què són molt freqüents les situacions de no poder-se valdre per un mateix, però és que la previsió immediata és que això s'incrementi d'una manera molt gran, eh? La previsió és que dintre de deu anys tindrem més d'un milió de persones majors de seixanta-cinc anys, 139.000 majors de vuitanta-cinc anys. I això, que és un fet positiu, perquè significa més esperança de vida, ha d'anar acompanyat de la urgència d'actuar de forma decidida per garantir a les persones grans i a les seves famílies, i molt especialment a les dones, l'atenció i qualitat de vida que es mereixen i a les quals tenen dret.

L'atenció a les persones grans, especialment les dependents, es situa en molts casos en un terreny intermedi entre l'atenció social i l'atenció sanitària. L'existència

de dues xarxes –la sanitària universal i d'àmplia cobertura; la social, no universal, de fet, i amb una baixíssima cobertura– ocasiona moltes dificultats –moltes dificultats– a les persones usuàries, i també als professionals d'ambdues xarxes, i a més a més ocasiona també duplicitats per manca de coordinació. Cal tenir present, a més, que els ajuntaments amb més de vint mil habitants tenen la competència de serveis d'atenció primària, que inclouen el Servei d'Ajut a Domicili, el SAD, que es presta majoritàriament –no exclusivament, però sí majoritàriament– a la gent gran.

Entenem que caldria completar urgentment el mapa de recursos i el Pla de finançament per a la gent gran per al quinquenni que arriba des d'ara fins al 2004, el Servei d'Atenció Domiciliària, el Servei de Suport a la Llar, els habitatges tutelats, els serveis de telealarma i teleassistència, els centres de dia, les llars residencials, l'atenció sociosanitària i, evidentment, l'establiment d'un pla de creació de places residencials de responsabilitat pública per a la gent gran, que caldria que tinguessin un ritme, com a mínim, de 1.250 places anuals i arribar a un total de 10.000 places. I en aquest sentit cal també implementar els programes d'adaptació dels habitatges a les persones que, com les persones grans, també tenen mobilitat reduïda. Tot això no es pot fer amb un pressupost tan restringit, tan gasiu com el que ens presenten, des del punt de vista de l'assistència a les persones grans.

I, clar, aquí vull entrar en un altre terreny. Jo deia l'altre dia aquí mateix, deia ahir que en alguns temes aquest Govern no té pressa perquè hi han moltes qüestions assistencials que estan sent resoltes per la família, han vingut estant resoltes per la família, i que caldria dos coses, al nostre entendre: per una banda, tota una sèrie d'ajuts en forma de prestacions i serveis a la família per fer front a les necessitats que sorgeixen constantment en la quotidianitat, i per altra banda, hi insisteixo, prestacions, però també serveis, perquè entenem que la societat té una responsabilitat, no amb les famílies només, sinó amb les persones individuals, des del punt de vista que deia abans, de garantir-ne els drets socials.

I és pertinent justament parlar d'aquest tema, perquè les qüestions de protecció a la família és un d'aquells capítols que vostès han incrementat, i molt notablement, eh? –i molt notablement. Clar, qualsevol increment ja és molt, perquè, com que no hi havia res, doncs, ja és molt. Per tant, en aquest sentit, es pot dir que hi ha hagut increment. Ja plantegen vostès una desgravació, una desgravació pel segon o ulteriors fills, una desgravació fiscal que arriba a les 50.000 pessetes, i aquest matí hem vist a través dels diaris que plantegen també una mena de subvenció de 60.000 pessetes al mes per les criatures nascudes entre l'1 de juliol del 97 i el 30 de juny de 2000 –per tant, de zero a tres anys. Això, que a nivell de xifres pot semblar espectacular, vull dir que no ho és, continua essent insuficient, però sobretot nosaltres volem expressar una certa discrepància..., una discrepància, no una certa discrepància, sinó una discrepància respecte a la manera en què s'atorguen aquests ajuts i els principis que l'informen.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

A veure, sense entrar en bromes de per què s'estableix allò com a data l'1 de juliol del 97, i si algú és nascut abans..., si és Gèminis, eh?, no hi entra, i si és Càncer..., segons quin ascendent, sí que hi entrarà, sense entrar en aquesta broma, en tot cas, fer ajuts per zero a tres anys i per un tipus de situacions familiars amb rendes relativament baixes significa una mena d'implantació, encara que no es digui d'aquesta manera, del xec escolar, és a dir, un ajut per a les escoles bressol, un ajut per atendre aquests tipus de situacions. Si és això, escoltin, inverteixin en escoles bressol, que és el que es necessita en aquesta etapa. I si no és això, siguem més valents, diguem les coses pel seu nom i donem, aleshores, prestacions més fortes a les persones amb responsabilitats familiars, perquè el que hi ha ara és realment ridícul –el que hi ha ara és realment ridícul. Que em digui: «És més del que hi havia»..., és més del que hi havia, però, per exemple, en el cas de França, el que es rep per percepció al naixement és l'equivalent a 151.000 pessetes pel primer fill, 113.000 pessetes a partir del segon, eh? No a partir del segon: ja al primer. I a Catalunya el que costa és tenir el primer. Quan se'n té un, potser és més fàcil arribar al segon, però el que costa és arribar a tenir el primer fill.

També...

El vicepresident primer

Senyora Comas, se li ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Acabo de seguida, eh?, malgrat que en aquest tema potser m'haguera agradat estendre'm més.

Només dir, en tot cas, que si es revisessin a nivell comparat les prestacions per fills a càrrec, i no només el que s'atorga a nivell de naixements, veuríem que és molt més que el que aquí s'atorga i que apareix en una etapa molt més dilatada, mentre els fills estan en situació de dependència familiar, i no només en l'etapa de zero a tres anys.

I, per acabar, només un breu apunt amb relació...

El vicepresident primer

Senyora Comas, ho sento, no té temps per a aquest breu apunt. Se li ha acabat el seu temps.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Vaja, si és tan radical, aleshores..., obeeixo, i no em referiré a la formació professional, en la qual hi ha mancances. I entenem, per altra banda, que hauria de ser una qüestió d'Ensenyament, i no de Benestar Social.

El vicepresident primer

Veurà vostè, senyora Comas, pel rellotge que la radicalitat, de tota manera, li ha permès un minut, vint segons, de més.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Li ho agraeixo, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar l'esmena a la totalitat del Departament de Benestar Social, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara, quan pensava com podia començar, recordava una columna del senyor Juan José Millás, fa pocs dies, a la contraportada d'*El País*, que ens deia: «Per reclamar..., d'alguna manera, els polítics, per tornar..., perquè els ciutadans els tinguin confiança, haurien de crear una mena de ministeri» –deia ell– «de vida quotidiana.» I nosaltres, amb la defensa de l'esmena a la totalitat i els arguments polítics que utilitzarem per explicar per què presentem una esmena de retorn al Departament..., és una mica això.

És un pressupost continuista, sorprenentment continuista –i explicaré per què dic «sorprenentment»–, molt poc ambiciós, d'insuficiència pressupostària, poc garantista de drets, d'incompliments electorals per part de Convergència i Unió: el discurs de l'atenció domiciliària, el discurs de ser més amatents amb les persones, que va ser eslògan de campanya de Convergència i Unió... Per tant, aquestes seran les argumentacions que utilitzaré. I jo diria que l'esmena de retorn és, fonamentalment, una esmena per omissió. Als governs, se'ls ha d'avaluar per allò que fan, per allò que pressuposten, per allò que no fan i podrien haver fet, i, per tant, nosaltres voldríem aixecar el llistó i demanar a aquest Departament que entomi políticament els temes cabdals que li són encomanats pel mateix Govern: l'envelliment de la població; l'atenció a les persones discapacitades, disminuïdes; la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Per tant, li demanem molta més ambició, molta més capacitat de risc que la que té. Pensàvem, volíem pensar que obríem una nova etapa pressupostària i una nova etapa política amb el canvi de titular. Vam caure en un miratge; no era l'empremta del conseller Comas, era l'empremta clara d'una línia política de Convergència i Unió. I explicaré el perquè.

Com es poden augmentar els sous dels alts càrrecs un 42%, del Gabinet del Conseller –cal feminitzar: de la consellera–, quan el personal puja només un 5,9%? O com ens haurà d'explicar algú: per què hi ha una partida finalista des del Gabinet de la Conselleria a una entitat que en aquest moment ha presentat un expedient de regulació com Femarec? Que nosaltres volem pensar que ha actuat bé, però que està investigada i que surt una partida finalista des del Gabinet de la Conselleria quan en aquest moment, de 206 milions..., quan en aquest moment té parades les seves subvencions a formació ocupacional. Per tant, aquesta és una argumentació clara. Continuem amb una conselleria que vol fer del Gabinet de la Conselleria una «repartidora» que no podem permetre.

Felicitem que hi hagi 123 milions per al Pla especial de la Mina, diguem-ho en positiu; aquest és un element molt important, és l'únic Departament que ha complert

el pacte. També felicitem –i ho vull recordar aquí, per justícia– per la partida d'ajuts a la família, que va ser el Grup Popular, l'any passat, que, en el pacte per aprovar els pressupostos, la va introduir. No sé si aquest increment també respon al pacte. Per tant, justícia a allò que ha sigut, com a mínim, l'inici del programa. Nosaltres no el posàrem aquí, evidentment, a Gabinet de Conselleria; el col·locàrem a Ensenyament, en tot cas, perquè estem començant una nova etapa, des del Departament d'Ensenyament, de fer visible l'etapa zero a tres.

Però com podem mantenir una Direcció General de Serveis Comunitaris quan Adigsa passa a Política Territorial? Ens la podem estalviar? No cal, passem a Política Territorial la política d'habitatge, i des del Departament de Benestar Social estarem amatents a les polítiques d'habitatge social, en aquest observatori que sempre hem reclamat, de transversalitat de les polítiques socials, que té encomanat el Departament.

I la Direcció General d'Acció Cívica? Aquesta Direcció General, tan controvertida, s'incrementa 228 milions, dient que continuarem amb polítiques de fer casals d'avis propis, centres d'acció cívica propis... Nosaltres estem a favor de fer centres d'acció cívica o centres cívics, però des de la proximitat, des dels ens locals. Per tant, cap canvi.

L'esmena de retorn he dit que fonamentalment se sustenta per l'omissió, per la insuficiència pressupostària, però per dos elements molt importants, políticament rellevants: continuem amb una desconfiança cap als ens locals molt i molt important. Tot Europa ens diu, els llibres de recomanacions de política europea diuen: «Les necessitats socials es resolen millor des de la proximitat, des dels ajuntaments, la mancomunitat d'ajuntaments, i des del tercer sector.» Doncs bé, sorprenentment, aquest pressupost gairebé no parla de municipis i presenta un increment per als municipis dels acords bilaterals d'un 1,22%. Posa menys del que rep de l'Estat, que s'ha de dir que el Plan concertado, que és aquell pla finalista per als ens locals, els darrers anys de govern del Partit Popular ha augmentat.

Com pot ser, davant de fenòmens tan importants, on la resolució des de la proximitat és important, que continuem amb un Departament de Benestar Social que no té confiança en els ens locals? Li demanem, senyora consellera: vostè pensi que els regidors i regidores de serveis socials de cada ajuntament són la seva delegació al territori; vostè pensi que els ajuntaments han de ser còmplices de polítiques i han d'anar a un gran pacte institucional; evidentment, un gran pacte financer. Com podem després parlar que ens preocupen temes socials i dotar tan poc els ajuntaments?

Vellesa: tenim més d'un milió de persones majors de seixanta-cinc anys, en aquest moment, amb una xarxa de responsabilitat pública molt minsa i amb una política mínimament d'increment, per dir-ho... Quants anys podem tardar a discutir en aquesta cambra, des del Govern, si el suport a la vellesa és un dret o no un dret? Nosaltres mai hem de dir, mai hem dit que ha de ser un dret gratuït. El que sí que hem dit és que és moment de discutir si és un dret per a tothom qui ho necessita i si la responsabilitat pública és la que ha de dotar la ciutadania de serveis. I no dic només «serveis propis», estic parlant només de gestió delegada, perquè, és clar, quan un analitza els diners que ha gastat el Departament, l'ICASS, en vellesa l'any 99 i els que gasta enguany, veu com vellesa perd pes. L'any 99, de cada 100 pessetes, l'ICASS en gastava 42,8 en programes per a vellesa; enguany, en gasta 42,6. Com podem parlar que aquest Departament té al cap totes aquestes persones grans amb dependència, que la majoria d'elles estan amb suports de cuidadors –de *cuidadores*– a casa? I nosaltres, mentrestant, dient: «No incrementarem pràcticament la xarxa pròpia», ni tan sols esmenta els ens locals en les places residencials, desapareix la partida d'atenció domiciliària, sorgeix una partida de 8 milions per a teleassistència i diu: «Molt bé, quan no puguin pagar, ja pagarem l'acolliment residencial.» Quants anys tardarem a tenir una xarxa de suport per a totes les persones grans que ho necessitin i per a totes les famílies? Això és política de família.

Les polítiques de família han d'anar fonamentalment encarades per donar suport a les persones amb dependència. Vostès parlen de família, que aquest any, enguany el pressupost té molt a veure amb polítiques de família. Parlem de llars d'infants, que els únics que durant vint anys han fet llars d'infants són els ajuntaments. Parlen d'increments o petits increments de 60.000 pessetes per a nens de zero a tres anys, però si vostès ens pregunten a tots nosaltres, als nostres amics, a les famílies, què és el que preocupa més en aquest moment, tothom diu: les persones grans dependents, que no viuen amb nosaltres, perquè avui la família extensa a Catalunya no existeix. I no estic parlant de trencar relacions emocionals, i no estic parlant de fer deixadesa de la responsabilitat individual, estic parlant d'una altra cosa. Estem parlant de com generem una societat i una responsabilitat pública que també ajudi les famílies a poder viure –allò que jo deia– la vida quotidiana millor.

Per tant, amb aquest pressupost només tenim un avantatge, que alhora és un inconvenient, honorable consellera. Vostè no ha vingut a aquest Parlament a presentar el Pla de legislatura. Per tant, la lectura curosa del pressupost és la prioritat del Govern, del Departament de Benestar Social per a enguany. Els números són els números, les memòries de l'ICASS són les memòries de l'ICASS, les intencionalitats polítiques, més enllà de la retòrica, s'expliquen en partides concretes. Per tant, en vellesa, no se n'han sortit. La inversió en vellesa per a un any són 600 milions de pessetes. Em diran: «No, és que pactarem amb GISA no sé què.» Em sembla molt bé, ja els donarem el suport, però voldríem recordar que hi ha dues comarques de Catalunya, de les més envellides, que són la Terra Alta i l'Alta Ribagorça, que en vint anys de govern encara no tenen cap plaça residencial, ni pública ni privada.

Nosaltres no estem en contra del sector privat, però vostè sap, i vostès saben, senyores i senyors diputats, que l'equitat del territori, sobretot en llocs de rendes baixes, l'ha de resoldre molt més la iniciativa pública. Per tant, havia d'haver estat una prioritat del Govern i no ho ha sigut.

Persones amb disminució. S'ha de dir que dintre d'un pressupost que no respon a les necessitats, la part de l'ICASS de l'ens de gestió de serveis per a persones amb disminució és la que podríem donar-hi relatiu suport. I també s'ha de dir així. Primer, perquè l'Estat, el Govern del Partit Popular –i també s'ha de dir– incrementa molt la partida d'integració a l'empresa per a persones amb discapacitat, una partida que s'incrementa de manera substancial. Però vostès fan –i no hi podem estar d'acord– una precarització dels ajuts a les seves responsabilitats.

Pensen atendre més gent amb menys diners per persona/any i això passa en les PUA, que són prestacions individuals d'ajuts, que haurem de negociar què en fem. Ahir tots els partits polítics vam rebre representants d'entitats que ens diuen que no poden continuar. Vostès fixen una partida de 1.400 milions i se'ns diu des del sector que necessitaríem una partida de 6.000 milions. En atenció precoç, el gran debat de la darrera legislatura, aconseguim sectoritzar i concertar, i vostès diuen: «Atendrem més gent, però a més baix preu», quan hauríem de dir-ho al revés, perquè el debat d'aquesta legislatura en atenció precoç hauria de ser l'increment de les hores d'atenció. Per tant, vostès no són ambiciosos, no s'arrisquen, ni parlen amb nosaltres, que estariem disposats a negociar o a recolzar-los moltes coses.

I allò que jo en dic «el capítol de programets». Salut mental: el president Pujol reiteradament, i està bé que ho faci, perquè el president de la Generalitat ha tret una certa invisibilitat al món dels malalts mentals..., la marató d'enguany serà dedicada a la malaltia mental greu, a l'esquizofrènia, però mentrestant, allò que s'ha anunciat tant, tenim un programa per a malalts mentals, que s'incrementa després d'haver de llegir entre línies aquest increment, sí, en 149 milions. Són molts, podrien dir, però és que estem amb 467 per a tots els serveis socials de totes les persones amb malaltia mental.

No evolucionen en el discurs. Encara tracten els malalts de sida de manera diferencial en el tema sociosanitari, en l'atenció domiciliària. Demanin l'opinió de la gent! Hem normalitzat l'atenció domiciliària i les places sociosanitàries per a malalts de sida? Hem de continuar, evidentment, i crec que hem deixat excessivament la prevenció en determinats grups socials o que no baixin la guàrdia en les pràctiques de risc. Però, en tot cas, cal posar-se al dia.

I, per últim, en aquesta anàlisi –perquè voldria, en els últims minuts, presentar la nostra alternativa–, no hem sabut trobar «l'estrella» –que diu la consellera a la premsa i que de moment no ha dit en el Parlament– d'aquesta legislatura, que serà l'estrangeria. En un moment on hem d'aplicar una llei d'estrangeria..., o quan els preguntes a molts municipis quins són els dos, tres elements de política social prioritaris, diuen: adolescents amb risc, estrangeria..., doncs, no hi hem sabut trobar cap canvi.

Els ens locals, ajuntaments i consells comarcals, continuen amb el Consell Assessor. Els ajuntaments són assessors del Govern? Els ajuntaments són còmplices, són institucionals. No podem continuar amb un pla in-

terdepartamental que no situï els ens locals al mateix nivell, igual que l'Administració de l'Estat, per parlar en concret de les polítiques d'estrangeria. I aquesta és una responsabilitat d'aquest Departament. Nosaltres, probablement, si haguéssim tingut diputats suficients per fer govern, hauríem potser canviat de departament, però en tot cas vostès són el Govern.

Per tant, tres elements de justificació de l'esmena de retorn: un, omisió d'un lideratge en política social; segon, la desconfiança que continua amb els ens locals, amb la proximitat, i tercer, una precarització del tercer sector, del sector sense ànim de lucre, molt i molt important, per sort, a Catalunya. Un tercer sector que està patint insuficiències pressupostàries, subvencions anuals, que han d'estar canviades per concerts, que no hi han partides d'inversió i que no hi ha seguretat de si l'any vinent podran continuar amb els programes. I davant d'això què presentem el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi? Deu punts.

Primer. Catalunya té competències plenes en serveis socials. En aquest país tenim un estat del benestar que es sustenta amb pensions, amb educació i amb sanitat, amb lleis d'àmbit estatal i, en alguns casos, aplicacions aquí, en el cas de sanitat, lleis catalanes. No hi ha una llei d'àmbit estatal de serveis socials, de decidir què és el dret i què no és el dret. Per tant, la responsabilitat és catalana. Podem discutir i discutirem a l'Estat, si cal, una llei marc de serveis socials, i discutir, si cal, encarrar de front una llei de suport a les persones amb dependència amb pensions complementàries. Però aquí, amb claredat, cal revisar la llei, cal donar resposta a si una persona gran té dret o no té dret a un servei d'atenció a domicili o a una plaça residencial; hem de decidir de qui és competència i hem de decidir qui l'ha de finançar –i estem parlant de cofinançament des de l'àmbit individual, eh?

Aquest és el marc que permetria a aquest Parlament encarar de front les polítiques davant de l'envelliment, les polítiques davant les persones amb disminució, les polítiques davant de l'estrangeria, les polítiques davant la pobresa, les polítiques davant l'exclusió social. Perquè si no anem esfilagarsant programes i programets, que ja no sabem quin és el lideratge polític.

I cal, hi insisteixo..., nosaltres volem més ambició en aquesta Conselleria, més pressupost però més ambició, més capacitat d'alt risc, més lideratge, perquè, si no, fins i tot els professionals s'estan frustrant, perquè són una mena de cul-de-sac els serveis socials, on va tot allò que els altres departaments no volen i que al final acabem donant ajuts individuals, que tampoc arriben gaire enlloc.

I, molt telegràficament, quines són les prioritats per a enguany? Atenció a domicili, serveis intermedis –i això no és tan car. Per què no pactem amb els ajuntaments, amb la iniciativa privada, fer habitatges amb suport per a les persones grans, per a les persones amb discapacitat que necessiten un suport lleu? No és car, això. Això retarda l'ingrés a la residència, permet la gent viure en miniespais, però que continuen tenint els seus mobles, les seves flors, fan el seu menjar, amb aquest mínim suport.

Quart. Nosaltres vam fer un compromís polític, durant la campanya, de 2.500 places públiques en quatre anys. Enguany ens en tocarien 625.

Cinquè. Nosaltres creiem en la proximitat, en els ajuntaments, amb independència que siguin d'uns o els altres, perquè surten del vot dels ciutadans. Per tant, presentarem iniciatives per demanar que se'ls traspassin les oficines de Benestar Social, els casals d'avis, els hotels d'entitats. No per fer altra cosa que informació, assessorament, vida comunitària.

Sisè. Especial atenció a l'adolescència amb risc. Hem trobat a faltar lideratge polític en els últims esdeveniments. Hem sentit en moltíssimes ocasions el conseller Pomés, i en massa poques ocasions la consellera. Les polítiques socials, com han dit molts alcaldes i alcaldesses, són probablement els millors instruments per fer prevenció, també, de la violència i de l'exclusió social.

Setè. Hem de complir allò que vàrem pactar amb la Lismi: el 2% de persones amb disminució a totes les empreses públiques i privades de més de cinquanta treballadors. No ho hem complert, i ho dic en plural, eh?, perquè els ajuntaments tampoc ho han complert. El Partit Popular acaba de normativitzar que, en tot cas, qui no pugui incorporar una persona discapacitada, que pagui el que val aquest lloc de treball. Aquest és un instrument. Poden haver-n'hi d'altres, com de motivació, com de suport tècnic des de la Conselleria, com de campanyes públiques, etcètera.

Vuitè. La prestació d'ajut individual ha de ser una prestació de dret per a les persones discapacitades. Ahir m'entristia escoltar pares i mares –solen ser mares– de persones amb disminució que van venir a veure'ns i ens deien: «El meu fill aquest any no pot accedir a una PUA perquè té quinze anys, però amb això pagàvem el logopeda, el suport de logopeda, durant un any.» Ho hem de canviar. Però aquest pot ser un pacte, un pacte perquè estem parlant de quantitats de la magnitud de 5.000, 6.000 milions de pessetes, i enguany n'hi han 1.495.

Novè. Un pla de supressió de barreres arquitectòniques i de comunicació a vuit anys.

I desè, una nova visió de l'exclusió social, que integri fonamentalment quatre idees: revisar les quantitats mínimes necessàries a Catalunya per viure, polítiques d'habitatge, la inserció sociolaboral i, en moltes ocasions –massa ocasions–, la malaltia mental i la drogo-dependència, com a factor d'exclusió.

Per tant, hem intentat explicar amb argumentacions polítiques el perquè de l'esmena de retorn i quina seria la nostra alternativa, quina intentarem que, des del nostre vessant d'impuls al Govern, sigui durant aquest any.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Geli. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar també l'esmena a la totalitat al Departament de Benestar Social, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyora consellera, bé, per començar, també coincidíem amb els altres grups que ja han parlat a la cambra sobre l'esperança que tenia el nostre Grup Parlamentari que hi hagués un canvi substancial en la política de benestar social. Si bé el Govern mai ha mostrat una sensibilitat especial pel que fa a la millora dels serveis de benestar social, sí que esperàvem canvis, que no s'han donat, si més no analitzant el pressupost.

En primer lloc, tenim la tendència a la baixa pel que representa el pes específic del Departament sobre el conjunt del pressupost, que aquest any representa tan sols un 2,73% del total, com ja s'ha indicat, i això vol dir que baixa poc, baixa 7 centèsimes respecte a l'any anterior, però és que l'any 99 només havia pujat una dècima, i representava el 2,8% del total.

Tot i que el Departament experimenta una variació del 8,1% respecte als crèdits definitius del 99, no pot dir-se que la sensibilitat cap a la millora del benestar de la societat sigui excessiva, perquè aquest augment nosaltres el considerem més aviat minso, donat també, entre altres coses, que –sobretot després que el Parlament va aprovar una resolució després del debat de política social que es va portar a terme la passada legislatura– s'havia d'arribar a un 4,2% del total del pressupost. Així, una decisió econòmica representa per al Govern una prioritat política; per tant, és una decisió política que el Departament segueixi tenint tan poc pes específic en el pressupost que ens presenta el Govern. Malgrat tots els cants de sirena que anuncien any rere any que es donarà prioritat a les polítiques socials, i molt especialment aquest any, ens trobem amb una voluntat política conservadora, és a dir, allò de canviar-ho tot perquè tot segueixi de la mateixa manera.

Ens trobem, un any més, davant d'uns pressupostos insuficients, insuficients en la millora dels serveis, en la creació de serveis, en la redistribució de la riquesa a partir dels serveis i recursos per a la millora de la qualitat de vida de les persones, i la demanda social és àmplia i important. Tenim gairebé, com també s'ha indicat, un milió de persones que passen dels seixanta-cinc anys; la gent jove viu amb la família, gairebé, fins aproximadament als vint-i-set o vint-i-vuit anys; hi ha un col·lectiu important de discapacitats físics, sensorials i psíquics sense recursos, i també hi ha famílies que carreguen amb persones que pateixen malalties mentals severes, que es calcula que són unes cent seixanta mil a Catalunya. I això en són només alguns exemples, però és evident que el benestar de les persones, la qualitat de vida de ciutadans i ciutadanes ha disminuït, malgrat que l'economia sembla que va molt bé.

Aquest pressupost és insuficient per donar respostes, però la voluntat política, a més, no es demostra només amb la insuficient dotació pressupostària del Departament, sinó també amb la distribució que se'n fa. I aquí se segueix la mateixa tònica que en l'anterior legislatura en certs aspectes. S'utilitza el Departament com a plataforma propagandística, premiant amb subvencions i ajuts que fan minvar els ajuts directes als ajuntaments i la millora dels serveis d'atenció primària, per posar dos exemples que considerem importants.

L'estancament del pressupost i, per tant, el decrement dels recursos del Departament són inversament proporcionals a la demanda i a les necessitats socials, i aquestes demandes, juntament amb la pèrdua del poder adquisitiu de part de la població, han de ser cobertes per les famílies, i molt especialment per les dones, que es veuen sobrecarregades i sense recursos i ajuts per paliar els seus problemes.

Alhora, s'evidencia un problema importantíssim, que és la manca d'un model per al desenvolupament dels serveis socials, la confusió de la pràctica de polítiques transversals. Per exemple, des del Gabinet de la Consellera i les secretaries generals s'està dotant amb partides la Càtedra UNESCO de la Universitat Pompeu Fabra, el Pla especial de la Mina i Femarec, alhora que hi ha una partida d'ajuts a les famílies –el famós xec–, malgrat que la majoria de grups de la cambra ja han criticat reiteradament que aquests ajuts es col·loquessin al Gabinet de la Consellera i que sigui un model d'ajut car i obsolet, ha estat una de les partides que ha obtingut més increment.

La Direcció General de Serveis Comunitaris. Fins ara estava encarregada d'Adigsa, que actualment és traspassada a Política Territorial. També encarregada del Programa de desenvolupament comunitari als barris d'Adigsa i altres programes de treball comunitari. Nosaltres no hem entès mai el treball comunitari des de la Generalitat, donat que tots els barris són dins d'un municipi, i cal que sigui aquest municipi el que faci activitats de dinamització comunitària. Així, el treball d'aquesta Direcció General és una ingerència en el desenvolupament municipal, o més aviat un intent de control de l'espai municipal des de la Generalitat, quan el que s'hauria de potenciar és el treball conjunt amb les administracions locals.

Des d'aquest Departament s'ha fet molt clientelisme polític, i alguns organismes són eines de publicitat, més que d'utilitat pública, i dubtem de la seva eficiència, així com de la necessitat de la seva existència. La Direcció General de Serveis Comunitaris en seria un, donat que les polítiques transversals no s'estan desenvolupant des d'aquesta Direcció General i es podrien desenvolupar, en canvi, des d'altres àmbits.

La formació d'adults. Ja d'entrada tornem a plantejar la nostra posició, que creiem que la formació d'adults hauria d'estar assignada al Departament d'Ensenyament i no pas al de Benestar Social. Tot i així, cal valorar positivament l'increment que hi ha hagut en aquesta Direcció General. És cert que hi ha millores en la distribució; es dediquen més diners al funcionament dels centres i a la dotació de llibres i material didàctic, i s'augmenta el Programa de lluita contra l'analfabetisme, i les aules d'autoaprenentatge, però, donat que algunes són partides que ja van patir un decrement en l'anterior legislatura –és veritat que representa canvis–, el que s'està fent és tornar a dotar amb una certa racionalitat. Tot i així, segueix sense augmentar la plantilla docent, tot i que experimenta un increment, del qual també cal descomptar l'increment de les retribucions, però l'ampliació del personal docent pensem que representa una mínima part que impossibilitarà ampliar i millorar la xarxa de centres educatius. Esperem, però,

que la comissió constituïda clarifiqui ben aviat la situació i traspassi al Departament d'Ensenyament els ensenyaments reglats que depenen d'aquesta Direcció General.

Estem parlant, a més a més, de 122 centres i aules en els quals s'impartiran ensenyaments d'etapa instrumental, etapa bàsica, graduat escolar i d'educació secundària, així com la preparació per a cicles formatius de grau mitjà i superiors, tot assumint, també, l'accés a la universitat per a majors de vint-i-cinc anys. Tot plegat, malgrat l'increment en el funcionament, és més que insuficient –pensem nosaltres– si es vol abastar aquesta àmplia gamma d'ensenyaments reglats, i és insuficient a nivell humà i a nivell econòmic.

En el Programa de lluita contra l'analfabetisme es torna a repetir una errada que exclou les persones més grans de cinquanta anys del Programa, que és un dels col·lectius que, potser, més pateix el problema. Pot ser que el Departament pensí que, a partir d'aquesta edat, ja poden anar a passar l'estona al casal de gent gran, però si la gent vol aprendre o necessita aprendre no els podem excloure per la seva edat; si, a més a més, tenim en compte que l'esperança de vida està entre els setanta-cinc anys per als homes i els vuitanta per a les dones, són una pila d'anys en què aquestes persones no podran llegir ni escriure o ho hauran de fer depenent d'altres persones.

Ara, comencem també amb una direcció general més que qüestionada i qüestionable, que és la Direcció General d'Acció Cívica. Des del nostre punt de vista, és una direcció general que no té cap raó de ser i que hauria de desaparèixer. Aparentment, és una direcció general que intenta promoure la integració, el civisme i la tolerància, però, en la pràctica, és un aparell de propaganda excepcional per al Govern. Es torna a fer ingerència en l'àmbit municipal, quan es pretén dinamitzar els barris a partir de la xarxa d'equipaments del Departament, i en cap cas es parla de coordinació amb els ens locals, quan això és el que hauria de ser un objectiu important. Es projecta promoure actuacions per a la sensibilització cívica i per al foment del teixit associatiu a partir de la xarxa d'informació pública, però tot són plataformes de propaganda i control social. Està molt bé oferir activitats i espais lúdics als casals d'avis, però, donat el cada cop més important envelliment de la població i la manca de recursos assistencials que hi ha en aquest terreny, potser seria millor dotar els casals d'avis o els casals de gent gran de recursos sociosanitaris que atenguessin els seus problemes quotidians, en lloc que haguessin d'oblidar les seves penes a glops de cava o amb viatges en excursions amb autocar per esbargir-se al Palau Sant Jordi.

També des d'Acció Cívica es plantegen recolzar les iniciatives ciutadanes i fomentar l'associacionisme. I jo li preguntaria, a la senyora consellera, a quantes associacions de dones s'han donat ajuts des d'Acció Cívica, perquè, normalment, alguns projectes, no tots, són..., sembla ser que no són dignes de subvenció, sinó que són derivats cap a l'Institut Català de la Dona, com si les associacions de dones no formessin part de la xarxa associativa de Catalunya.

Nosaltres –ja ho hem dit repetidament– eliminaríem aquesta Direcció General, però el Govern no només no la fa desaparèixer, sinó que augmenta el seu pressupost un 30,4%. Aquest increment es localitza, fonamentalment, en activitats als casals de gent gran, despeses de funcionament dels centres d'acció cívica, la gestió de centres i serveis, dietes i trasllats, l'aportació a l'Incavol i un increment de les subvencions. Així, ens trobem amb una maquinària de propaganda política molt engreixada i amb la posada a punt feta per tornar a funcionar com a nova. És impressionant, per nosaltres, si més no, que el Govern doni més prioritat a aquestes accions que no pas a la lluita contra la pobresa i l'exclusió.

I si seguim en la línia de màquines de propaganda i organismes poc útils, ens trobem tot seguit l'Institut Català del Voluntariat, que és un organisme que va néixer, d'alguna manera, sense el recolzament de les entitats i associacions, i que no representa, encara que tingui voluntat de fer-ho, la realitat de la xarxa associativa catalana. Abans ja he fet referència que Acció Cívica transferia a l'Incavol una partida important, que aquest any s'incrementa a 165 milions de pessetes, i, tot i que només ha augmentat un 1,9% el seu pressupost, considerem que és excessiu, donat que és un organisme que considerem bastant poc útil. Ens trobem davant d'un cas una mica paradigmàtic. Del total de pressupost, es dedica un 1,9% a retribucions de personal; un 21,2%, a subvencions, i la resta, el 59,9%, a material i propaganda. La majoria de partides pressupostàries ja estan recollides en les activitats d'Acció Cívica i, així doncs, quin sentit té l'Institut Català del Voluntariat?

Tenir dos organismes de promoció de l'associacionisme és molt en un pressupost que dedica poc al benestar de les persones, dels ciutadans i ciutadanes, però, a més a més, és absurd tenir dos organismes, un sense capacitat operativa, que és l'Incavol, i l'altre que es limita a la ingerència municipal. Estem d'acord amb la promoció dels valors cívics, de la integració, de la solidaritat i l'associacionisme, però tot això s'ha de plantejar de forma honesta i no utilitzar-ho com una plataforma propagandística i fent clientelisme polític, utilitzant ajuts i subvencions i, francament, pensem que el Govern, que el Departament hauria de reflexionar una mica sobre aquest tema.

El gran bloc del Departament és l'ICASS. L'ICASS fa un increment del 14,84%, un increment que no deixa de ser important, malgrat la manca de pes específic que té tot el Departament en el pressupost global –això ja ho hem dit abans–; això tampoc representa un increment notable, pel que seria desitjable.

El servei d'atenció a persones disminuïdes fa un increment força notable, que ja va fer l'any passat, però enguany torna a augmentar un 33,24%. On es produeix l'increment més alt és en la integració laboral per a persones discapacitades, i això no fa sinó reforçar la proposta, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja ha fet en diverses ocasions, d'unir el Departament de Treball i el de Benestar Social, donat que aquest no seria un únic cas d'integració laboral de col·lectius amb dificultats. Tot i així, el Govern no està esforçant-se massa per fer complir de forma efectiva el

2% marcat per a la integració laboral de les persones discapacitades.

Pugen de forma testimonial, molt per sota de l'increment global de l'ICASS, només un 4,71%, les transferències a les corporacions locals. Se segueix demostrant la manca d'esperit de col·laboració amb els municipis. Desapareix –i això ho considerem altament negatiu– l'apartat d'ajut a l'acolliment residencial per a salut mental; un àmbit on –com ja s'ha dit– no hi ha, precisament, un excés de recursos. Apartats importants com l'estimulació precoç no es beneficien d'un gran increment, donat que ja no ho van fer l'any passat.

En el capítol 7, tornen a incrementar-se de forma important les aportacions als ajuntaments per a la supressió de barreres arquitectòniques, i això és un fet que valorem molt positivament, donades les dificultats que representen per a la mobilitat.

El Servei d'Atenció a la Velleja, en canvi, no experimenta el mateix creixement, tot i tenir una importància cabdal. A Catalunya –ho hem dit–, hi ha prop d'un milió de persones majors de seixanta-cinc anys, i això vol dir un 16,65% de la població catalana major de seixanta-cinc, i pensem que no s'hi estan dedicant els diners ni els recursos necessaris. El pressupost del Servei d'Atenció a la Velleja té un increment, però, donat el volum de gent gran que tenim, aquesta variació segueix sent insuficient.

En l'àmbit d'actuació, les corporacions locals tenen una gran importància, donat que els municipis, entre d'altres serveis, cobreixen 3.000 de les 6.300 places públiques residencials i 500 de les 1.200 places públiques en centres de dia. Tot i així, l'apartat de transferències corrents als ajuntaments decreix i decreix en 22.338.000 pessetes, que representa un 7,99% menys. Cal destacar que aquest apartat ja havia fet un decrement notable l'any 99. Tenint en compte que, a més a més, el programa d'actuació mostra una clara voluntat de cobrir 5.028 places residencials, entre pròpies, concertades i subvencionades, queden al marge 1.254 places residencials públiques, que no sabem què vol fer el Departament amb aquestes places. A més, en el programa electoral de la coalició de govern es prometien 7.000 noves places residencials en aquesta legislatura, i això vol dir 1.750 noves places per any, i si prenem el preu públic per plaça, que és de 171.792 pessetes, ens dóna un total de 300.636.000 pessetes a destinar a la creació de noves places residencials aquest any 2000. A mi m'agradaria que m'expliquessin com ho pensen fer.

També voldria recordar al Govern que el passat 17 de març del 99 es va aprovar una proposició no de llei, que no s'està complint, en la qual s'establia, entre altres coses, el mateix suport tècnic i financer per a les residències i centres de dia municipals que per a les que depenen de l'ICASS. Trobem, en canvi, que torna a incrementar-se l'apartat d'ajuts per a l'acolliment residencial a les famílies, que l'any passat ja va experimentar un increment important. El xec de la gent gran, per a aquelles famílies que no poden pagar la residència, pensem que és una mala manera d'arreglar les coses. Per una banda, tenim que l'entorn més immediat de les

persones que opten a places residencials, el seu municipi, obtindrà menys ajuts per mantenir places públiques, i, per altra banda, es dona aquest xec perquè cada família s'espavili. Pensem que és portar les coses a l'absurd; cal racionalitzar les actuacions i els pressupostos, i fóra més sensat potenciar la concertació de les places existents i promoure'n la creació de noves que no pas que les famílies hagin d'anar al mercat a buscar ofertes que no sempre són properes a l'entorn social i afectiu de les persones que hi residiran.

Cal racionalitzar les actuacions i adequar-les a les necessitats; calen més places residencials, més centres de dia. Els ajuntaments ja en tenen, i, a més a més, tenim els casals de gent gran, que podem convertir no només en centres dinamitzadors, sinó on la gent gran trobi professionals sociosanitaris quan no tingui accés a centres de dia. Un altre tema seria la creació de centres sociosanitaris que afavoririen la cura de malalts en el seu entorn immediat i abaratiria els costos hospitalaris; tampoc no hem trobat cap apartat ni actuació que ho contempli.

Cal racionalitzar els recursos, perquè no acabem d'entendre que el Govern porti 257 milions per a 3.000 places municipals i es gastin més de 4.000 milions per mantenir les 3.400 places pròpies.

Per altra banda, hauríem d'adequar les ràtios a la mitjana europea i afavorir la creació d'habitatges tutelats, també, donat que un 16,1% de la gent gran viu sola i necessita ajut.

El programa «Vida als anys» és un programa que ha de cobrir el funcionament de l'assistència primària sanitària. La gestió dels PADES cobreix l'atenció domiciliària sanitària que no es fa des de la primària, i es dupliquen actuacions. Per altra banda, l'assistenta social o l'assistent social no disposa d'un equip de treballadors i treballadores familiars que hi donin suport i, així, ha d'acudir a demanar suport als serveis socials d'atenció primària quan necessita algun recurs. Realment, aquest programa caldria adequar-lo, reformar-lo o, simplement, reforçar que fa falta l'atenció primària social i sanitària.

L'apartat d'atenció primària tampoc s'incrementa segons les necessitats, tot i que experimenta una variació del 9,8%. Actualment, els serveis bàsics preveuen dos assistents socials i un educador social cada vint mil habitants –estem parlant d'una ràtio molt alta–, però, a més a més, caldrien alguns indicadors nous a tenir en compte, per exemple, el nombre de persones grans o d'infants en situació de risc, d'immigrants extracomunitaris, etcètera, que viuen al territori. Als països del nord d'Europa, hi ha un professional cada mil habitants, i és evident que aquí estem molt lluny d'això encara, i que s'hauria de treballar des d'una perspectiva comunitària i fer més prevenció.

Pel que fa a l'atenció domiciliària, pensem que estem sota mínims. Actualment, els nuclis familiars de convivència estan sobrecarregats; estan garantint la cobertura del dèficit pressupostari en benestar social. Gairebé sempre, aquestes càrregues –i ja ho he dit anteriorment– recauen sobre les dones que dediquem una mitjana de quaranta-vuit hores setmanals a les tasques

domèstiques i de cura dels altres. Totes les famílies, totes les persones tenen dret a serveis d'ajut domiciliari; també a escoles bressol, centres de dia, centres sociosanitaris, és a dir, a una atenció integral.

En el tema d'atenció domiciliària, això és més greu, donat que s'estan dedicant poquíssimes hores als serveis domiciliaris. Són serveis majoritàriament municipals, però que depenen, en gran part, del suport econòmic de la Generalitat. La Generalitat hauria de donar suport tècnic i econòmic als equips municipals d'atenció domiciliària i, a més a més, seria una bona manera de reduir l'atur i crear noves ocupacions. A Suècia, per exemple, el 13% de la població adulta treballa en aquests serveis i, val a dir, també..., no voldria que ningú..., no, al contrari, voldria que tothom s'hi sentís implicat: els homes suecs dediquen vint hores setmanals a les tasques de la llar i cura dels altres, enfront de les tres hores que hi dediquen els homes catalans.

Es preveu un total de 877 aparells de teleassistència per a gent gran, i això és més que insuficient. Aproximadament un 40% de les persones grans són en centres residencials, però el 60% restant –moltes– necessita ajut per a moure's, i aproximadament un 20% de les persones més grans de setanta-quatre anys viuen soles. Cal reforçar la teleassistència i l'atenció domiciliària per tal de pal·liar les necessitats de les famílies amb càrregues i de la gent gran en situació de risc o que simplement viu sola.

Pel que fa a les cases d'acollida per a dones maltractades, ja vaig manifestar en la interpellació del darrer Ple que eren uns recursos del tot insuficients. Les recomanacions europees marquen una plaça cada deu mil habitants i, actualment, a Catalunya tenim una plaça cada 90.909 habitants, si comptem les places de la Casa municipal de Barcelona, però, si comptem només les cases de titularitat de la Generalitat, estem en una ràtio d'una plaça cada 136.363 habitants. És evident que, a més a més, no és l'únic recurs útil i que hauríem de pensar en els centres d'atenció, informació i suport integral, a més de planificar un pla d'acció i prevenció de la violència de gènere, que és tan necessari, i que, a més, fos possible de desenvolupar de forma realment transversal.

El Programa de recursos i prevenció de la drogodependència, tot i haver pujat dels 25 milions de l'any 99 als gairebé 366 milions, té mancances, perquè es planteja l'atenció a 290 drogodependents en centres residencials, 6.000 persones ateses en programes de prevenció i 1.400 persones drogodependents ateses en programes de reinserció. És evident que aquestes xifres no estan contemplant sinó una part petita de la realitat. Les drogodependències són molt diverses: tan diverses i tan complexes en el seu tractament que, tot i l'increment, això no deixa de ser testimonial: 6.000 persones representen el 0,1% de la societat catalana i l'alcohol, per exemple, és una droga dura que es pren amb molta facilitat, que poden comprar a tot arreu i que està pujant el seu consum preocupantment des de l'adolescència. Molt segurament, només amb les persones alcohòliques conscients, o no, de ser-ho, ja estem cobrint aquest 0,1%, que es calcula en els programes de prevenció. I, pel que fa a les 1.400 persones drogode-

pendents que rebran tractament i seran ateses en programes de reinserció, 1.400 persones només representen un 0,02% del total de la població –lluny, bastant lluny de les necessitats, tenint en compte la gran i diversa quantitat de droga que hi ha a Catalunya i que, pel que sembla, és molt fàcil d'adquirir.

En els programes de recursos i prevenció de la sida, ens trobem, si fa no fa, amb el mateix: els ajuntaments no rebran res per a programes d'atenció i prevenció i només es dedicaran 71 milions a 90 persones en llars residencials i a 4.000 en programes de prevenció. La prevenció és importantíssima per a tothom, i com es poden planificar programes de prevenció només per al 0,06% de la població? Només es dedicaran programes de prevenció per 32 milions de pessetes, i pensem que això és una inversió més que mínima, donat l'augment preocupant que està tenint la sida, sobretot en les dones –dones adultes– i les persones adolescents.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per acabar, em referiré a un tema molt complex i que necessita molts recursos, que és el tema de la salut mental. Es calcula que unes 60.000 persones pateixen esquizofrènia a Catalunya i unes 160.000 tenen alguna malaltia mental greu; unes 1.300 persones són ingressades durant els 365 dies de l'any en hospitals psiquiàtrics –656 d'elles són majors de seixanta-cinc anys. El 84% de les persones amb malalties mentals conviu amb la família, que, en el 80% dels casos, a més, exerceix de cuidadora, i en un 51,9% d'aquests casos les cuidadores són dones. Les famílies i cuidadores, en el cas de les malalties mentals severes, pateixen moltíssim i viuen vint-i-quatre hores del dia, els 365 dies de l'any, amb la pressió de la cura de la persona malalta, sense cap descans. No podem demanar això a les famílies, ens cal un pla de salut mental a Catalunya que no descuidi els aspectes socials i que en millori els sanitaris. Calen més centres de dia i centres residencials, però, sobretot, cal afavorir la inserció social d'aquestes persones i la tranquil·litat de les seves famílies en habitatges tutelats i serveis domiciliaris que permetin la cura dels malalts i, alhora, el descans de la família i de la cuidadora o cuidador.

Estem sobrecarregant les famílies de responsabilitats, i una bona redistribució del pressupost, que donés més importància a les actuacions socials, milloraria molt la qualitat de vida...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Porta i Abad

Sí, de seguida acabo... És cert que ja s'ha incrementat el pressupost, tot i que de forma insuficient, però segueix havent-hi una sèrie de despeses superflues que serveixen per a engreixar la maquinària propagandística i que amaguen les veritables deficiències en la política social d'aquest Govern. Cal un canvi d'orientació decidit per incidir directament en l'arrel dels problemes, així com també un canvi en l'estructura organitzativa del Departament, i per això hem presentat l'es-

mena a la totalitat al Departament de Benestar Social i els demanarem el seu suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, mirin, aquest debat, aquest any, ha estat un debat molt millor que altres anys; ha estat un debat molt equilibrat –segurament perquè no ha intervingut algun diputat històric–, ha estat un debat, en les formes i en el fons, crec jo, molt constructiu. A mi m'interessa, de totes maneres –com que no tinc temps ni crec que sigui oportú, en un debat d'aquesta naturalesa, entrar en les partides–, tinc interès a deixar tres o quatre qüestions, des del nostre punt de vista, clares i concretades.

Mirin, aquest, de fet, és un pressupost, un magnífic pressupost; és un pressupost que creix un 13%, si el comparem amb el pressupost inicial de l'any 1999. És un bon pressupost. S'ha dit: «Home, és un pressupost que té poc pes en el conjunt del pressupost de la Generalitat!», i es parla llavors del pes percentual. Home, no ens fem trampes, senyora Comas: el pressupost del 90 no és igual que el pressupost del 2000; hi ha una diferència substancial. Per tant, si apliquem només el coeficient percentual, estem fent una petita trampa que no ens convé.

Però vostè ha dit una altra cosa que a mi m'interessa molt, moltíssim, a mi i al meu Grup; al nostre Grup l'interessa molt aquest debat que ha iniciat, aquest any, la senyora Comas –la senyora Marina Geli, cada any, hi insisteix, i ella sap que hi estem d'acord. Parlem de drets, parlem de drets: els ciutadans tenen drets als serveis socials? Sí, des del nostre punt de vista, sí. Però li vull recomanar –perdoni'm la meua petulància– la relectura dels articles 41, 42, 52 de la Constitució; li vull recordar, com ha dit la senyora Marina Geli, que no hi ha una llei estatal marc, que no és excusa –nosaltres tenim lleis i tenim un decret 17, que vostès no han mencionat però que saben que alguna cosa diu en aquest aspecte.

És veritat que els ciutadans han d'anar conquerint drets en el terreny social, però també li vull donar una dada que, probablement, és menys coneguda. Si vostè mira el pressupost de la Seguretat Social, veurà que aquest any és, aproximadament, de 14 bilions de pessetes, dels quals no arriben a 300.000 milions els destinats a serveis socials, i, si vostè agafa els pressupostos de la Seguretat Social des de l'any 90, veurà que aquesta partida és la partida que menys ha crescut. Simplement, constato el fet, amb la qual cosa només li dic que hi ha una concepció, encara –probablement no massa progressista–, en el terreny d'anar reconeixent drets socials als ciutadans de l'Estat. Probablement nosaltres, en aquest terreny, estiguem dues passes més endavant, amb la qual cosa no estem satisfets; no estic dient –ni ho diré– que estigui satisfet perquè –en això sí que co-

incidim— tots els diners, tots els recursos que es poguessin destinar a aquest Departament serien pocs.

Vostès han utilitzat —i en això han coincidit les tres persones que han intervingut— una estratègia dialèctica, que és perfectament correcta i perfectament legítima, que és dir: «Aquest pressupost és un pressupost que no permetrà fer determinades polítiques», i, quan arriben a una partida..., per exemple, la senyora Comas deia: «La inversió és una inversió baixíssima»; diu: «Ha pujat un 60%, però és baixíssima.» Home! Siguem realistes: una partida que puja amb aquest ritme, en valor absolut pot ser insuficient —tampoc li vull fer trampes—, en valor absolut pot ser insuficient, però és un creixement, evidentment, importantíssim.

Es deia, s'ha dit una cosa que m'interessa clarificar. Hi ha unes quantes coincidències que són coincidències de cada any. Ara, la crítica a Acció Cívica i a Serveis Comunitaris és un clàssic, sempre es fa, i, encara hi ha un altre clàssic que aquest any no ha sortit, però aquests són clàssics, i vostès saben que jo sempre els ho dic igual: nosaltres confiem plenament en aquestes direccions generals i les creiem útils, i creiem que fan un paper, un paper molt important de dinamització de la societat civil. Per tant, bé, vostès aniran fent la crítica i jo aniré dient, en nom del nostre Grup, que això nosaltres creiem que és fonamental.

Home, hi ha una cosa, que és la que deia abans que m'interessava puntualitzar, perquè en el primer debat dels pressupostos d'aquest any un il·lustre diputat va dir «I vostès han eliminat la partida de "Salut mental"»; era una mala informació, era una mala informació que tenia aquell diputat, perquè, com vostès saben, la partida consta, en el pressupost, amb un creixement important, que avui la senyora Geli ja reconeix, tot i que diu: «160 i tants milions de pessetes és una partida molt bona.» Segurament —segurament. Si poguéssim dotar-la de 300, vostè continuaria dient que és poc, i jo continuaria reconeixent que potser sí que és poc, però és un esforç molt important que fan els ciutadans de Catalunya respecte a un col·lectiu de la seva societat.

Una altra cosa que s'ha dit i que també m'interessa clarificar, perquè no hi hagi conceptes erronis, és que les 60.000 pessetes que la Conselleria de Benestar Social aplicarà als nens de zero a tres anys és igual al xec escolar. No és igual al xec escolar, no ho és en absolut, no té aquesta voluntat, i els adverteixo que això, simplement, és l'inici d'una tendència a anar protegint, dia a dia, dia rere dia, la família, en la qual nosaltres, com vostès saben, hem cregut sempre, fins i tot quan la gent no hi creia, fins i tot quan no era modern, fins i tot quan no era progressista parlar de la família; nosaltres hi creïem, i ara aquest no és un gest, aquesta és una actitud que complementa l'altra, la mesura fiscal ja presa —que vostès també han mencionat—, i aquesta és una actitud que anirem realitzant i que anirem creixent en la protecció a la família.

Estrangeria, per anar de pressa, perquè, si no, tindrem un problema. Escolti'm, només dir-los una cosa: tots hem parlat d'estrangeria i alguns s'han estranyat que no hi hagi un pressupost específic. És que no pot haver-hi un pressupost específic, i vostès ho saben. Hi ha un

Programa interdepartamental —que ja es va dir aquí; ho va dir el conseller Comas— que funciona des de l'any 93 i que tinc a disposició de les senyores diputades que han intervingut; tot un programa, és a dir, no tot un programa, quaranta programes que afecten l'estrangeria; quaranta programes que afecten deu conselleries determinades que actuen en funció de les persones que arriben de fora, perquè, com és evident, un ciutadà que arriba a Catalunya té les mateixes consideracions i drets que un ciutadà català, i, per tant, ha d'anar a l'escola, ha de tenir habitatge, ha d'anar a sanitat, etcètera, i no pot haver-hi un pressupost específic d'estrangeria; el que hi ha d'haver —això sí— és una atenció global a la persona que ve i que nosaltres volem acollir.

Ara m'hauria d'estendre en les prioritats que té el Departament, però els recomano la lectura del mateix pressupost en atenció al gest del senyor alcalde de Lleida, que em diu que ell ja les coneix i que no és necessari, i, per tant, jo prefereixo, a vostès, recomanar-los un repàs als pressupostos i, específicament, a les accions prioritàries que marcarà la Conselleria aquest any. Estarà en la línia que hem estat sempre, en la línia de consolidar l'estat de benestar, que és l'important a Catalunya. L'estat de benestar, mentre altres l'estan revisant a la baixa, nosaltres el consolidem i volem créixer i creixem cada any.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, a votació..., les esmenes al Departament de Benestar Social. (*Remor de veus.*)

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 57 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel seu Grup, té la paraula la senyora Bet Font, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula.

(*Remor de veus.*)

Senyores diputades i senyors diputats, a aquesta presidència se li demana que expliqui quines són les previsions raonables que es poden fer. Bé, doncs, són les següents: intentarem que si en aquest debat, fins a dos quarts de tres, s'han pogut fer dues intervencions, el suprimiríem aquí, i continuaríem a les quatre, fins a dos quarts de cinc. Si el debat és més àgil... (*veus de fons*) —senyores i senyors diputats, perdonin, però em toca a mi decidir-ho—, si aquest debat fos més àgil intentaríem fer un *tour de force* al final. Moltes gràcies.

Té la paraula la senyora diputada Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estic segura que la resta de diputats i diputades que els ha tocat haver de valorar el pressupost del Departament de Medi Ambient i de les seves empreses, fins i tot —i em sembla que em consta el diputat del Grup de Convergència i Unió—, estaran d'acord amb mi

que aquesta anàlisi aquesta vegada no era gaire fàcil, perquè ens trobàvem amb una mena de trencaclosques de competències que anaven d'un lloc a un altre, d'empreses i organismes autònoms que s'ajuntaven en un. M'estic referint, evidentment, a la dificultat que suposa haver de fer el seguiment d'uns pressupostos en els quals hi han hagut traspassos tan importants de competències com, per exemple, les que fan referència a patrimoni natural. Ja saben que en aquest cas, a més, no és que hagin sigut traspassades íntegrament les competències que hi havien dins d'Agricultura en la Direcció General de Medi Natural, que hagin passat totes a Patrimoni Natural; no ha passat això, perquè hi han hagut aspectes que se n'han anat a Interior i, per tant, això ho fa una mica més complex.

D'altra banda, ens trobem per primera vegada davant dels pressupostos de l'Agència Catalana de l'Aigua que han sumat competències que penjaven, d'una banda, de Medi Ambient i, de l'altra, de Política Territorial. En aquest cas, hem ajuntat una empresa pública –la Junta de Sanejament– amb un organisme autònom –la Junta d'Aigües– i una Direcció General de Política Hidràulica. Això dificulta poder casar els pressupostos, de manera que comparar els del 99 amb els del 2000, doncs, a l'hora de sumar, de comparar números i capítols, les coses variaven una mica.

Tant en un cas com en un altre han estat traspassos de competències per nosaltres molt celebrats. Ens alegrem que finalment els temes de patrimoni natural es gestionin unificadament i que el cicle de l'aigua també –tot i que hi han algunes mancances que després ja comentaré. El que no celebrem tant són les dotacions que se'ls ha donat a aquestes unificacions, ni a la Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic ni a l'Agència Catalana de l'Aigua.

Com ja ha passat en molts altres departaments, sobre tot els que han tingut un canvi de conseller o de consellera, s'havien creat unes expectatives que han estat defraudades, que no s'han complert. Hem hagut de fer, com deia, mil i una sumes i restes per analitzar a fons els nous pressupostos en comparació d'un any amb l'altre, perquè ens interessava molt poder saber de quina manera les paraules del nou conseller de Medi Ambient, plenes de bones intencions i de discursos de sostenibilitat, com aquestes paraules s'han convertit o es convertiran en obres, que era la manera de veure-ho a través dels pressupostos.

Ens interessava molt veure com es reflectia la teoria en la pràctica. I la veritat és que ens costa veure el canvi d'orientació de les polítiques de Medi Ambient, sobre tot les que han d'anar adreçades al canvi de model que ens ha de portar a aquest desenvolupament sostenible que tant nosaltres, com també ara el conseller, també en parla, però que a l'hora de la veritat no es reflecteix.

Nosaltres tenim un punt de partida que és aquest desenvolupament que us deia: el desenvolupament sostenible. I es basa en uns principis que ara numeraré molt breument, perquè em sembla que són la clau de totes les argumentacions que diré després. El primer principi és el que diu que s'han d'aprofitar al màxim els recursos naturals, que no podem anar pel món malgas-

tant-los constantment. És el principi que ens porta a parlar de l'estalvi, de la minimització, de la reutilització, del reciclatge. Anem veient que aquest principi en els pressupostos, el tema de l'estalvi, hi és només de forma testimonial, i el del reciclatge continua tan mal dotat com abans o pitjor.

El segon principi és el que parla de no contaminar, i, en aquest cas, parlem de l'aire, parlem de l'aigua, parlem dels sòls i, també, de la contaminació acústica i de la lumínica. I el que el Govern fa sobre aquest tema –com també ho veurem– és dedicar tots els esforços a netejar el que ja està contaminat, en comptes d'evitar que es contami ni més. I, a més, el que veiem és que bona part de les inversions que es preveuen són inversions que ja havien estat previstes feia temps, inversions velles, per tant.

El tercer principi ens insta a tenir cura del nostre patrimoni, del paisatge, de la biodiversitat. Estem parlant de patrimoni natural, i aquí veurem com continuen les polítiques de protecció d'unes zones determinades, com taquetes en el mapa, com a illes, espais més o menys intocables, en comptes de portar una política de no-degradació de tot el territori, de tot el paisatge en general.

Finalment..., n'hi ha més de principis, però me'ls estalvio –i més veient l'hora que és–, però hi ha un principi que és important dins de la sostenibilitat que és el tema de la participació, de com s'ha d'implicar la ciutadania, de com s'ha de donar joc a les entitats, als ens locals, als homes i a les dones del país, que poden ser –i, de fet, ho hauran de ser, perquè no hi haurà més remei– els veritables actors d'aquest canvi de rumb si és que realment volem que hi sigui, si més no és el que se'ns diu, que ha de portar-nos cap a un altre tipus de desenvolupament que no sigui tan insostenible com el que tenim ara. (*Remor de veus.*) I ho és..., la necessitat que tothom s'impliqui en aquest canvi de rumb, ho és perquè no estem en un territori aïllat, estem en un país que forma part d'un conjunt, d'un planeta, on hi han uns desequilibris importants, i nosaltres formem part d'un grup de la població –un 20% de la població– que consumim o disposem del 80% dels recursos, i aquesta situació injusta no pot continuar. És per això que o ens hi posem tots a canviar-ho o no ens en sortirem. I és per això, també, que hi ha d'haver aquesta participació, aquesta implicació amb els diversos agents socials. (*Persisteix la remor de veus.*)

En els pressupostos que veiem, que tenim davant, per exemple, veiem que les transferències als ens locals són ridícules. Hi ha només 55 milions per a tot Catalunya per tal que els ens locals facin promoció de la sostenibilitat...

El president

Senyora diputada, esperi's un segon, si us plau. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Font i Montanyà

...i les transferències a empreses en temes de qualitat ambiental, que és la manera que s'hi impliquin, han baixat considerablement.

I, fetes aquestes consideracions generals, miraré d'anar analitzant com estan reflectits aquests principis en els diversos àmbits del Departament: la qualitat ambiental, el patrimoni natural, l'aigua, els residus. Aprofito per dir que hi hauria un altre tema que també ens hauria agradat que el poguéssim tractar avui aquí, que és el de l'energia, però que, malauradament, encara està en un altre departament.

La qualitat ambiental. Tot i que globalment aquesta Direcció General ha pujat el seu pressupost, contrasta que, per exemple, es destinin tan pocs diners a una llei, que és la Llei... –prou important–, que és la de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que s'hi destinen uns 180 milions de pessetes, que evidentment no donen per a implantar aquesta Llei, i si no, mirem de quina situació partim: d'empreses que encara no saben de què va la història, d'ajuntaments que no tenen suficients recursos per explicar-ho prou a les empreses i de consells comarcals que ja s'estan trobant desbordats. En canvi, curiosament, el 28% del pressupost d'aquesta Direcció General va per meteorologia. No és que hi tingui res en contra, però contrasta que, per exemple, no hi hagin més recursos per a reduir les emissions de CO₂ que..., per a dotar o per a facilitar que la indústria les redueixi, que en aquest cas hem passat de 10 milions que teníem l'any passat a 5 milions aquest any, etcètera. Entre aquests etcèteres hi ha el fet que s'han reduït o han desaparegut els ajuts al sector turístic per a la implantació de la qualitat ambiental.

Dins d'aquest apartat hi relacionaré, també, el cas del Centre d'Iniciatives a la Producció Neta, que té un pressupost d'uns 300 milions i escaig, dels quals gairebé 200 són per a serveis de professionals independents i 66 són per a sous. Potser seria bo destinar-ne més a motivar les empreses i que siguin elles mateixes les que trobin la manera d'aprofitar al màxim els recursos, l'energia, i de contaminar menys.

Passaré al tema del Patrimoni Natural. Ja hem dit que celebràvem que s'hagués unificat, que s'haguessin unificat les competències. Però el que no celebrem són els resultats del pressupost. D'entrada, no ens convenç gens aquesta estratègia d'haver de comprar territori per a protegir-lo. El Govern ha decidit gastar-se 689 milions en inversions en patrimoni natural, l'any passat en teníem 8. I, en canvi, no s'inverteix a preservar, a conservar el patrimoni que tenim. La dotació dels PEIN, per exemple, n'és un bon exemple; la dotació respecte a l'any passat per als..., si sumem tot el que fa referència als PEIN, ha crescut, però continua essent ridícula. Si mirem les hectàrees que està previst delimitar sota aquesta figura, les que teòricament ens agradaria, segons la documentació del mateix Departament, tenir delimitades com a espais d'interès natural, que són 648 hectàrees, per a aquests espais trobem dues partides: una, per al desenvolupament de la planificació, de 23 milions, i una altra, per a inversions, de 5 milions. Sumant les dues partides, surt que està previst destinar 43 pessetes per hectàrea. Ben poca cosa farem amb això.

Aquí dins trobem també partides destinades a la prevenció d'incendis. I no sé si val la pena de donar gaires voltes a aquest tema, perquè ja n'hem parlat algunes vegades i potser ens posaríem nerviosos, perquè és re-

alent un descontrol. Trobem dins de Medi Ambient partides destinades a prevenció, tipus, doncs, de pastures i això..., i altres; però, en canvi, tenim que els guardes forestals estan a Interior. Hi ha hagut tot un ball entre Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i Interior i Medi Ambient que encara ningú ha acabat d'acabar, i s'acosta l'estiu.

Altres coses a comentar és que novament s'ha demostrat que, quan deixem de tenir recursos externs per a determinades accions, deixem de..., el Govern deixa de posar-hi de part seva. L'any passat hi havia 58 milions per a la protecció de zones humides, que era un programa Life, i aquest any ja només n'hi han 10,5.

Sigui com sigui, continuem amb aquesta política de protegir fragments de territori i, a més a més, de protegir-los malament. Si continuem amb aquest ritme, d'aquí a poc temps la degradació del territori serà ja irrecuperable, perquè hi ha zones PEIN on s'estan fent veritables agressions de forma impune en aquests moments.

Anem per l'aigua. Finalment tenim l'Agència Catalana de l'Aigua. Nosaltres esperàvem que tota la gestió de l'aigua estigués sota una única autoritat competent, però en aquests moments encara hi falten alguns serrells, alguns caps per lligar; per exemple, Regsa depèn de Política Territorial i Obres Públiques, té a veure molt amb l'aigua, evidentment, o el tema de les aigües minerals o mineromedicinals que continuen depenent de Mines.

M'agradaria fer un especial èmfasi en aquest punt, perquè em sembla que és bastant irracional el que està passant. Les aigües que després serveixen per a envasar i que ens arriben a les nostres cases, no formen part del cicle de l'aigua? En el moment en què parlem de fer balanços de tota una conca, no és lògic que aquí dins d'aquest balanç hi hagi això? No és lògic, també, que sigui aquesta mateixa autoritat competent qui controli què està passant amb les plantes envasadores d'aigua? Si no, no hi ha pas manera que puguem fer un bon balanç hídric, perquè mentre fem balanç hídric per un cantó, doncs, hi haurà qui doni permisos perquè hi hagi més plantes que continuïn extraient més litres i més litres d'aigua. I per a més inri, ara, per la Llei d'acompanyament aquestes aigües se les treu del cànon, el cànon aquest que ajunta el cànon d'infraestructures i el cànon de sanejament, i, doncs, per la Llei d'acompanyament, com deia, desapareix.

També relacionat amb l'aigua hi trobem inversions que s'han de fer per garantir que les poblacions tinguin aigua potable. Moltes d'elles són inversions milionàries. Només un exemple: 227 milions per a abastaments alternatius per contaminació de nitrats a la zona 1. Aquestes inversions s'han de fer perquè s'ha contaminat l'aigua dels aquífers que estaven utilitzant determinades poblacions. Qui ho paga ara? El Govern ha de posar-hi uns diners per a restituir uns danys que han causat –vés a saber qui– unes empreses, unes activitats econòmiques. Sigui com sigui, estem posant uns diners que serveixen per restituir uns danys que la ciutadania, en general, no ha produït. I, a més a més, ens estem acostumant també a haver de consumir aigua envasada, per-

què l'aigua no té la suficient qualitat com perquè puguem beure-la tranquil·lament. Em sembla que ens trobem davant d'un fet una mica pervers.

Quant a l'aigua disponible que tenim, l'Agència Catalana de l'Aigua té molts deures pendants, com ara el de facilitar les dades sobre els balanços hídrics de les conques, i abans que tinguem les dades definitives em sembla que ja ens estem adonant tots plegats que estem estirant més el braç que la màniga. Mentrestant, sabent que estem estirant més el braç que la màniga, els programes per fomentar l'estalvi d'aigua treuen només tímidament el cap per aquests pressupostos, en comptes de passar a ser un dels protagonistes principals de l'es-cena.

I l'altre tema, el dels residus, contrasta, d'una banda, que la quantitat de residus que es generen a Catalunya continua creixent, i d'altra banda, que, globalment, el pressupost de la Junta de Residus està disminuint. Hi trobem a faltar una dotació digna per als programes d'estalvi i minimització; hi trobem a faltar també que es parli del sistema de dipòsit i de devolució i retorn, en comptes només exclusivament del sistema de gestió d'envasos —és això, sí, l'excusa del Fons de gestió de residus, que, evidentment, considerem que el que s'hi està posant no és suficient—, i les previsions continuen essent de fer més infraestructures; apareix en escena la paraula de la «valorització energètica», darrere de la qual s'amaga la incineració de residus, que no és precisament la fórmula més sostenible, i, de mica en mica, estem fent una gestió que no tendeix pas a aquell primer principi que deia de mirar d'estalviar, d'aprofitar al màxim els recursos naturals.

I, fet aquest repàs per temes, torno a una reflexió general. Segurament s'hauran adonat que no he parlat de la Direcció General de Planificació Ambiental; no és un oblit, ho he deixat expressament per al final perquè considero molt significatiu el que està passant amb aquesta Direcció General. Fa uns anys es deia de Promoció i Educació Ambiental; més tard es va dir de Programació i Educació Ambiental; ara és la Direcció General de Planificació, ja ha desaparegut del mapa la paraula «educació». I dic que era significatiu perquè les competències d'aquesta Direcció General, més o menys, continuen essent les mateixes. Ens adonem que mentre el pressupost —globalment, si sumem el Departament de Medi Ambient, l'Agència Catalana de l'Aigua, Junta de Residus— pot pujar, està pujant encara que sigui, doncs, degut al canvi de competències, el traspass de competències, el pressupost de la Direcció General de Planificació només ha pujat un misèrrim 5%; tenim 637 milions que han de servir per motivar, per informar, per formar, per sensibilitzar i, en últim recurs, per educar, de tal manera que la població —i quan dic població vull dir tothom: empreses, ciutadans i ciutadanes normals i corrents, mitjans de comunicació, per què no?, sector turístic, representants polítics, tothom— es planteja de quina manera pot canviar les seves actituds o els seus hàbits per tal d'arribar a aquest desenvolupament sostenible que diem. Si no ens ho mirem així, si tot ho fem a partir de més tecnologia, de més inversions a comprar instal·lacions de gestió de residus, a comprar, fins i tot, territori o patrimoni en comptes que siguem

les mateixes persones les que el conservem tot, el territori, no pas només el que com a taquetes se'ns dona com «aquest és un espai protegit», doncs, ens sembla que no anem pas bé.

Perquè veieu de quina quantitat ridícula estic parlant quan parlo d'aquesta Direcció General, si agafem globalment Departament de Medi Ambient, Agència Catalana de l'Aigua i Junta de Residus, la part que pertoca a la Direcció General de Planificació Ambiental és d'un 0,72%. Creiem que —com deia abans— si els principis en els quals es basa la sostenibilitat són els d'intentar minimitzar, els d'intentar prevenir que no hi hagi contaminació, ens sembla que les polítiques s'haurien de reconvertir cap a aquest costat, cap al de la prevenció. En canvi, ara el que estem fent és invertir en medicines, quan ja estem malalts en bona part del nostre cos, en bona part dels àmbits que ens pertocuen en els temes ambientals. Creiem que aquesta part, aquesta proposta del Govern no és ni de bon tros la millor proposta possible. El pressupost que es destina al Departament de Medi Ambient amb relació al pressupost global de la Generalitat és de 0,8%. Vull dir que ha pujat des de l'any passat, que era d'un 0,5%, però, vaja, també ha guanyat competències. Hem quedat decebuts d'aquesta nova distribució del pressupost, i és per això que presentem aquestes esmenes de retorn.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Senyor president, senyors i senyores, diputats, diputades, em sap un greu enorme sempre que al final d'aquesta espècie de marató, gairebé gimcana, quasi interminable apareguin les temàtiques mediambientals, perquè, certament, l'esgotament de tres dies de debat fa que a vegades doni la sensació que com més aviat acabem millor: «Mira, només falten aquests del Medi Ambient i que ara ens parlaran una miqueta d'això, de les escombraries i s'ha acabat.» I, és clar, a aquells que creiem que el medi ambient és alguna cosa més que tot això, i que és una base fonamental per a un concepte futur de desenvolupament i per al concepte de futur de persistència de l'espècie humana en el si d'aquest planeta Terra, que tant i tanta riquesa ens ha arribat a donar, ens sap molt de greu. Per tant, en primer lloc, els vull agrair als que estan aquí presents la seva atenció, tot i l'hora i tot i els dos dies i mig de debat d'aquestes qüestions.

Quan es presenten esmenes de retorn al Govern es presenten, segurament, no pas per la discrepància en totes i cada una de les partides i pel debat de si aquesta partida puja un 0,3% i hi han 62.300.000 pessetes, sinó per conceptes polítics molt més genèrics i amplis, i això és el que jo pretendré explicar-los, si és possible, amb el temps que ens distribuïrem entre la diputada del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, senyora Marta Camps, i jo mateixa, que tractarem de manera conjunta la globalitat d'aquest tema.

Presentem, doncs, aquesta esmena de retorn, aquesta esmena a la totalitat, aquesta petició que el Govern s'emporti uns dies més el pressupost a casa i se'l torni a mirar, com a conseqüència de constatar, una vegada més, que la diferència importantíssima entre les expressions en veu alta que es fan de temes mediambientals i la manera amb què ens omplim la boca de qüestions que sonen fins i tot bé en matèria mediambiental i, fins i tot, aquesta qüestió d'haver estat la primera comunitat autònoma que té un departament de medi ambient constituït, que sempre se li ha volgut donar molta importància, no s'adiu després amb aquella cosa tan clara i planera que diuen les persones de parla castellana de «obras son amores y no buenas razones»; vol dir que no s'adiu després amb la dotació pressupostària econòmica que darrere de les polítiques mediambientals s'ha de produir perquè, d'altra manera, no són possibles, i si no són possibles acaben sent paraules buides.

Tenim en aquesta ocasió la circumstància excepcional que, a més a més que estem discutint el pressupost de l'any 2000, que, si més no, l'any i el número són emblemàtics, aquest Departament ha incorporat recentment coses que des de feia temps se li reclamaven des de les nostres files; per exemple, la unificació del cicle de l'aigua; per exemple, la incorporació de la defensa, la preservació, la millora, la connectivitat dels espais naturals o els espais oberts o els espais no urbanitzats, però també algunes altres matèries que hauríem volgut que incorporés i que no ha fet, com per exemple el tema de l'energia, que continua estant escampat i tal. I tenim també la circumstància que aquest és el primer pressupost d'una legislatura començada, que nosaltres, a vegades, diem amb poca empena, amb poca perspectiva i projecte de futur il·lusionador i entusiasmador, que és el que hi voldríem veure, però que el conseller va tenir –jo crec– el detall de comparèixer a petició pròpia davant de la Comissió de Política Territorial per explicar-nos les seves línies generals d'actuació. Línies que els llegiré molt ràpidament i que els ho dic: en el so, en la música, hi estem d'acord.

Parlava de desenvolupament sostenible dels sistemes urbans, on viu el 80% de la població catalana; parlava de la necessària reconducció dels conceptes de mobilitat de les persones i de les diferents possibilitats de moure's amb transport, ja sigui privat o públic; de la qualitat de l'aire que respirem; dels residus, reconeixent que era un dels problemes més greus des del punt de vista ambiental si no es gestionen adequadament; del desenvolupament sostenible dels espais o dels sistemes rurals, i, per tant, de tot el concepte d'espais de preservació natural i d'espais oberts no urbanitzats d'aquesta nostra Catalunya; dels programes per potenciar la biodiversitat, i, per tant, la connectivitat de tots aquests espais naturals, si volem que la vida no vagi aïllant-se en illes que no permeten la biodiversitat, que no permeten la regeneració natural de tot això que s'anomena «biodiversitat»; ens parlava de política forestal, d'incorporació de directrius comunitàries a aquesta política forestal i de prevenció d'incendis com a gran prioritat del Departament; ens parlava d'integració ambiental de les infraestructures, un tema importantíssim en un país que vol avançar, i que les infraestructures no necessàriament han de ser incompatibles amb el desenvolupa-

ment sostenible i amb el respecte al medi ambient; ens parlava d'energies renovables, tot i que insistim que aquesta competència continua estant en un altre departament, i de política integral del cicle de l'aigua, i de potenciació dels sectors de béns i serveis ambientals.

Així doncs, en aquestes coses hi estàvem tots d'acord, i quan vàrem agafar el pressupost vam dir: «Ara veurem com es concreten, i totes aquestes prioritats que el conseller ens ha dit, doncs, es concretaran.» Teníem clar que en un únic exercici –i ja els ho dic perquè no m'ho diguin vostès– no és possible complir totes les prioritats que el conseller ha presentat per a una legislatura sencera, de manera que vam mirar les coses que ens semblava que s'hi dedicava una especial atenció; potser no les hem entès bé, però, en tot cas, semblava que hi havia una especial atenció perquè algunes de les partides pujaven. I, per tant, els faig una repassada molt ràpida d'aquestes coses perquè, tot i que ho semblava, després a la pràctica no és exactament així.

Els residus, allò que s'havia qualificat del gran problema a resoldre i a intensificar les solucions endegades ara fa uns quants anys, en base a una llei consensuada i acceptada per tots nosaltres, la 6/93, de gestió de residus, d'entrada ens sorprèn perquè, si parlem de la Junta de Residus, ens trobem amb una disminució significativa dels ingressos propis. Per tant, aquella decisió, aquella voluntat de destinar-hi recursos disminueix en lloc de veure's incrementada. Això sí, apareixia una cosa que ens feia il·lusió perquè l'hem vingut reclamant des de les nostres files des de fa molt de temps, que era la dotació econòmica del Fons de gestió de residus que preveia aquesta Llei de l'any 93 i no s'havia dotat, o es va dotar un any i després es va donar de baixa, etcètera. Aleshores, s'ha dotat amb 1.200 milions de pessetes, però, atenció, la fórmula de dotar-la, com que aquest fons ha d'ajudar fonamentalment l'Administració local a gestionar els seus recursos urbans de manera diferent de com es gestionen ara, o molt millor del que es gestionen ara, aleshores, el lloc d'on obtenia aquests recursos és «Transferències a les corporacions locals». De manera que donem de baixa més de 750 milions de pessetes de transferències a les corporacions locals, bonica manera de dotar el Fons de gestió de residus. Per tant, ho rebem amb aquest nom, però ho deixarem de rebre –o ho deixarà de rebre l'Administració local– amb un altre nom. No és aquesta la manera en què entenem nosaltres que s'ajuda els municipis a tirar endavant el tema mediambiental tan important com els residus.

L'altre aspecte que semblava que tenia un cert interès en els pressupostos d'enguany en els temes mediambientals era la qualitat ambiental..., o la qualitat atmosfèrica, perdó; aquest tenir cura especial de l'aire que ens havia dit el conseller en la seva compareixença. Perquè hi havia partides que tenien creixements percentuals interessants, com el control de la contaminació atmosfèrica, les contaminacions de les zones urbanes, l'elaboració de cadastres sònics o la determinació d'estàndards de qualitat. Ara, llavors, quan ens hi fixem ens adonem que tot això, que des del punt de vista teòric queda molt bé, des del punt de vista pràctic estem parlant de partides de 30 milions de pessetes per a tot Ca-

talunya, de partides de 28 milions de pessetes per a tot Catalunya, de partides de com a molt 60 milions de pessetes per a tot Catalunya, que s'assemblen més a partides d'algun ajuntament mitjanet de Catalunya que no pas a un departament de medi ambient de la Generalitat de Catalunya, que ha d'atendre tot el país, i que, a més a més, en aquest país hi ha gairebé un miler de municipis i una extensió territorial amplíssima, i que, per tant, està clar que amb aquest tipus de coses no reconduïrem aspectes tan importants i no complirem amb aquells objectius que vostès mateixos es plantejaven de reduir les emissions d'efecte hivernacle un 12% a l'entrada d'aquest nou mil·lenni. Tant és així que precisament el Programa de reducció d'emissions de diòxid de carboni –un dels gasos més importants– es redueix el 50%, una bonica manera d'avançar cap a aquest objectiu que el conseller ens havia manifestat, ens havia plantejat, i ens havia repetit. Bonica manera!

Espais naturals. Aquesta semblava ser una altra prioritat, com a mínim havíem aconseguit que els espais naturals estiguessin al Departament de Medi Ambient, una part, una part, perquè encara que només sigui una anècdota, voldria recordar que la muntanya de Montserrat, que és un espai natural protegit, que és des del punt de vista natural, per damunt de tot, un extraordinari i magnífic delta fòssil –un delta fòssil ple de quaternàries, si no ho recordo malament–, aquest delta fòssil continua estant a Presidència, perquè no l'hem considerat prou important, tot i ser una meravella de la natura, perquè estigui en el conjunt d'espais naturals. Però bé, tret d'aquesta anècdota, havíem aconseguit unificar el que des de feia anys ens semblava que era molt i molt important que s'incorporés, que era aquests espais naturals a l'àrea de Medi Ambient.

Doncs bé, analitzades les partides, què farem perquè aquests espais naturals vegin, per fi, definits els seus instruments de gestió, delimitació, ordenació i, sobretot, de potenciació de la seva regeneració, de tenir-ne cura, d'evitar-ne la seva degradació, de potenciar-ne la seva intercomunicació per a això de la biodiversitat que ens havia comentat el conseller? Per totes i totes aquestes coses, ens hem quedat bocabadats per dues qüestions: per exemple, el programa Natura Viva s'ha quedat sense partida pressupostària o, per exemple, la partida que més puja és la de senyalització. I no discutim pas que no s'hagin de senyalitzar aquests espais, és bo que la gent sàpiga com es diu el camí, cap on va, a què porta, com es diu aquell parc, o aquella font, o aquell indret; és absolutament interessant, però no sé si és el que més urgent té el patrimoni natural d'aquesta nostra Catalunya en situació de degradació, en un any en què, a més a més, hi ha hagut molta sequera i que des de sempre hem dit al conseller que aquest hivern era un hivern importantíssim per efectuar-hi qüestions.

De passada, el conseller ens deia a la seva compareixença –*Diari de Sessions*, rellegit aquest matí–, ens deia: «Obrirem la gestió i la col·laboració d'aquests espais naturals a la societat», i entre els elements de la societat ens mencionava els ajuntaments, els consells comarcals, les entitats ambientalistes. Bé, doncs, els ajuntaments, no ho sé; els consells comarcals, ho desconec bastant, però el que sí que és veritat és que en

aquestes darreres setmanes hem vist com s'anunciava la concessió o la cessió de gestió –diguin-li com vulguin– a entitats ambientalistes, que, per cert, no han acceptat, una part molt important d'aquestes entitats ambientalistes, participar en aquesta cogestió, ja que els plans especials de delimitació i ordenació no estan definits i sobretot els plans de gestió no estan aprovats, i, per tant, no hi ha base formal i legal per poder fer front a una cessió de gestió.

Aquest és, si més no, un revés important que fa repensar que això que hem vingut dient durant tants anys i que ho hem repetit tantes vegades, potser teníem una mica de raó quan succeeixen aquestes coses. Però també deixin-me que els digui, a títol de comentari, de passada, perquè es vegi com discrepem després de l'aplicació d'aquells principis bàsics que nosaltres dèiem que la música sonava bé, perquè un dels espais a protegir i, per tant, a cedir la gestió segons la Conselleria, és el tema dels aiguamolls de Pals i tal, que la proposta que es fa és cedir-ho, precisament, a una immobiliària. Jo no sé si aquest és el sentit que li donàvem quan dèiem que ho obriríem a la societat i que ho obriríem a les entitats ambientalistes, a mi em semblava que no. Però bé, de totes maneres, jo no estic pas en desacord que hi participi la societat sencera, en la gestió i en la coresponsabilització dels temes mediambientals; el que em sembla és que difícilment ho podrem fer amb les pessetes per hectàrea que la diputada Bet Font ja els ha mencionat, i que l'única prioritat que tenim sigui, precisament, la de senyalització i no d'altres prioritats.

Ens anunciava, també, en aquella compareixença la creació de nous parcs naturals, que aquí, evidentment, on apareixen –perquè suposo que no hi ha previst que durant aquest any se n'aprovi cap i es desenvolupi suficientment–..., però, de totes maneres, el que sí que val a dir és que, mentre no es fan aquests nous, els que sí que hi ha declarats seria bo que es complissin i, per tant, que es deixessin d'incomplir sistemàticament els plans rectors d'ús i gestió dels existents.

En aquest cas, per exemple, la queixa reiterada que es produeix dels municipis que tenen territoris en el Parc Nacional d'Aiguastortes i Sant Maurici, que es produeix permanentment un incompliment del Pla rector d'ús i gestió..., i no em digui que la competència està en una altra administració, perquè vostès van ser els qui el van aprovar i el qui nomenen el seus responsables. Per tant, no podem fer aquestes accions i dotar tan insuficientment el pressupost i després omplir-nos la boca dient que la nostra prioritat ara és potenciar els programes de biodiversitat, el desenvolupament sostenible dels sistemes rurals o naturals.

Repassem més trossos del pressupost –i ho faré molt ràpidament perquè la meua companya tingui temps. Parlàvem de consens permanentment en la compareixença del conseller, i nosaltres li replicàvem que el consens vol dir col·laboració institucional, vol dir acció conjunta dels diferents nivells de l'Administració. I vostè ens deia: «Efectivament, així és.» Doncs bé, si així és, com ens expliquem que, si repassem els pressupostos, en la Direcció General de Qualitat Ambiental desapareguin les aportacions a les corporacions locals, en la Direcció General de Planificació Ambiental

disminueixin les partides destinades al món local? Concretament, pel que fa referència a les publicacions sobre sostenibilitat del món local, queden reduïdes a zero. I, per tant, com es vol aconseguir consens, treball en comú, treball sumant esforços dels diferents nivells de les administracions si desapareixen, disminueixen, sistemàticament, les aportacions al món local?

Una altra de les prioritats a què feia referència el conseller era la integració ambiental de les infraestructures; col·locar bé les infraestructures de modernitat d'un país és una cosa extraordinàriament important: fer una autovia i ser capaç de fer-hi túnels artificials, passos per a la fauna i integrar-la dintre del territori és el nostre futur; si no, d'altra manera, no es podran plantejar aquestes infraestructures, i és important per al país no dubtar extraordinàriament sobre els traçats, no paralitzar durant anys i anys grans infraestructures necessàries per al país i la modernització, sinó prendre decisions, però això sí, amb sensibilitat suficient com perquè la posada en el territori de les infraestructures sigui diferent. I això semblava que volia dir el conseller, fins que ens hem adonat que la partida de minimització de l'impacte ambiental disminueix un 17%. També anem bé, en aquest concepte de modernitat que semblava que havíem entès.

I, finalment, el conseller ens parlava en la seva intervenció de la potenciació del sector de béns i serveis ambientals, que potser no ho vàrem entendre prou bé, però jo li dic, és difícil potenciar aquest sector si pel que fa al món empresarial, en el seu conjunt, no es dediquen més diners, per exemple, a programes d'ajuts de totes aquestes més de mil empreses que ja tenen l'ISO 9.000 i que volen passar a tenir l'ISO 14.000, que vol dir interioritzar pràctiques mediambientals correctes i que hi estarien en condicions si es fessin programes específics, i no es fan. O, per exemple, l'aplicació adequada d'una llei que ja anunciàvem problemàtica, que era la d'intervenció integral de l'Administració ambiental, on les empreses homologades s'han limitat a dues que ja fa molt de temps que sembla que tinguin l'exclusiva de ser empreses homologades de la Generalitat.

Per tant, el que els diem –d'una manera molt ràpida– és que com que el pressupost no reflecteix, i les accions darreres del Departament no reflecteixen la música bonica d'aquelles prioritats que el conseller ens va descriure per a aquesta legislatura, evidentment, el nostre Grup presenta i manté una esmena de retorn perquè el revisin una miqueta i un dia ens donin un exemple que han entès i que s'han incorporat aquests criteris que vostès expliquen, a vegades en teoria, però no a la pràctica.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Senyor president, senyores i senyors diputats, l'Agència Catalana de l'Aigua –com ens ha recordat la diputada Bet Font– ha entrat plenament en funcionament aquest any i ha assumit les competències de la Junta de

Sanejament, la Junta d'Aigües i la Direcció General de Política Hidràulica. Ara, doncs, ens trobem amb un primer pressupost que sembla clarament de transició, en què destaca un augment considerable, del 25%, en concret, sobre els comptes de la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües de l'any passat.

Aquest fet i el fet també que el capítol d'inversions suma un total de 32.000 milions de pessetes van fer que fa unes dues setmanes tots els membres del Consell d'Administració de l'ACA donéssim suport a aquests pressupostos, ja que, des del punt de vista de l'usuari, suposa més diners per poder fer més coses, això és evident. Però de seguida, analitzant-ho una miqueta més, trobem molts punts de desacord que justifiquen aquesta esmena a la totalitat i justifiquen, també, aquesta elevada inversió. Parlem d'argücies financeres per fer quadrar els números, de molta despesa corrent poc justificada i nombrosos interrogants sobre el funcionament i objectius d'aquesta nova empresa.

Crida l'atenció, abans que res, el balanç d'ingressos propis, perquè, sumant-hi tots els cànon i taxes, aquest any l'ACA preveu recaptar 2.600 milions de pessetes menys que la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües a les previsions de l'any 99. Parlem de 2.600 milions de pessetes menys; això ja ens indica un desfasament important, sobretot tenint en compte que es tracta de consolidar un nou organisme, com l'ACA, i un nou impost, un nou tribut, el cànon de l'aigua, que integra dos impostos molt importants, com eren el cànon de sanejament i el cànon d'infraestructures hidràuliques.

Malgrat això, des de la mateixa Agència Catalana de l'Aigua es reconeix que les previsions d'ingressos de l'ACA, una de les principals funcions de la qual és la recaptació de tributs, deia que les previsions, la mateixa Agència reconeix que les previsions d'ingressos per tributs s'han fet a la baixa, tot indica que el nou cànon –per raons que ara no explicarem– ha nascut minvat, i ens trobem que o augmenta la base tributària amb nous usuaris i cabals que avui no computen, o ens veurem abocats a una paràlisi financera de l'ACA a curt i mitjà termini.

I parlant del cànon apareixen nous dubtes sobre la seva naturalesa i el seu cobrament. Què passa, què ha passat i què està passant amb l'IVA? Per què les companyies i subministradores han posat en dubte la validesa jurídica de gravar un impost amb un altre com és l'IVA? Amb quines garanties jurídiques pensa cobrar l'ACA, a partir d'aquest mes, el nou cànon? Perquè això suposarà..., incrementarà bastant el que és el gravamen bàsic de 42,3 pessetes per metre cúbic.

A aquests problemes financers s'han d'afegir –i és molt important i hi voldria fer important referència– els derivats de l'importantíssim deute que ha d'arrossegar l'ACA, procedent de la gestió de la Junta d'Aigües i, sobretot, de la Junta de Sanejament. L'endeutament acumulat a finals del 99 es podria xifrar, pel cap baix, en 107.000 milions de pessetes, la majoria corresponents a la Junta de Sanejament. El pressupost d'aquest any no incrementa aquest deute, és cert, però tampoc el disminueix, perquè no es preveu amortitzar ni una peseta. A tot això hi sumarem diverses operacions d'en-

giny –podríem dir– per tal de quadrar els ingressos, tenint en compte que amb els tributs no es poden fer gaires alegries inversores.

Es manté un cert deute encobert, ja que es computa un ingrés de 9.100 milions de pessetes per a la cessió de drets o venda anticipada del cànon previst per als propers anys. Tenint en compte que aquesta és una fórmula que ja s'ha utilitzat en exercicis anteriors, ens preguntem de quants anys s'han venut vostès els tributs dels rebuts.

Però, a més d'aquestes xifres, que hi són, també m'agradaria fer una petita referència a tot allò que no hi és, i també al model d'organització que s'està prefigurant a l'ACA.

En primer lloc, malgrat la important inversió a la qual abans feia referència, sobretot en abastaments, potabilitzadores i depuradores, hi trobem a faltar partides per a la planificació i la gestió integral dels recursos hídrics. No hi ha res previst per a investigació o recerca, per a estudis hidrològics o hidrogeològics, per a convenis amb les universitats, per a dur a terme una política decidida de recuperació ecològica dels rius o dels programes de reutilització d'aigües residuals, malgrat que és una de les fites de què parla sovint el conseller. Ni tan sols trobem les actuacions de regeneració d'aqüífers contaminats per nitrats que serien necessaris, més enllà d'una única partida –a la qual ja ha fet referència la diputada Bet Font– per millorar captacions alternatives a la zona vulnerable número 1.

En definitiva, s'executa, però sembla que no es pensa, ni molt menys es planifica, sense oblidar tampoc la situació d'interinitat i provisionalitat en què encara viu l'ACA. Hi ha un desconcert entre el personal procedent de la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament, molts d'ells es troben desubicats en una estructura molt vertical, amb una política de laboralització i de promoció del personal poc transparent.

La situació és encara més greu als Serveis Territorials, que estan perdent autonomia i capacitat de decisió, en benefici d'un centralisme cada cop més acusat de Barcelona. S'està perdent, en definitiva, la relació amb l'usuari de l'aigua, en el marc d'un model d'administració hidràulica que ja es va imposant des de fa temps i que no acabem d'entendre.

M'agradaria fer un petit apunt, per anar acabant, sobre el personal, perquè és simptomàtic en aquesta política i d'aquest model que estem dient. Parlem d'una plantilla, la de l'ACA, de 540 persones i la remuneració del personal del pressupost d'aquest any puja, per tant, 3.200 milions de pessetes. Malgrat aquestes importants xifres, hi ha dues partides més que sumen més de 2.000 milions per a serveis de professionals independents i projectes i assistències tècniques. És a dir, paguem més de 2.000 milions de pessetes a fora, malgrat tenir 500 persones en plantilla i destinar-hi 3.200 milions en salaris.

Finalment i com a conclusió, voldria dir que l'ACA, l'Agència Catalana de l'Aigua, neix amb molt bones perspectives inversores, és cert, però amb un perill real imminent de col·lapse financer, en portar una càrrega

afegida de més de 107.000 milions de pessetes en deutes i en no tenir garantits, per tant, uns mínims imprescindibles de recursos via impostos, ja que s'ha de recordar que això va en contra de les línies que està marcant la Unió Europea, que instarà tots els països membres a intentar cobrar la totalitat dels costos del servei de l'aigua, és a dir, a recuperar íntegrament en pocs anys tots els costos del servei de l'aigua.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les quatre i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient.

El president

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

I té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comencem aquesta sessió de tarda, evidentment, amb el prec de tothom de ser el més breus possible. Jo crec que els diputats i diputades que hem elaborat les esmenes de Medi Ambient, de la mateixa manera que hem respectat els torns de tots els altres departaments, estic convençut que serem respectats, tot i que farem l'esforç per ser el màxim d'àgils.

Parlem d'uns pressupostos de Medi Ambient que des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya entenem ínfims, considerem que són uns pressupostos molt limitats. I en això no vull entrar de cap de les maneres, perquè és una discussió que ja van fer en el seu moment el conseller de Finances i els responsables de finances dels diferents grups; no vull entrar en d'on vénen i amb quina quantitat ens arriben els ingressos. Estic parlant que la despesa, un cop vist el pressupost global, el percentatge de despesa a Medi Ambient és ínfim.

Som conscients que des del Govern o des de la coalició que dona suport al Govern se'ns explicarà tot allò que s'ha fet. Ho agraïrem; més informació que tindrem. Però de tota manera sàpiguen que ja en som conscients, del molt que es fa. Nosaltres el que els expliquem és tot allò que creiem que es podria fer de més, i és d'això que ens agradaria tenir respostes.

Per centrar aquest debat, no voldria deixar de dir que hem de ser tots plegats conscients que estem parlant de salut, estem parlant de salut de les persones, de salut de l'entorn. Per tant, estem parlant d'un element que hauria de ser molt preocupant i al qual el Govern hauria de dedicar grans esforços. Permetin-me que citi el doctor Martí Boada, en una frase que, per molt senzilla que sigui, no deixa de ser molt explicativa: ell diu que «no hem de posar la gallina dins l'olla». Si no volem fer una política de pa per avui i gana per demà, ha de ser així: no podem posar la gallina dins l'olla. La gestió a Medi Ambient ha estat marcada massa sovint pels interessos dels grans *lobbies* econòmics, i sovint ens hem trobat que l'interès de la salut de les persones i del medi ambient s'ha vist absolutament marcat pels interessos d'aquests grans grups.

Dèiem al principi que estem parlant d'un pressupost que considerem realment minso, i en aquest sentit vull fer una comparació amb una part, amb un altre tros de territori, un altre tros del territori nacional català. El Govern de la Generalitat de Catalunya destina un 0,81% del total del pressupost al Departament de Medi Ambient; el Govern de les illes Balears i Pitiüses hi destina un 8,24%, deu vegades més. I no m'expliquin que hi han, a més a més, les empreses, perquè ells també en tenen, d'empreses. I no m'expliquin que ells tenen greus problemes mediambientals, perquè aleshores em faran pensar que no són conscients que nosaltres també tenim greus problemes mediambientals. Si hi destinéssim el 8,24% del nostre pressupost –perquè ens situem–, estaríem parlant de 171.104 milions de pessetes. Per tant, cal que des del Govern de la Generalitat s'exigeixi de destinar-hi molts més recursos, perquè gairebé les illes, amb un pressupost molt inferior, hi destinen tants diners com nosaltres.

Per tant, el que cal és voluntat política, que és el que allà avui hi ha; voluntat política perquè des del Govern hauríem de tenir molt clar, s'hauria de tenir molt clar que el Departament de Medi Ambient ha de ser transversal. I no importa només allò que destinem a les partides de Medi Ambient: s'hauria de controlar..., perquè dubto, senyor conseller, que em pugui garantir que les partides que tenim en els altres departaments no vagin en contra i no lesionin aquells interessos que vostès estableixen com a prioritats en medi ambient. No m'ho pot garantir, i tampoc, penso, malauradament, ho pot canviar.

Per tant, el que hi ha és un problema filosòfic, un problema d'arrel al si del Govern, perquè no hem arribat al fons de la qüestió, no som capaços d'entendre que per resoldre els problemes de medi ambient com s'ha de fer, si creiem en la sostenibilitat, el que cal és implicar la gent, per una banda –per tant, grans campanyes de sensibilització–, i, per una altra banda, canviar els mètodes de gestió. I amb tot això –amb tot això– aconseguirem substituir els sistemes actuals, aconseguirem substituir la situació actual; no maquillar-la: substituir-la.

En aquest sentit, tenim alguns exemples, alguns exemples destacables, en residus, en aigua... En residus no es tracta de, quan tenim els residus, veure com ho arreglem més bé. No, no, del que es tracta és que no es ge-

nerin tants residus; estem pujant la quantitat de residus dia rere dia. En aigua no es tracta de veure d'on portem l'aigua, sinó de ser capaços de viure amb la que tenim, que vostès saben que hi han estudis que així ho afirmen. Podríem parlar d'altres exemples, però tirarem endavant en aquest sentit i anirem a parlar dels departaments.

Però permetin-me que faci una darrera reflexió abans de parlar de les diferents direccions generals. Estic convençut que a les persones que porten el seguiment dels pressupostos de Medi Ambient els faria il·lusió aconseguir fer aquest canvi, arribar a aquests objectius de què tan sovint parlem; tots parlem de sostenibilitat. Però deia –i ho podem trobar al diccionari– el mestre Fabra que les il·lusions no deixen de ser un engany dels sentits; la realitat ens la trobem just en els pressupostos.

Parlem de planificació ambiental. És la mare dels ous, d'aquella gallina que no havíem de posar a l'olla, és la mare dels ous. Si no som capaços de planificar, no modificarem res, i amb 637 milions poca cosa es pot planificar. Si no planifiquem, anem a un creixement no sostenible. I resolem les coses quan tenim el problema damunt, a cop de transvasament, a cop d'incineració o a cop de macrodepuradora. És evident que poc es pot planificar si a la gran eina de planificació, l'Agenda 21 de Catalunya, la que hauria de ser la gran eina de planificació, el pla estratègic per als propers anys, hi destinem tan sols 19 milions de pessetes. Destinem poc a planificació i cada vegada menys a educació i a sensibilització. L'any 99 teníem 450 milions, sumant totes les partides i partidetes –d'ajuntaments, d'entitats, de consells comarcals, de publicitat...–, 450 milions. Ara, 295. Potser m'he equivocat en sumar; corregeixin-me si ha estat així.

Pel que fa a la Direcció General de Qualitat Ambiental, doncs, aquí alguna cosa hi hem trobat, de bo. Permetin-me que comenci per allò que no hem trobat tan bo, una de les lleis mare. En aquests moments, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental només disposa d'un pressupost de 30 milions de pessetes per al seu desplegament.

Però hi hem trobat altres coses interessants. A veure, estem parlant d'una direcció general que en aquests moments té un pressupost de 1.380 milions de pessetes, 300 més que en anys anteriors. Hem vist que el llistó europeu pel que fa a l'ambient atmosfèric pujava, i disposem de més diners per preparar un canvi, per modificar la situació, per intentar superar la situació ambiental. Molt bé.

Malgrat que avui la premsa anunciï que entre el Govern i Esquerra Republicana s'hagi trencat tot el diàleg pel que fa a pressupostos, jo no vull deixar de fer-los una oferta: si en la Direcció General de la Qualitat Ambiental hi ha un compromís per part del Govern..., ja entenc que, a més a més de consultar-ho amb el conseller, ho hauran de consultar amb el PP, ja ho entenc, però consultin-ho amb tots plegats, i si és possible ens ho diuen, i si és així retirarem la nostra esmena a la totalitat en aquesta Direcció General. Si hi ha el compromís que per a l'any que ve destinem pressupost de debò per a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambien-

tal, en ajuts a les empreses per millorar la qualitat del medi ambient, els plans de revisió de les emissions de CO², si estan disposats a fer una inversió seriosa i avui prenen el compromís aquí per fer aquesta inversió de cara a l'any vinent, vist que amb el pressupost actual hi ha capacitat per preparar això, estem disposats a retirar aquesta esmena a la totalitat d'aquesta Direcció General.

Pel que fa a Patrimoni Natural i Medi Físic, som conscients que..., estem parlant de la Direcció General; ja n'han parlat llargament les altres persones que han intervingut, els altres diputats i diputades que han intervingut avui per parlar de medi ambient, però, en tot cas, som conscients que hi han hagut molts canvis, però que això no serveixi d'excusa per a tot, perquè hi han coses que no tenen pressupost o tenen un pressupost menor del que creiem que haurien de tenir. Per tant, que això no serveixi d'excusa per justificar-ho tot.

PEIN, el desenvolupament del PEIN. El 1995 creàvem, redactàvem el PEIN. Aquest PEIN preveia 144 espais –un 21% del territori– i una disposició econòmica d'11.000 milions de pessetes. En resten 38, segons una resposta del mateix conseller a aquest diputat feta fa pocs dies, 38 plans d'usos per redactar. Si fem una regla de tres, dels 11.000 milions n'hi haurien de destinar 2.902. El conseller deia que preveia que aquest any s'acabarien de redactar; tenim 23 milions i mig de pessetes: fins als 2.902, encara que hi afegíssim la partida d'«Estudis i treballs tècnics», que són 87 milions, estem parlant de 110; de 110 fins a 3.000, va per llarg, pel que fa a redacció. Però és que, si parlem de la gestió dels espais naturals que tenim avui, dels espais protegits que tenim avui, fixin-se quina situació més paradoxal: el Parc de Collserola, un sol parc té un pressupost de 800 milions de pessetes; tots els parcs de Catalunya tenen un pressupost de 180 per a funcionament i 60 per a la gestió, no arriba a 300 milions de pessetes. Considerem, una vegada més, que tenim un important dèficit.

Anem a les empreses. Comencem per l'Agència Catalana de l'Aigua. Tornem a trobar-nos amb un problema filosòfic. Ens deia fa pocs dies el conseller Puig: no cal patir fins a la tardor; cauen quatre gotes d'aigua, i ja no cal que patim. Doncs i tant, senyor conseller, si patim, i tant que patim, perquè no ens preocupa tenir aigua per beure a la tardor o a l'estiu o l'any que ve: ens preocupa garantir l'aigua per sempre. I l'aigua per sempre es garanteix amb un canvi filosòfic de fons, amb grans campanyes de sensibilització per reduir la despesa. Perquè, si ara no ens en preocupem, el que ens acabarem trobant és amb un transvasament, i això és el que no entenem que quadri amb la filosofia de sostenibilitat que vostès sustenten sovint o, si més no, anuncien.

L'aigua –tots ho sabem– té bàsicament..., perdó, l'aigua, no, els humans que utilitzem l'aigua tenim bàsicament dos problemes: per una banda, en gastem més del compte, i, per una altra banda, l'embrutem. I davant d'això què fa el Departament: mira de netejar-la. Ja és molt, ja és molt; no em diguin: «Que és que no volen que es netegi l'aigua?» Sí, home, i tant, i tant que volem que es netegi l'aigua. Però deia que aquesta no és la solució, no és anar a l'arrel del problema.

Tenim, per una banda, l'aigua a nivell industrial. A nivell industrial, tenim encara avui massa polígons –massa polígons– i, sobretot, massa indústries que no estan connectats, que no estan connectades a estacions depuradores. Hi ha una previsió de 400 milions de pessetes en quatre anys. Crec que amb això no ens en sortim.

Creiem que no ens en sortirem, tampoc, amb la situació de la depuració de les aigües municipals. La llei estableix que tots els municipis de més de dos mil habitants han d'estar connectats a EDAR. El conseller, també en una resposta a aquest diputat, ens contestava que hi havien pendants de fer cinquanta-sis plantes depuradores. Esperem que es tirin endavant; sabem que n'hi ha la voluntat; sabem que s'ha fet, però, fins i tot en aquells llocs on tenim les plantes depuradores, el control que se'n fa és insuficient, perquè no hi ha en aquestes plantes un control continu, una anàlisi continuada. I ja no parlem de casos com la més gran avui en funcionament..., després serà la del Prat, però avui, en funcionament, la planta més gran, la del Besòs, en què, després de depurar, tirem al mar, per una banda, els fangs, al fons, i, per una altra banda, les aigües. Amb això aconseguim una gran qualitat de les platges, i des d'Europa ens diuen –vinga banderetes–: «Ho feu molt bé això. Teniu una aigua molt neta. Ens podem venir a banyar a la Barceloneta.» Està molt bé això; està molt bé això, i ja és important, però això no deixa de ser una política d'aparador. I, després, ens fan controls i ens diuen: «Les aigües, a Catalunya, estan força bé»; amb l'índex que vostès estableixen, l'ISQA, un índex químic, un índex que no fa un control biològic, un índex que ens diu la quantitat de porqueria que hi ha a l'aigua, però que no ens diu la quantitat de vida que hi ha a l'aigua, perquè, segurament, si ens ho diguéssim, ens hauríem de posar les mans al cap.

Ens trobem, per tant, de nou, xocant, que els interessos econòmics –anem a allò més econòmic– no permeten resoldre problemes ambientals. Ens trobem que l'Agència Catalana de l'Aigua té una partida pressupostària de 4.950 milions per pagar interessos, per pagar..., per despesa financera, i, en canvi, tenim només 550 milions per a les corporacions locals.

Anem a la Junta de Residus. La Junta de Residus ja directament baixa de pressupost. N'hem parlat molt, de residus; n'estem parlant; per tant, no m'hi allargaré, però no deixa de sobtar-nos que, en un moment en què la quantitat de residus puja, el pressupost de la Junta de Residus baixa. El 98 teníem 7.500 milions per a la Junta de Residus; el 99, 7.300; el 2.000, 6.877. Amb aquest nivell d'inversió anem definint un model que no és el que a nosaltres ens agradaria veure per part del Govern, que no és el que podem compartir, que no va a l'arrel del problema. En el capítol 7, a «Transferències de capital», l'any 99, 3,4 milions; l'any 2000, 2,6. D'aquest capítol 7, allò que va com a «Transferències a corporacions locals», l'any 99, 2.100 milions; l'any 2000, 1.400 milions. I, d'aquests, al «Desplegament» –al «Desplegament»– en destinen 570: 100 a «Matèria orgànica» –només 100 milions de pessetes a «Matèria orgànica»; sap, senyor conseller, que amb això no podem avançar en el desplegament de la recollida selectiva–, 100 a «Matèria orgànica» i 470 a la resta; 200 a

«Clausura d'abocadors» –tampoc no porten intenció, evidentment, de clausurar-ne gaires.

Pel que fa a la voluntat expressada pel Departament en residus sòlids urbans, parlen de reducció, minimització i valorització, sense una gran campanya de sensibilització. Vostès creuen, vostè creu, senyor conseller, que avui els ciutadans de Catalunya, quan llenen una pila al contenidor d'escombraries normal, tenen la sensació d'estar fent alguna cosa mal feta? No. I això només es resol amb diners; això només es resol amb grans campanyes de sensibilització, amb creure'ns-ho, amb invertir-hi i amb fer adonar la gent que això, aquestes actituds, ens estan hipotecant el futur, i no hi ha aquesta sensació. Per tant, si no som capaços de fer un gir en aquest sentit, no aconseguirem un altre dels objectius que es marquen, que és consolidar i acomplir els objectius del programa, que, com vostè sap, estem molt, molt, molt lluny d'allò que ens havíem marcat.

Vaig a l'última empresa, el Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta. La mateixa *web* del CIPN diu: «difondre el concepte de producció més neta» i «prevenció en origen de la contaminació». Aquí sí que coincidim, ara sí que coincidim, hi estem totalment d'acord, i aquí sí que podem avançar. Tenim al CIPN uns joves que agafen la carpeta i se'n van a visitar les indústries, i se'n van a visitar, posem per cas, un taller de pintura metàl·lica, i li diuen a aquell senyor –una empreseta de deu treballadors; facturació, 50-100 milions l'any; 2 o 3 milions de beneficis l'any; anar fent, com tantes empreses d'aquest país–: «Noi, has de fer una reconversió perquè, si no, això no va, estàs contaminant massa. Això no funciona. Has de fer una inversió per modificar la situació, has de destinar 10 milions a la reconversió.» –«Bé, i la Generalitat, d'això, què ens donarà?» I li diuen: «Home!, per a això tenim 5 milions.» Diu: «Bé, la meitat.» –«No; tenim 5 milions per a 16.179 empreses.»

Crec que queda clar, amb aquesta política del CIPN, que no promocionem la prevenció; amb la política d'aigua, que no estem fent prou campanyes per a la conscienciació; amb la política de residus, que no s'està fent el desplegament ni s'estan desenvolupant els nous mètodes. I, per tant, davant d'aquesta situació, veiem molt difícil –veiem molt difícil– de resoldre el problema.

I repeteixo per acabar: estem parlant de salut pública –estem parlant de salut pública–, ens hi estem jugant el futur; si no som capaços de fer una política d'inversió, ens podem trobar en una situació realment –realment– crítica. No vull ser alarmista –no vull ser alarmista–; si hi ha voluntat es poden millorar moltes coses, però crec que, avui per avui, la política i els plantejaments del Departament no poden ser compartits, de cap manera, per Esquerra Republicana, i per això mantindrem aquesta esmena a la totalitat al pressupost del Departament de Medi Ambient.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, i pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jesús Bartolomé.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Senyor president, el pressupost del Departament de Medi Ambient, el defensarem, en el torn en contra de les esmenes a la totalitat, el diputat senyor Josep Rull i jo mateix.

Senyores diputades, senyors diputats, diuen que els últims seran els primers al regne del cel. Jo tinc dubtes si serà en protocol o si serem els primers en arribar, donades les recomanacions que se'ns han fet pels passadissos aquest matí, i recentment per aquí, i les mirades d'amistat que es veuen en l'hemicicle.

S'ha fet una lectura, aquest matí i aquesta tarda, interessada del pressupost del Departament de Medi Ambient, i intel·ligentment utilitzada. Jo, per no allargar-me per totes les circumstàncies que he dit, solament posaré un exemple recent, del senyor Xavier Vendrell, d'Esquerra Republicana. Ha comparat el pressupost dedicat al medi ambient a les illes Balears i a Catalunya. Home, no és seriós, no és correcte; no es poden comparar els dos pressupostos. Hauria hagut de fer una comparació de la inversió en medi ambient a les illes Balears, per ciutadà, respecte a Catalunya, perquè, és clar, les illes Balears no tenen transferida la sanitat, no tenen la policia, no tenen justícia i presons, etcètera, etcètera. És clar, els números, de vegades..., sempre són exactes, però són comparatius, també.

Jo ara faré una altra lectura, que crec que és la real, del pressupost nostre, del pressupost del Departament de Medi Ambient, per justificar el nostre vot en contra de totes les seves esmenes. L'any passat, al debat de pressupostos, en la presentació de les esmenes a la totalitat, van haver-hi intervencions encaminades a criticar el creixement escàs, segons els grups, del pressupost. Bé, ara haurien d'estar contents: aquest any el pressupost creix un 18,81%. Varen, també, criticar diferents aspectes d'organització de la Generalitat que creien que no eren coherents. Bé, penso que en aquests aspectes també hauríem d'estar contents. Avui, la fusió en l'ACA de la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües és un fet; la unió de Patrimoni Natural i Medi Natural en la Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic és una realitat. Això, lògicament, comporta, a part d'una gestió unificada i més eficaç, un increment de partides del pressupost que cal especificar.

Així, el pressupost de la Secretaria General creix un 45,73%; passa de 7.400 i escaig milions a 10.800 milions; en els capítols 1 i 2, passa de, aproximadament, 2.800 milions a 3.800, producte de l'increment de funcionaris traspasats i dels equipaments i infraestructures que comporten. Dintre d'aquest pressupost, estan inclosos també l'increment de 519 milions de pessetes a favor de la Junta de Residus per al manteniment i explotació de les instal·lacions de tractament de residus, i l'increment de 2.950 milions de pessetes per a la promoció i l'execució de regatges encarregats a Regsa. En el capítol vuitè, hi ha un increment de 776.000 milions a transferir a l'ACA com a aportació de la Generalitat a la Junta d'Aigües.

Quant a la Direcció General de Planificació Ambiental –que sí que és veritat que és la que menys creix, però és l'única de què vostè ha mencionat el percentatge de

creixement; per això deia que s'hauria de parlar de tots els creixements del pressupost—, s'hauria de destacar que les seves actuacions s'emmarquen dintre d'un nou marc. En aquest nou marc, les línies d'actuació del programa són bàsicament: impulsar i donar suport a la implantació de les estratègies, plans i programes elaborats pel Departament de Medi Ambient i pels seus organismes adquirits, que inclouen l'anàlisi i participació en les estratègies a nivell comunitari i internacional, amb la finalitat d'adequar-les a la situació econòmica i social de Catalunya, i assolir un alt nivell de protecció del medi; fomentar la incorporació dels objectius ambientals i de desenvolupament sostenible a les polítiques sectorials i a escala local mitjançant l'Agenda 21 de Catalunya, i polítiques específiques per al medi ambient urbà; la difusió de la informació en matèria de medi ambient —que recentment se'n demanava al Parlament—; establir els canals d'intercanvi entre les administracions i la societat civil, i fomentar les activitats de persones físiques i jurídiques que treballen en aquests àmbits; promoure la integració dels conceptes de medi ambient i de desenvolupament sostenible en tots els nivells i programes educatius, i donar suport a totes les iniciatives que en aquest sentit es duguin a terme; formular i promoure plans, programes i activitats adreçats a fomentar les actituds i les pràctiques ambientals responsables per part dels diferents agents socials... I me'n saltaré moltes més, per no cansar-los amb tots els seus objectius.

Quant a la Direcció General de Qualitat Ambiental, que ha crescut un 27,89%, arriba a 1.382 milions, més o menys rodons. Es divideix en dues subdireccions generals; la primera, d'Intervenció i Qualificació Ambiental, i els pressupostos d'aquesta subdirecció s'han plantejat, bàsicament, per garantir el compliment de dos grans objectius. El primer d'ells, el més important, el de garantir la correcta aplicació i la continuació del desplegament de la Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental. Aquesta Llei transposa a Catalunya la Directiva europea relativa a la prevenció i el control integral de la contaminació. El proper 30 de juny farà un any de la seva plena vigència. És important destacar, en aquest sentit, el desplegament que s'ha efectuat d'aquest cos normatiu, tant a nivell de desplegament reglamentari com a nivell operatiu. Efectivament, s'han desplegat dos reglaments, el reglament general de la Llei i el reglament que regula de forma provisional l'acreditació d'entitats amb mitjans de control. La implementació d'aquesta Llei necessita dos àmbits d'actuació que, de forma paral·lela, han de conduir a l'únic objectiu que s'implanti la Llei a tot el territori de Catalunya, l'apliquin tots els seus potencials operadors i sigui, realment, una eina útil i eficaç per a la protecció del medi ambient.

El primer d'ells és l'àmbit intern, l'altre àmbit a què es feia referència anteriorment és l'extern. Després d'haver realitzat una extensa difusió, malgrat el que s'ha dit aquí, de la Llei a tots els nivells i d'impartir cursos de formació sobre els continguts de la Llei i el seu desplegament complementari, ara hi han aspectes importants a destacar que queden reflectits en els pressupostos i que tenen una significativa transcendència pel que fa al desenvolupament d'aquesta Llei: el sistema d'acre-

ditació de les entitats ambientals de control, l'eina informàtica per als ens locals, l'encàrrec de treballs tècnics, etcètera.

I l'altre gran aspecte a destacar és la qualificació ambiental de les empreses; el Departament ha apostat per l'excel·lència ambiental de les empreses, dels serveis i de les activitats catalanes, i és en aquest sentit que els ha volgut dotar d'instruments útils i vàlids per poder arribar a aquesta excel·lència. En aquest sentit, també, ampliar l'abast dels sistemes; aconseguir l'excel·lència ambiental de sectors no industrials, però importants i significatius a Catalunya, com el turisme, transports, centres hospitalaris, gestors de residus, etcètera; simplificar i racionalitzar els sistemes; integrar el sistemes; reduir la càrrega administrativa a les empreses qualificades, participar en els treballs de formulació de les MTD amb les millors tècniques disponibles.

I quant a la Subdirecció General de Qualitat de l'Aire i Meteorologia, el pressupost d'enguany ve molt marcat per la continuació de les tasques i els objectius iniciats en passades anualitats, però, sobretot, per futura entrada en vigor de les directives.

Quant a la Direcció General de Patrimoni Natural, en començar aquesta legislatura —i del Medi Físic—, el Govern de la Generalitat va fer efectiu el Decret de creació i reorganització dels departaments de la Generalitat de Catalunya, en què instava a fusionar les competències de la Direcció General de Medi Natural, dependent del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i les de la Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic. Els canvis que hi ha hagut en el Departament han donat un nou impuls a la conservació i l'ús sostenible de la biodiversitat, donant sentit a un dels documents de la Cimera de Rio de Janeiro: la recerca de vies i mitjans per preservar la varietat d'espècies vivents, vetllar per l'equitatiu benefici de l'aprofitament de les diversitats biològiques; a més, la gestió integrada dels espais naturals i dels boscos. La importància d'aquests traspassos és que ens permetrà planificar i ordenar els espais naturals i assumir la gestió amb tot el que tot això representa de millora de coordinació, d'eficàcia i d'economia de recursos.

Les prioritats d'aquesta Direcció General per a aquest període pressupostari són: dotar de recursos els parcs naturals ja existents i impulsar —un dubte que hi havia en algun diputat aquest matí— la creació de quatre nous parcs: Parc Natural dels Ports, del Montsant, de l'Alt Pirineu i de Prades. D'acord amb el programa electoral de Convergència i Unió, es constituirà l'Agència Catalana de la Natura. Desplegament dels PEIN ja existents mitjançant convenis amb entitats locals, ONG, federacions de caça, pesca i agents socials implicats; actualment, ja s'han signat vuit convenis de col·laboració en aquest sentit. Així mateix, altres prioritats de la Direcció General és donar contingut a la Resolució del Parlament de Catalunya sobre la política general del Govern amb relació a la previsió...

El president

Senyor diputat, tal com vostè m'ha indicat, fa un quart d'hora que vostè està parlant.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Acabo. És engrescador ser l'últim –amb el meu company, senyor Rull–, perquè tothom està pendent de tu, no per veure el que dius, per sentir-te, sinó per veure quan acabes.

He hagut de resumir molt, he hagut de resumir molt l'explicació dels objectius del Departament, i vull anunciar ara, com suposo que farà el meu company senyor Rull, una cosa que tots vostès esperen: és l'anunci del nostre vot en contra de totes les esmenes a la totalitat. (*Remor de veus.*) Pel que veig, aquesta alegria és compartida; els ha guanyat a tots vostès el sentiment de país per sobre dels interessos de partit. Vostès sabien –vostès sabien– que totes les seves esmenes eren tristes, molt tristes, les seves esmenes a la totalitat. Estaven instal·lades en el pessimisme; i vostès, com nosaltres, volen ser positius, volen ser optimistes i creatius. Anem bé, anirem millor, i què millor que l'experiència de veure que ni els seus propis caps de llista voten les seves pròpies esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intueixo que m'odiaran una miqueta, perquè, evidentment, és molt, molt difícil de poder explicar el torn en contra de Convergència i Unió a l'Agència Catalana de l'Aigua, a la Junta de Residus, al Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta i l'empresa Aigües Ter-Llobregat. Permetin-me que comenci amb cinc reflexions, cinc reflexions a títol introductori.

Estem parlant d'uns pressupostos nous, i –ja s'ha comentat– l'Agència Catalana de l'Aigua rep bàsicament les aportacions de l'antiga Junta de Sanejament, de la Junta d'Aigües, de la Direcció General de Política Hidràulica. Es creix el pressupost de Medi Ambient per a enguany de dues maneres –ja s'ha comentat–: amb un increment real, evidentment, però també per economia de recursos. Aquesta unificació de les competències permet una millor organització i una optimització dels circuits; en definitiva, una millor gestió dels recursos amb el corresponent estalvi.

Segona reflexió: en aquestes qüestions pressupostàries, i especialment en qüestions de medi ambient, no s'hi val a fer una foto fixa. No partim del no-res: durant aquests darrers anys s'ha invertit moltíssim, s'ha transformat moltíssim el nostre país. Escolti, dos exemples: l'any 1993, a Catalunya només hi havia una sola deixalleria; en aquests moments, l'any 2000, estem en disposició de parlar de 228 deixalleries, entre les que ja estan en funcionament i les que s'hi incorporaran. L'any 1992, només hi havia 90 estacions depuradores d'aigües residuals; ara n'hi ha aproximadament 225. El país s'ha transformat i, per tant, dir: «Home, només avaluem, només tenim en compte els pressupostos del 2000» és fallaç. A la meua comarca hi ha un diputat

conspicu d'Esquerra Republicana que va fer una roda de premsa i va dir: «Escolti, a Sant Cugat s'ha invertit un 40% menys que no pas l'any passat.» Oh, però és que l'any passat es va fer una planta de compostatges, que l'any passat es va fer una deixalleria... No tenir en compte aquesta evolució a mi em sembla que és, com a mínim, intentar donar unes explicacions que no són del tot exactes.

Tercera reflexió: enguany s'incrementa el pressupost... (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, no centrin l'atenció només en Sant Cugat...

El Sr. Rull i Andreu

Estan neguitosos, estan neguitosos.

El pressupost d'explotació. Abans-d'ahir, l'honorable conseller d'Economia deia: «És lògic que quan va passant el temps i és un país més madur s'incrementin les despeses corrents, perquè vol dir que hem estat capaços de canviar el país, hem estat capaços de posar en funcionament moltes instal·lacions.» La tercera reflexió és justament aquesta.

La quarta reflexió: home!, nosaltres hem tingut serioses dificultats de partida. El finançament de Catalunya en matèria de medi ambient arrossega un cert deute històric, si em permeten, nosaltres vam començar a invertir en medi ambient, vam començar a impulsar polítiques mediambientals quan a la resta de l'Estat tot just això encara no existia; ens vam posar en un determinat nivell i la resta de l'Estat el va compensar; arrosseguem, doncs, aquest cert deute històric.

I la cinquena reflexió: en l'àmbit de la gestió dels residus i en l'àmbit de la gestió de l'aigua hi ha una oferta sincera i una oferta ja concretada de consens per part de l'honorable conseller de Medi Ambient, i en aquest sentit s'han posat en marxa aquests dos grups de treball, un per actualitzar el programa de gestió de residus municipals, i l'altre sobre l'estudi dels dèficits hídrics a Catalunya.

Fetes aquests cinc reflexions d'entrada, permetin-me que entri ja, aprofundeixi, en el pressupost d'aquests dos braços armats de la inversió pública en matèria de medi ambient. Per una banda, l'Agència Catalana de l'Aigua. Estem parlant d'un pressupost consolidat de 68.000 milions de pessetes respecte als 57.000 de l'any anterior, sumant la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament, un creixement d'un 25% respecte a aquest pressupost que els comentava. Estem parlant d'inversions en majúscules, i això respon, bàsicament, a una filosofia d'intentar fer una reforma profunda en tot allò que fa referència a la gestió de l'aigua. Per una banda, una reforma tributària amb un nou tribut, amb un nou rebut al cànon de l'aigua. Per altra banda, una reforma administrativa a nivell nacional amb la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, a nivell local amb la creació de les ELA, i, en darrera instància, una reforma legislativa amb la Llei que es va aprovar per unanimitat, la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua.

Punt 1

Aquests són els nous paràmetres en base als quals hem d'interpretar els pressupostos per a l'any 2000. De tot aquest conjunt, bàsicament, el 50% va destinat a inversions per a l'ús general.

Estem parlant de coses importants, estem parlant d'abastaments i endegaments, estem parlant d'infraestructures de sanejament, estem parlant de construcció i ampliació de recs amb uns objectius molt precisos que no entraré a detallar, perquè, al llarg de la seva compareixença a la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament, el conseller Puig ja hi va fer referència. També parlem d'ingressos; aquesta és la gran aportació de l'Agència Catalana de l'Aigua; té la possibilitat que pràcticament el 50% del seu pressupost estigui dotat per ingressos propis, i en un moment en què anirem a cavall d'aquests dos tributs, del nou cànon de sanejament, per una banda, i per l'altra banda de l'increment de la tarifa de sanejament, el cànon de sanejament i el cànon d'infraestructura hidràulica.

Permetin que contesti a algunes de les referències que s'han fet. La senyora Marta Camps ha fet una intervenció força crítica; ha dit: «Home, està molt bé que s'incrementin els pressupostos, però, escolti, tot això no sé com ho acabarem de finançar, tot plegat.» Parlava que no hi ha cap partida relativa a recerca, per una banda, i per l'altra banda deia: «És que a banda del capítol 1, a banda de pagar el personal, vostès contracten externament.» Justament això és la recerca, justament això són els convenis amb les universitats. (*Remor de veus.*) Escolti, prudència a l'hora de fer la valoració de les previsions d'ingressos.

Vostè, senyora Camps, també deia: «És que vostès són molt prudents, són molt modestos i parlen d'unes previsions d'ingressos que no tenen massa res a veure amb les que hi havia hagut a l'exercici anterior.» La prudència és imprescindible en aquest cas, perquè estem parlant d'un nou organisme, l'ACA, estem parlant de l'aplicació d'un nou marc tributari i estem parlant d'un període transitori. No podem pressupostar uns ingressos en base als quals establir unes despeses quan encara no sabem com això acabarà de funcionar. Però escolti, escolti, respecte a l'any 1999, parlàvem d'ingressos financers fiscals propis de l'ACA de 32.000 milions de pessetes, i ara unes previsions de 40.000 milions de pessetes, inclosa aquesta titulació a què vostè feia referència i expressava alguns dubtes; no en tinguí cap, de dubte –no en tinguí cap, de dubte–: serem capaços d'eixugar el deute i, de fet, l'any que ve ja començarem a tenir en compte l'amortització.

Respecte a l'IVA, també tenia dubtes. Nosaltres, evidentment... –quan dic «nosaltres», el Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, i el mateix Govern no improvisa en aquestes qüestions: hi ha estudis sòlids, hi ha estudis solvents que avalen la possibilitat que hi hagi també l'IVA que es meriti sobre el cànon de l'aigua.

I després el senyor Vendrell ha plantejat una visió apocalíptica d'aquest país (*remor de veus*), una visió apocalíptica, senyor Vendrell. Ja ho sé, vostè és un patriota, escolti (*persisteix la remor de veus*), escolti, però, una cosa: el convidó, el convidó seriosament que se senti legítimament orgullós de la transformació que hi

ha hagut en aquest país en matèria de sanejament i en matèria de la gestió de l'aigua; senti's orgullós d'això. L'altre dia vam tenir una comissió, vam tenir la Comissió de Medi Ambient i Transports del Parlament de Baden-Württemberg; ells se sentien legítimament orgullosos de les coses importants que havien fet. Jo el convido a vostè i al seu Grup que en aquesta qüestió concreta de gestió de l'aigua i sanejament se'n senti, d'orgullós; que Catalunya, per exemple, des del punt de vista d'aigües netes estigui molt per damunt d'altres països. A nosaltres, a la gent de Convergència i Unió, ens omple d'orgull, un orgull legítim, no cofoista, un orgull legítim en aquesta matèria.

Parlem de la Junta de Residus. A diferència del que passa amb l'Agència Catalana de l'Aigua, l'eix de gravetat torna a raure en els ingressos. En el cas de l'Agència Catalana de l'Aigua els ingressos permeten de plantejar determinades polítiques; a la Junta de Residus, bàsicament, es depèn molt més de les transferències que hi ha des de la mateixa Generalitat. I en aquest cas s'han incrementat les despeses corrents: de 950 milions a 1.469 milions; per una raó molt senzilla: perquè els serveis públics que venien determinats per la Llei 6/93, reguladora dels residus, de la planta de piles i làmpades, dels olis minerals, de la planta de Montmeló, de residus amb petites quantitats, ja han entrat en funcionament i, per tant, la inversió s'ha derivat molt més a poder fer que aquestes plantes funcionin al cent per cent del seu rendiment.

Respecte al Fons de gestió, que és el *delenda est Carthago*, que sempre exposa la senyora Montserrat Tura, aquest any –i vostè hi ha fet referència– queda reflectit en una partida d'1 milió de pessetes, ampliable al pressupost corrent, i de 1.200 milions de pessetes en el pressupost de capital. L'experiència ens ha permès fer aquesta primera estimació, però pot ser perfectament oberta. Vostè deia: «Home, els grans perjudicats de tot plegat seran els ens locals, que hi ha una davallada.» Es tracta de sumar, es tracta de sumar, en aquests moments, els 1.400 milions de pessetes previstos per a corporacions locals, però també aquests 1.200 del Fons de gestió que, directament, aniran a reforçar l'actuació en matèria..., en l'àmbit local.

Els objectius en matèria de residus, ja els saben; de fet, no diem res de nou; els objectius que la mateixa Llei 6/93 preveu: minimització, valorització i correcta disposició dels rebuts.

I, en darrera instància, el Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta. Es constata que ha estat un organisme encertat, que té una funció útil, i no ironitzem, no ridiculitzem; en tot cas, del que és capaç és d'establir impulsos, d'establir promocions per tal que les empreses puguin fer una producció molt més neta.

I acabo: estem convençuts que aquests pressupostos, els pressupostos del Departament de Medi Ambient per a enguany, concretament els de la Junta de Residus i els de la Junta de Sanejament, serveixen per a poder continuar transformant aquest país, perquè Catalunya sigui una nació més moderna, més pròspera, però, sobretot, ambientalment més sostenible.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació de les esmenes del Departament de Medi Ambient, si no hi ha petició de votació separada, que no n'hi ha.

Comença la votació. (*Remor de veus.*)

Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*) Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

I a continuació votarem en una sola votació el «Deute», les «Despeses de diversos departaments» –que ja tot això ha estat defensat– i «Fons de millora de prestació de serveis públics».

Comença la votació... Perdó, demana la paraula el portaveu d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Nosaltres retiràrem l'esmena que fa referència al «Fons de millora de prestació de serveis públics», la 277.

El president

La 277. Per tant, no hi ha esmenes...

El Sr. Boada i Masoliver

Sí. Ah!, ja està retirada la 278?

El president

Sí senyor, està retirada.

Doncs, passem només a votar el «Deute» i les «Despeses de diversos departaments».

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 57 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.